

திரு.வி.க

தமிழ்த்தென்றல்

திரு. வி. கலியாண சுந்தரனார்

ஆசிரியர் :

த. சே. உமாபதி, M. A., L. T. (Dip-in-Geog.)

தலைமை ஆசிரியர்,

சி. அப்துல் ஹகீம் இந்து முஸ்லிம் உயர்நிலைப்பள்ளி,

சென்னை.

Approved by the Madras Text-Book Committee for class use Non-detailed Study consolidated list Page No. 120 Dated 19-5-'54.

அஸோஸியேஷன் பப்ளிஷிங் ஹௌஸ்

94-95, புதுத்தெரு, மண்ணடி, சென்னை—1.

1955.

மூன்றாம் பதிப்பு—1954
நான்காம் பதிப்பு—1955

விலை ரூ. 0–14–0.

Printed at the Venkatesan Press Madras—1.

முகவுரை

இச்சிறு நூல், 'முதுபெரும் புலவர்' என்று தமிழர் அனைவராலும் ஒருங்கே போற்றப்பட்டு, ஒழுக்கத்தை உயிரினும் ஓம்பி, வசை ஒழித்து, வாழ்வாங்கு வாழ்ந்து அண்மையில் ஆவி நீத்த **தமிழ்த் தென்றல் திருவாரூர் வி. கலியாணசுந்தர**னாருடைய வாழ்க்கை வரலாற்றைக் கூறுவதாகும். அவர், தலைவர் பிறர் போன்று, ஒரு துறையின்கண் நின்று பணியாற்றிப் புகழ் எய்தியவரல்லர்; தமிழ்த்தொண்டு அரசியல் தொண்டு, தொழிலாளர் தொண்டு, சமயத் தொண்டு, சமூகத் தொண்டு, மாதர் தொண்டு இன்னோரன்ன அருந்தொண்டுகளாற்றி, அடைதற்கரிய ஆன்றோர் அன்பைத் தமக்கே உரியதாக்கிக்கொண்டவர். அப்பெரியாரது வாழ்க்கை வரலாறு மாணவர்க்கு இன்றியமையாத ஒரு வழிகாட்டியாய்த் திகழும் தன்மையது. அவர் வாழ்க்கை வரலாற்றை, அவராலேயே எழுதப்பட்ட '**வாழ்க்கைக் குறிப்பு**' என்னும் நூலின்கண் பரக்கக் காணலாம். அந்நூல் மிகப் பெரியதாய் இருப்பதனாலும், கிடைத்தற்கு அரிதாயிருப்பதனாலும் இச்சிறு நூல் மாணவர்களுக்குப் பயன்படும் வண்ணம் எழுதப்பட்டுள்ளது. இதனை ஆன்றோர் உலகம் ஏற்று அருளுமாக!

சென்னை,
7-11-53.

த. சே. உமாபதி

உள்ளுறை

தமிழ்த்தென்றல்

திரு. வி. கலியாண சுந்தரனார்

1. தோற்றுவாய்

நமது தவத் திருநாட்டின் தந்தையார் என்று போற்றப்பட்டவர் காந்தியடிகள். இதற்குக் காரணம் என்ன? அவர்தம் கல்வியா? செல்வமா? தோற்றமா? அறிவா? ஞானமா? அன்று அன்று; அவர் தம் ஒழுக்கமே. அவர் சத்தியத்தின் உறைவிடமாய், சமரசத்தின் இருப்பிடமாய், சமத்துவத்தின் பிறப்பிடமாய், கருணைக்குப் புகலிடமாய், நாட்டு மக்களுக்கு நல்வழி காட்டி நின்றதாலன்றோ உலகத்தவர் அனைவரும் உத்தமர் என்று அவரைச் சுட்டிப் புகழ்ந்தனர்? அவர் அயல்நாட்டு அரசியலிலும் அகில இந்திய அரசியலிலும் பங்கு கொண்டதால், உலகத்தவர் அவரை நன்கு அறிய முடிந்தது. அது காரணமாக அவர் உலக உத்தமர் என்றும், நாட்டுத் தந்தையார் என்றும் புகழ் வதற்குரியவரானார். அத்தகைய பெரியாரின் பெயரைக் கேட்டிராதவர் சிலரும், அவரைக் கண்டிராதவர் பலரும் நமது தமிழ் நாட்டில் இருக்கலாம். ஆனால், பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் தோன்றி, இருபதாம் நூற்றாண்டின் முற்பாதியில் தமிழகத்துக்குத் திலகமென

விளங்கும் சென்னையம்பதியில் முத்தமிழ் வித்தகராய், தமிழ் நடை ஓவியராய், பேச்சிற் பெரும்புயலாய், செய்தித்தாள் சிற்பியாய், பெண்மை போற்றும் பெருந்தகையாய், தொழிலாளர்களின் தோழராய், கற்றவர்க்குக் கருவூலமாய், அரசியல் அறிஞராய்,மார்க்ஸீயவாதியாய், மாணவர் நண்பராய், இளமையில் முதியவராய், முதுமையில் இளைஞராய், சமரச சன்மார்க்கராய், அருங்குணக் குன்றாய், ஒழுக்கத்தின் சிகரமாய் வாழ்ந்து மறைந்த தமிழ்த்திருத் தென்றல் முதுபெரும்புலவர் திரு. வி. கலியாண சுந்தரனார் பெயரைக் கேட்டிராத தமிழர் எவரும் இரார் என்பது திண்ணம். அத்தகைய தமிழ்நாட்டுக் காந்தியடிகள், 17–9–53–இல் தாம் உயிரினும் ஓம்பி வந்த தமிழையும் தமிழ் மக்களையும் விட்டு மறைந்துவிட்டார். அவர் தமது வாழ்க்கை வரலாற்றை ஆயிரம் பக்கங்கள் கொண்ட அரியதோர் இலக்கியமாக இயற்றியுள்ளார். அஃது இப்பொழுது கிடையாமையாலும், கிடைப்பினும் அதிகவிலை பற்றி அனைவரும் வாங்கிப் படிக்கக் கிடையாதாகலானும், அவர்தம் வாழ்க்கை வரலாறு பள்ளி மாணவர்க்கு ஈடுமெடுப்புமில்லாத அறிவு நூலாய்த் திகழ்வதற்குரியதாகலானும் இச்சிறு நூல் தோன்றுவதாயிற்று.

2. பெற்றோரும் பிறப்பும்

"தோன்றிற் புகழொடு தோன்றுக; அஃதிலார்
தோன்றலின் தோன்றாமை நன்று." —குறள்

பரவை சூழ்ந்த பாரின்கண்ணே பல நாடுகள் உள. அவையனைத்தும் சீரும் சிறப்பும் பெற்றுத் திகழ்வன. அவற்றுள் நெடுங்கால வரலாற்றுப் பெருமை படைத்தவை ஒரு சில. அப்பெருமையில் நமது பாரத நாட்டுக்கும் பங்குண்டு.

இப்பழம்பெரும் நாட்டில் 'வடவேங்கடம் தென்குமரி ஆயிடைத் தமிழ் கூறும் நல்லுலகம்', பண்டைக் காலத்தில் சேர அரசு, சோழ அரசு, பாண்டிய அரசு என்னும் பேரரசுகள் பெரும்புகழுடன் விளங்கின. அவற்றுள் ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு துறையில் தனிச் சிறப்பினைப் பெற்றுத் திகழ்ந்தது. 'வேழம் உடைத்து மலைநாடு,' என்று சிறப்பிக்கப்பட்டது சேரநாடு. அலைகடல் மூழ்கி முத்தெடுக்கும் பணியில் பாண்டி நாட்டவர் தலை சிறந்து விளங்கினமையால், 'பாண்டிநாடு முத்துடைத்து,' என்று போற்றப்பட்டது. அங்ஙனமே, சோழ நாடு, 'சோற்றால் மடையடைக்கும் சோணாடு' என்றும், 'தண்ணீரும் காவிரியே; தார்வேந்தன் சோழனே; மண்ணாவதும் சோழ மண்டலமே,' என்றும் புகழப்பட்டது.

இத்தகைய சோழ நாடு பல கோநகரினைக் கொண்டதாகும். ஒவ்வொரு கோநகரும் ஒவ்வொருவர் காலத்தில் சிறந்து விளங்கியது. அவ்வாறு திகழ்ந்த கோநகர்கள் உறந்தை, காவிரிப்பூம்பட்டினம், தஞ்சை, திருவாரூர், உறையூர் என்பனவாம். இவற்றுள் திருவாரூர் ஒரு தெய்வக் கோட்டம்; கலைக்கு இருப்பிடம்; அன்பு தவழ்ந்திடும் அரிய பூமி; தமிழரின் உறையுள்.

இத்தனை சிறப்புப் பெற்ற திருவாரூரில் வாழ்ந்து வந்த வேளாளப் பழங்குடி மக்கள் வழித் தோன்றலாய் வந்தவர் வேங்கடாசல முதலியார் என்பவர். அவர் தமிழ், ஆங்கிலம் ஆகிய இரு மொழிகளிலும் பயிற்சியும் தேர்ச்சியும் பெற்றவர். அவருக்குத் தமிழைக்காட்டிலும் ஆங்கிலத்திலேயே ஆர்வமும் நாட்டமும் அதிகமாயின. ஆங்கிலத்தின்பால் அவருக்கிருந்த மோகத்தால், அதனையே மேன்மேலும்

கற்று, வாணிகம், வேளாண்மை ஆகியவற்றின் மீது மனஞ் செலுத்தாது, உத்தியோகம் செய்வதையே உயர்ந்ததென உன்னினர்; அதற்காகப் பெரிதும் பாடு பட்டு, 'ஹிக்கின் பாதம்ஸ் அண்டு கம்பெனி'யில் பணியேற்றுத் தமதூரை விட்டுச் சென்னை போந்து, இராயப்பேட்டையின் ஒரு பகுதி யான புதுப்பேட்டையில், குடியேறினர்.

வேங்கடாசல முதலியார் சின்னாள் கழித்து வேலப்ப முதலியார், என்பவரின் செல்வ மகளாராகிய வள்ளியம்மை யாரை மணந்து, ஒன்றிய மனத்தினராய், அன்புவழிச்சென்று அறவழி நின்று, இல்லறமாம் நல்லறத்தைச் செவ்விதின் நடத்தி வந்தனர். அவர்கட்கு நமச்சிவாயம், விருத்தாசலம் என்ற புதல்வர் இருவர் தோன்றினர்.

அவ்விருவருள் மூத்தவராகிய நமச்சிவாய முதலியார், தாய் மொழியாம் தமிழ் மொழியிலும் அயல் மொழியாம் ஆங்கிலத்திலும் தேர்ச்சி பெற்று விளங்கினர்; அட்மினிஸ் டிரேட்டர் ஜெனரல் அலுவலகத்தில் கணக்கர் பதவியில் அமர்ந்து, பிறகு தமது உண்மை உழைப்பால் உயர் பதவி எய்தினர். அவர் கடலூர்த் தோப்பா முதலியாரின் திருமகளா ராகிய மயிலம்மையாரை மணந்து, மறம் கடிந்து, அறம் ஓம்பி, இல்லறத்தை இனிது நடாத்தி வந்தார். அவ்வம்மையார் குமரவேல், இராசு, சோமசுந்தரம் என்ற புதல்வர் மூவரை ஈன்றார்.

நமச்சிவாயரின் இளவலாகிய திரு. விருத்தாசல முதலியாரும், தமையனாரைப் போன்றே தமிழ், ஆங்கிலம் ஆகிய இரு மொழியும் பயின்றாரெனினும், அவரைப் போன்று ஆங்கிலத்திற் பற்றில்லாதவராயிருந்தார். இனி மையையே தன் பெயராகக்கொண்ட தமிழே—முத்தமிழே—

அவருக்கு இனித்தது; அவர் இயல், இசை, நாடகம் என்னும் முத்தமிழிலும் வல்லுநராய் விளங்கினர். தமிழ் மொழி அவரது மனத்தைப் பெரிதும் ஈர்த்துக்கொண்டது. அவர் இசையிலும் நாடகத்திலும் தேர்ச்சி பெற்று விளங்கினர். அவர் நாடகத்தின்பால் வைத்திருந்த பற்று, அவர் இராம நாடக விற்பன்னராகவும் நாடக ஆசிரியராகவும் திகழச் செய்தது. அவர் தம் பெருமுயற்சியால் ஆரம்பப்பள்ளி ஒன்றினைக் கண்டு, அதில் ஆசிரியராயும் வேலை பார்த்து வந்தார். அவர் கீர்த்தனைகள் யாக்கவும் அறிந்திருந்தார் ; இவை மட்டுமன்றித் தொழில் பலவும் அறிந்திருந்தார். பல்வேறு தொழில்களை அறிந்திருந்தும் அவையனைத்தும் அடிமைத்தொழில் என அகற்றியதற்குக் காரணமாய் இருந்தது அவர்பால் காணப்பட்ட உரிமை உணர்ச்சியும், தன்மதிப்புணர்ச்சியுமே ஆகும். அவர் வாணிகமே பெரிதெனஎண்ணி, அதனையே கைக்கொண்டார். அவர் தம் அண்ணியார்க்கு இளையாராகிய **பச்சையம்மாளை** இல்லக் கிழத்தியாராக ஏற்றார். அவ்வம்மையார் ஆண் மக்கள் மூவரையும் பெண் குழந்தை ஒன்றையும் ஈன்றெடுத்தனர். அவ்வம்மையார் இந்நில உலகின்கண் நீண்டநாள் வாழாது நமனுலகம் எய்தினர். சிறிது காலம் மனம் தளர்ந்திருந்த முதலியாரவர்கள், மறு மணம் செய்துகொள்ள எண்ணி, **மரக்காணம் வேங்கடாசல முதலியா**ரின் தவப் புதல்வியாரும் நற்குண நல்லொழுக்கம் அனைத்தும் ஒருங்கே அமையப் பெற்றவரும் ஆகிய **சின்னம்மாள்** என்னும் நல்லாரை வரித்துக்கொண்டார். அவ்வம்மையார் தம் தலைவருடன் வாழ்க்கை நாடத்திய காலை மனைத்தக்க மாண்புடையாராய், 'தெய்வம் தொழாஅள் கொழுநன் தொழுவாராய்' 'சொற் காத்தவராய்', நிறைகாத்தவராய் விளங்கிச் சுற்றத்தார் அனைவர் புகழுக்கும் உரியவரானர்.

விருத்தாசல முதலியார் இராயப்பேட்டையில் அரிசி வாணிகம் நடாத்திக்கொண்டு வந்த காலே, சென்னைக்குப் பதினைந்து மைல் தொலைவில் உள்ளதும், திருத்தொண்டர் புராண ஆசிரியர் தெய்வத்திரு சேக்கிழாரது பிறப்பிடமுமாகிய குன்றத்தூருக்கு அணித்தே உள்ள செம்பரம்பாக்கம் ஏரியைச் செப்பம் செய்யும் அவசியம் ஏற்பட்டது. அப் பணியைச் செய்வான் வேண்டி ஒப்பந்தக்காரர் (Contractors) பலர் முயன்றனர். அவருள் முதலியாரும் ஒருவர். அவரது முயற்சியே வெற்றி பெற்றது. அவர் ஒப்பந்தப்படி அப்பணியை ஏற்றுச் செயலாற்றி வந்த காலே, தமையனரிடமிருந்து முடங்கல் ஒன்று வரப்பெற்றார். அதில் மூதாதையர் சொத்தைக் கூறிடப் போவதாயும், அதற்குத் தாமும் வந்திருக்க வேண்டுமென்றும் குறிக்கப்பட்டிருந்தது. அக் கடிதத்திற்குத் தமது இசைவைப் பதில் முடங்கல் வாயிலாக அவர் அறிவித்தார். அவரது இசைவினைப் பெற்ற தமையனர் ஆவன அனைத்தும் செய்து, பத்திரமும் எழுதி முடித்து அவரை அழைத்து அதில் கையொப்பமிடச் செய்தினர்.

விருத்தாசல முதலியார் அதில் கையொப்பமிடுவதற்கு முன்பு அதைப் படித்துப் பார்த்தபோது, தம்மை வருத்தக் கூடிய வாக்கியம் ஒன்று அதில் இருக்கக்கண்டார். அதாவது, தம்முடைய சொத்தனைத்தும் தமது காலத்திற்குப் பிறகு, தம் மூத்த மனைவி பச்சையம்மாளின் பிள்ளைகளே அனுபவிக்க வேண்டும் என்று அதிற்கண்டிருந்தது. அச்செயல் தமது மனச்சான்றுக்குப் புறம்பானதேயெனினும், மூத்தவரது சொல்லைத் தட்டி நடக்க மனம் இல்லாதவராய் அதில் கையொப்பமிட்டார். இவ்வாறு செய்யுமாறு அவர் தமையனரைத் தூண்டியதற்கு முக்கிய ஏதுவாய் இருந்தது, அவரது இளைய மனைவியார் சின்னம்மாளுக்கு ஆண் குழந்தை

இல்லாமையேயாம். இளைய மனைவியாருக்கு ஆண்குழந்தை இல்லையே என்று அவர் பெரிதும் வருந்தி வந்தார். சிறிது காலம் தாழ்த்து ஆண் மக்கள் இல்லையேயென்ற அக்குறை இல்லாமற்போயிற்று.

துள்ளம் போதல்: விருத்தாசலனார் ஏக்கமுற்றுக்கிடந்த அத்தருவாயில் எரிசெப்பனிடும் வேலையும் முடிந்தது. அதன் பிறகும் மேலும் சென்னையில் இருக்க விழையாது, வேறெங்கேனும் குடியேறி வாணிகம் நடாத்த எண்ணி, நண்பர் பலரை அதற்கு ஏற்ற இடத்தைக் கண்டு கூறும்படி கேட்டுக் கொண்டேயிருந்தார். நண்பர் குழாத்துள் ஒருவராகிய நாத்முனி நாயுடு அவரைக்காண நேர்ந்த போதெல்லாம் துள்ளம் போமாறு தூண்டினார். நாயுடுவின் இடையறாத் தூண்டுதலின் பயனாக முதலியார் துள்ளத்திற்கே சென்று வாணிகம் நடாத்த நிச்சயித்தார். துள்ளம் செங்கற்பட்டு மாவட்டத்தினைச் சேர்ந்த சைதாப்பேட்டைத் தாலுக்காவிலுள்ள நூம்பலுக்கும் செட்டியாவரந்துக்கும் இடைப்பட்ட ஒரு சிற்றூராயினும் வளமுடையது. அதனைச் சூழ்ந்து சிற்றூர்கள் பல உண்டு. முதலியார் தம் முடிவின்படி துள்ளம் போந்து, பனை ஓலையால் வேய்ந்த குடிசை ஒன்றில் தங்கினார். அவ்வில்லத்திற்கு அண்மையில் இருந்த ஒரு மரத்தடியில் பிறிதொரு குடிசை அமைத்து அதில் வாணிகம் தொடங்கினார். தொடக்கத்தில் வாணிகம் அவர் எதிர் பார்த்த அளவில் நடைபெற வில்லை. நாளடைவில் அவ்வூரிலிருந்தவரும் சுற்றுப் புறக்கிராமத்தவரும் அவரிடத்தில் நட்புக்கொள்ளத் தலைப்பட்டனர்.

இவ்வாறு நட்புக் கொண்டவருள் தலையாயவர், நூம்பல் கிராமத்து அமீனாவாய் விளங்கிய முனுசாமிப்பிள்ளை என்பவராவர். பிள்ளையவர்கள் அக்கிராமத்திற்கேயன்றிச் சுற்றுப்

புறக் கிராமங்கட்கும் ஒரு முடி சூடா மன்னரெனத் திகழ்ந்தார். அவரது நட்பினைப் பெற்ற முதலியாரது செல்வாக்கு மேலும் மேலும் பெருகுவதாயிற்று. முதலியாரது செல்வாக்கு நாள்தோறும் பெருகிக்கொண்டே செல்லுதலைக் கண்ட செட்டியாவரத்து வணிகன் ஒருவன், சினமும் அழுக்காறுமுற்றுக் கைக்கூலியர் சிலரை ஏவி, கடைக்குத் தீயிடச் செய்து நட்டமுறச் செய்தான்.

முதலியாரின் நண்பராய அமீனா அவர்கள், வணிகனது தீச்செயலை அறிந்து, அவன்மீது கனன்றெழுந்த போது, 'இன்னா செய்தாரை ஒறுத்தல் அவர்நாண நன்னயஞ் செய்து விடல்', என்னும் தமிழ்மறை வாக்கினை நன்குணர்ந்த முதலியாரவர்கள், 'சினங்காக்க,' என்று கூறி, அவரது சினமாகிய தீயினைத் தமது பொறுமை என்னும் நீரிட்டு அவித்தார். பிறகு முதலியார் தமது வீட்டின் முற்றத்திலேயே வாணிகத்தை நடத்தி வரலானார். முதலியாரின் நற்குணத்தையும், மன்னிக்கும் மனப்பான்மையையும், பொறுமையையும் நன்கறிந்த அக்கிராமத்தவரும் அயல் கிராமத்தவரும் அவரது கடையிலேயே பொருள் கொள்வதெனத் துணிந்தனர். அதனால், முதலியார் வாணிகம் சிறந்தோங்கியது. 'அறனறிந்து வெஃகா அறிவுடையார்ச் சேருந்-திறன் அறிந்து ஆங்கே திரு,' என்னும் தேவரது திருவாக்கின்படி திருமகள் நடம் புரிந்தாள். 'வசை ஒழிய வாழ்வாரே வாழ்வார்,' என்றபடி முதலியார் வாழ்ந்தார்; அக்கிராமத்தின்கண் நிலபுலனும் வாங்கினார்.

திருவும் புகழும் ஒருசேர வந்துற்ற முதலியாரை ஒரு பெருங்கவலை விழுங்கி வந்தது. ஆண் குழந்தை இல்லையே என்ற அக்கவலையினின்று அவரை விடுவிக்க, 1881-ஆம் ஆண்டு, செப்டெம்பர்த் திங்கள், பன்னிரண்டாம் நாளன்று

பரணி நல்வேளையில் விருத்தாசலனாருக்கு ஓர் ஆண் குழவி பிறந்தது. 'பரணியில் பிறந்தோர் தரணி ஆள்வர்,' என்னும் முதுமொழிக்கிணங்கித் தமிழ் நாட்டவரது நல்லெண்ணம் அனைத்தையும் தமதுடைமையாக்கிக்கொண்டு வாழ்ந்து மறைந்த திரு. வி. உலகநாத முதலியாரே அக்குழவியாவர். இவரது தோற்றம் பெற்றோரைப் பெருமிதங் கொள்ளச் செய்ததோடன்றி, ஆனந்த ஆழியில் ஆழ்ந்து திளைக்கவும் செய்தது.

உலகநாதரின் தோற்றத்திற்குப்பிறகு ஈராண்டுகழித்து சின்னம்மையார் மற்றுமோர் ஆண் குழவியையும் ஈன்றார். அதாவது, 1883-ஆம் ஆண்டு, ஆகஸ்டு திங்கள், இருபத்தாறாம் நாள், ஞாயிற்றுக் கிழமைக்குச் சரியான தமிழ்ச் சுபானு ஆண்டு, ஆவணித் திங்கள், பதினாறாம் நாள், அக்குழவி பிறப்பெய்தியது. அக்குழவியே தமிழாய், தமிழ்க் காவாய், தமிழ்த்தென்றலாய், தமிழ் நாடாய், தமிழ்க்கடலாய், கலையாய், ஒளியாய், பல்கலைக்கழகமாய், சைவமாய், வைணவமாய், பௌத்தமாய், சமணமாய், கிறித்தவமாய், இஸ்லாமாய், சமரசமாய், வாய்மையாய், தூய்மையாய், ஒழுக்கமாய், வீரமாய், அரசியலாய்க் காட்சி தந்து அண்மையில் மறைந்த உயர்திருவாளர் திரு. வி. கலியாண சுந்தரனார். பெற்றோர் இவரை ஆறும் குழவியாகப் பெற்றனர். முருகேசன், அம்மணியம்மாள், தாயாரம்மாள், விருத்தாம்பாள், உலகநாதர் என்ற ஐவரும் திரு. வி. கலியாணசுந்தரனாருக்கு மூத்தவர். இவர்களுள் முருகேசன், விருத்தாம்பாள் என்ற இருவரும் குழவிப் பருவத்திலேயே உயிர் நீத்தனர். முதலியாருக்குப் பின் தோன்றியவர் இருவர். 'ஆறும் பேறு ஆனை கட்டி வாழும்' என்பது பாட்டியின் பழமொழி. இவர்

ஆணை கட்டி வாழ்ந்தாரா அல்லவா என்பதனை இவர் தம் வரலாற்றைப் படித்து நிச்சயிப்போம்.

3. பிள்ளைப் பருவம்

'ஓடி விளையாடு பாப்பா! நீ ஓய்ந்திருக்கலாகாது பாப்பா!' என்னும் பாரதியார் வாக்குக்கிணங்கவும், 'சோம்பித் திரியேல்' என்னும் ஔவைப்பிராட்டியார் கூற்றுக்கிணையவும் கலியாணசுந்தரனார் தம் குழந்தைப் பருவத்தும், பிள்ளைப் பருவத்தும் அப்பருவத்துக்கேற்ற விளையாட்டுக்கள் பல பயின்றும், களித்தும் வந்தார். இவர் இளமையில் சூடுகுடு, கிளித்தட்டு, மற்போர் (குஸ்தி), புள் ஆட்டம் (கில்லி), கத்தி சுழற்றல் முதலிய விளையாட்டுக்களில் மனத்தைச் செலுத்தி வந்தார். மேலும், பட்டம் விடுதல், சூறைத் தேங்காய் எடுத்தல், பிள்ளைகளுடன் கூடி அயலார் தோப்பினின்று கனிகள் களவாடல் முதலியனவும் இவரால் பெரிதும் விரும்பப்பட்ட பிள்ளை விளையாட்டுக்கள். அவற்றுள் சிலவற்றைப் பற்றிய குறிப்புக்கள் சில காண்போம் :

பொதுவாகச் சுந்தரனார் இளமையில் துடுக்கு வாய்ந்தவராயும் நெஞ்சுரம் மிக்கவராயும் விளங்கி வந்தார். இவர் தம் தாய் வழிப்பாட்டியார் சென்னையினின்று தம்மையும் தம் தமையனாரையும் காண வந்த போதெல்லாம் சிற்றுணுக்களும், விளையாட்டுப் பொருள்களும் கொண்டுவருதல் வழக்கம். அவ்வாறு கொண்டு வந்த பொருள்களிலிருந்து முதலில் தமக்கு வேண்டியவையனைத்தையும் தாமே எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும். அதன் பின்னரே இவர் தமையனார் எடுக்க வேண்டும். தமையனார் முதலில் எடுத்துவிட்டால் இருவருக்கும் போர் மூளும். அவர்களிடையே எழும்போர் பாட்டியாருக்குப் பெருவிருந்தாய் இருக்கும். போர் நிகழும்

காலத்தில் அவர்கள் தந்தையார் காண நேரிடின், அதட்டு வார். தந்தையார் குரலைக் கேட்பினும், அன்றி அவரைக் காண நேரினும் மூத்தவர் ஓடி ஒளிவர். இளையவராகிய இவரோ, அவ்வண்ணம் செய்யாமல், நின்ற இடத்திலேயே நிலை பெயராது நிற்பர்.

'பாம்பென்றால் படையும் நடுங்கும்,' என்னும் பழ மொழிக்கிணங்கத் துள்ளத்தில் குடியிருந்த மக்களுள் சிலர், நல்ல பாம்பு ஒன்றைக் கண்டு அலறி ஓடினர். அப்பாம்பைப் பற்றுவதற்காக இருளர் இருவர் வந்தனர். அச்செய்தியை அறிந்த இவர், அதற்கு அஞ்சாது இருளர் இருந்த இடத் திற்குச் சென்று பார்த்துக்கொண்டிருந்தார். தந்தை யாரின் ஆணை இவரை அங்கிருந்து அகற்றிவிட்டது. ஆயினும், எங்ஙனமேனும் பாம்பைத் தொட்டுப் பார்க்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் இவரது மனத்துள் குடி கொண்டுவிட்டது. அதற்குத் தக்க வாய்ப்பு வந்துற்ற போது, பாம்பைக் காலால் மிதித்து மன ஆறுதல் அடைந் தார். 'இளங்கன்று பயமறியாது' என்னும் முதுமொழி இவரது அஞ்சாச் செயலால் மெய்யாயிற்று.

இவர் தந்தையார் குளிப்பதற்காக நாடோறும் குளத் துக்குச் செல்வது வழக்கம். ஒரு நாள் இவரும் தந்தையா ருடன் சென்றார். தந்தையார் இவரைக் கரையில் அமரச் செய்துவிட்டுக் குளிப்பதற்காக நீரில் இறங்கினர். அதே குளத்தில் சிலர் நீந்திக்கொண்டிருக்கக் கண்ட சுந்தரனார், தாமும் நீந்த விரும்பி, நீரில் இறங்கிக் கழுத்தளவு நீரிற் சென்றுவிட்டார். அப்போது அக்குளத்தருகில் வேலை பார்த்துக் கொண்டிருந்த விவசாயிகள், 'குழந்தை! குழந்தை!' என்று கூவக் கேட்ட தந்தையார் இவரைக் காப்

யாற்றினர். அது முதல் சுந்தரனர் நீந்த வேண்டும் என்ற எண்ணத்தை அறவே விட்டொழித்தார்.

மற்ெறாரு நாள் பிள்ளைகளின் மாரிகால விளையாட்டிட மாகக் கருதப்பட்ட எதிர் வீட்டுத் திண்ணையில் சிலர் கோலீ விளையாடிக்கொண்டிருந்தனர். அப்போது கோலி ஒன்று தவறிக் கீழே விழுந்துவிட்டது. அதனை எடுக்க எண்ணிய சுந்தரனர் அங்கிருந்தே குதித்தார்; கால் இடறி விழுந்து உதட்டிலும் நெற்றியிலும் காயமுற்றார்.

பிறிதொரு சமயம் பட்டம் ஒன்று இவரது வீட்டிற்குப் பின் புறத்தில் இருந்த கொன்றை மரத்தில் சிக்கிப் பறந்து கொண்டிருந்தது. அதனை எடுக்கச் சிறுர் பலர் பெரிதும் முயன்று வெற்றி பெறுமல் திரும்பினர். 'முயற்சியுடையார் இகழ்ச்சியடையார்,' என்பதற்கிணங்க, நம் சுந்தரனர் அத் தருவின் உச்சியை அடைந்து, அப்பட்டத்தினைக் கைப்பற்றி இறங்கும் தறுவாயில், இவர்தம் அன்னையார் 'அடே! அடே!' என்று கூக்குரலிடக் கேட்டு அஞ்சிப் பற்றுக்கோட்டைக் கைவிடுத்துக் கீழே விழுந்து, அங்கிருந்து ஓடி அருகில் இருந்த புதரில் ஒளிந்துகொண்டார். இவர் விழுந்ததால் முறிந்த கிளையொன்றின் கூரிய முனை இவரது இடப் பக்க விலாவில் அக்குளில் இருந்து இடுப்புவரை கிழித்து விட்டது. அக்காயம் நாட்டு வைத்தியர் ஒருவரது சிகிச்சையால் சின்னாட்களில் குணமடைந்தது. காயம் ஆறிற்றெனினும், வடு மட்டும் நிலைபெற்றுவிட்டது.

சுந்தரனர் காயமுற்று இருந்தபோது பார்க்க வந்த பாட்டியாரது காலில் சிறியதொரு கட்டி கிளம்பிற்று. அக்கட்டி நாளடைவில் பெரிதாகி அவ்வம்மையாருக்குச் சுரங்கண்டு அவர் விண்ணுலக வாழ்வை ஏற்றார். அவருக்குப்

பிறகு அவர் தங்கையாராகிய சுந்தரனாரின் சிறிய பாட்டியார் இவருடன் விளையாடுவதும், விளையாட்டுக் காட்டுவதும் வழக்கம். அவ்வாறு விளையாடும் போது, 'பாட்டி எங்கே?' என்று எவரேனும் கேட்பின், 'தெய்வலோகம் போனார்', என்று விடை கூறுவார் சுந்தரனார். மீண்டும் அவர்கள் 'தெய்வலோகம் எப்படி இருக்கும்?' என்று கேட்டால், 'பளபளவென்றிருக்கும்; மாடி வீடுகள் பல வரிசை வரிசையாய் இருக்கும்; பாதையில் தார் பூசப்பட்டிருக்கும்' என்று பதில் கூறுவாராம். இதுவே அக்காலத்தில் சுந்தரனாரது கருத்தில் தோன்றிய தெய்வலோகம் போலும்!

ஒருநாள் இவரும், சிறுவர் சிலரும் சாலையில் விளையாடிக் கொண்டிருந்தனர். அச்சமயம் நாம்பல் அமீனா முனுசாமிப் பிள்ளையவர்கள் வந்ததைக் கண்ட பெரியார் அனைவரும் எழுந்து நின்று மரியாதை செலுத்தினர். சுந்தரனாருடன் விளையாடிக் கொண்டிருந்த இளைஞரனைவரும் 'அமீனா! அமீனா! என்று கூறிக்கொண்டே ஓடி ஒளிந்தனர். பெரியவரனைவரும் எழுந்து நின்றதையும், சிறியவரனைவரும் ஒளிந்ததையும் கண்ட சுந்தரனார் வியப்புற்று, 'அமீனாவுக்கென்ன, கொம்பா முளைத்திருக்கிறது?' என்று கூறி, அவ்விடத்திலேயே நின்றார். இவர் கூறியது அமீனா காதில் விழுந்தது. இவரது அஞ்சாமையைக் கண்டு வியந்த பிள்ளையவர்கள், இவர்பால் சீற்றம் கொள்ளாமல், இவரைப் பெரிதும் புகழ்ந்து சென்றார்.

இத்தகைய அஞ்சா நெஞ்சமும் துணிவும் கொண்டிருந்த சுந்தரனார், ஒருவருக்கு மட்டும் பயந்து வந்தார். அவரே தினந்தோறும் பனைமரங்கள் ஏறிப் பல குலைகளையும் ஓலைகளையும் வெட்டி வீழ்த்தி வந்த அப்புக் கிராமணியார்.

சுந்தரனார் துடுக்கு செய்த போதெல்லாம், பெற்றோர் அப்புவின் பெயரைச் சொல்லி, இவரை அடக்குவர். 'பழகப் பழகப் பாலும் புளிக்கும்,' என்பதற்கு ஏற்ப, 'அப்பு, அப்பு,' என்று பெற்றோர் அடிக்கடி சொல்லி வந்தமையால், இவர் அப்புவிடம் கொண்டிருந்த பயம் படிப்படியே குறைய, அவரை நேரிற்கண்ட போதும் அஞ்சாது நிற்கத் தலைப்பட்டார்.

'உயிர்களிடத்து அன்பு வேண்டும்,' என்னும் பாரதியார் கூற்றுக்கு இயையச் சுந்தரனார் பொன் வண்டு, பட்டுப் பூச்சி போன்றவற்றைப் பிடித்து அவற்றின் கழுத்தில் கயிறு கட்டிப் பறக்க விடுவதை வெறுத்ததோடல்லாமல், இளைஞர் பிறர் அவ்வாறு செய்தால் அவர்களையும் கண்டிப்பதை வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தார்.

சுந்தரனாருக்குத் தக்க வயது வந்ததும் இவரைப் பள்ளிக்கு அனுப்ப வேண்டும் என்ற எண்ணம் இவர் தந்தையாருக்கு உண்டாயிற்று. அவர் குடியிருந்த துள்ளத்துக்கு அருகில் பள்ளி ஏதுமில்லை. ஒரு கல் தொலைவில் இரண்டு பள்ளிக்கூடங்கள் இருந்தன. அத்துணைத் தொலைவு இவரையும் இவர் தமையனாரையும் அனுப்ப அவரது மனமிசையவில்லை. ஆகவே, வீட்டின் திண்ணையைப் பள்ளிக்கூடமாக்கி அவர் தாமே ஆசிரியரானார். முதலில் உலகநாதருக்கே பாடம் ஆரம்பிக்கப்பட்டது, தரையில் மணலைப் பரப்பி, அதன்மீது தமிழ் எழுத்துக்களை எழுதி, அவருக்குத் தந்தையார் கற்பித்து வந்தார். எழுத்தனைத்தும் கற்பிக்கப்பட்ட பின் ஆத்திசூடி, கொன்றை வேந்தன், வாக்குண்டாம், நல்வழி, உலகநீதி ஆகிய சிறு நூல்கள் போதிக்கப்பட்டன. தமையனாருக்குத் தந்தையார் பாடம் கற்பிக்கும்போதெல்

லாம் சுந்தரனார் உடனிருந்து கேட்பது வழக்கம். 'கற்றலின் கேட்டலே நன்று,' என்பதற்கிணங்க, கேட்டுக் கேட்டு அவையனைத்தும் சுந்தரனாருக்கு மனப்பாடமாயின.

இங்கிலையில் தந்தையார் இவருக்கு/முறைப்படி கற்பிக்கத் தொடங்கினார். அவர் கற்பித்த பாடங்களனைத்தும் ஏற்கெனவே இவர் கேட்டிருந்தமையால், அவை இவருக்கு மிக எளியனவாகவே தோன்றின. இவ்வாறு இவர்கள் படித்துக்கொண்டிருந்த போது தந்தையாருக்கு மீண்டும் இராயப்பேட்டைக்குப் போய்விடவேண்டுமென்ற எண்ணம் எழுந்தது. பிள்ளைகளுக்கு உயர்கல்வியளிப்பதும் மகளிருக்கு மணமுடிப்பதும் அவர் சென்னைக்குத் திரும்பிட விரும்பியதற்குரிய காரணங்களாகும். அவரது விருப்பத்தை ஒருவரும் வரவேற்கவில்லை யெனினும், அவர் தமது எண்ணத்தைக் கைவிடவில்லை. நிலபுலன்களனைத்தும் நண்பர் ஒருவர்பால் ஒப்புவித்துவிட்டு, அவர் தம் குடும்பத்தவரோடு சென்னை இராயப்பேட்டையை அடைந்தார்.

சென்னை வந்தெய்திய முதலியார், இராயப்பேட்டை முத்து முதலி தெருவில் இருந்த 'ஏ. பி. ஸ்கூல்' என்று வழங்கிய 'ஆரியன் பிரைமரிப் பாடசாலை'யில் 1891–ஆம் ஆண்டில் மூத்தவரை நான்காம் வகுப்பிலும், இளையவரை இரண்டாம் வகுப்பிலும் சேர்த்தார். உலகநாதர் மட்டும் சின்னாள் கழித்து வெஸ்லி கலாசாலைக்கு அனுப்பப்பட்டாராயினும், இளையவர் மட்டும் அப்பள்ளியிலேயே பயின்று வந்தார்.

சுந்தரனார் நான்காம் வகுப்பிற் படித்துக்கொண்டிருந்த பொழுது, ஆரியன் பள்ளி நிருவாகத்தாருள் பிளவு ஏற்பட்டு, நான்கு திங்கள் வரை பள்ளி மூடப்பட்டுக் காலம் வீணே

கழிந்தது. 1894-ஆம் ஆண்டு இவரும் வெஸ்லி கலாசாலையில் சேர்க்கப்பட்டார்; சில மாதங்களே அங்குப் பயின்றூர். இவர்பால் காணப்பட்ட அறிவினைக் கண்டு அழுக்காறுற்ற கலைமகள் இவரது படிப்பினைச் சிறிதுகாலம் தடைப்படுத்தினுள்போலும்! இயற்கையும் சூழ்நிலையும் கலைமகளுடன் ஒத்துழைத்தன. எனவே, நான்காண்டு காலம் இவர் படிப்புப் பாழாயிற்று. காரணம், இவர் அறியாமையால் செய்ததொரு சிறு தவறேயாகும்.

இவர் தமது இளமையில் சற்றுப் பருத்திருந்தார் ஆகவே, உடன்பயின்ற மாணவரனைவரும் இவரை 'பொதுக்குன்' என்று வழங்கலாயினர். இவர் உடல்பெருக்கத்தைக் குறைக்க எண்ணிய தந்தையார், சாமியார் ஒருவரைக் கொண்டு செய்யப்பட்ட மருந்து நெய்யை இவருக்குக் கொடுத்து வந்தார்; அதற்கு வைத்த பத்தியமோ, சிறு பிள்ளைகளுக்கு ஏற்றதன்று. ஆதலால், அன்னையார் இவர்க்கெனத் தனியே சமைத்து இவரை உண்பித்து வந்தனர். ஒரு நாள் இவர் பள்ளிக்குச் சென்றிருந்த போது நண்பருடன் சேர்ந்து பத்திய நினைவுமின்றி, அவர்கள் வாங்கித் தந்த உழுந்து வடையை உண்டுவிட்டார். அச்சிறுதவறு இவரைக் கடுமையாகத் தண்டித்துவிட்டது. பள்ளிக்குச் சென்று மீளும் வழியில் இவரது இடக்கால் முடங்கியபடியால், இவர் கீழே விழுந்து, நடக்கமுடியாமல் தவித்தார். கால் முடங்கிய சில நிமிட நேரத்திற்குள் இவரது வலக் கையும் முடங்கியது. அன்று முதல் ஓராண்டளவு இவர் முடவராய்க் காலம் கழித்தார்.

இவரது நிலையைக் கண்டு பெற்றோர் பெரிதும் மனங் கலங்கினர். அக்காலத்தில் இராயப்பேட்டையில் மருத்துவத்

துறையில் பெரும்புகழுடன் விளங்கிய **அயோத்தி தாஸ் பண்டிதரை** வரவழைத்துச் சிகிச்சை செய்யச் செய்தனர். பண்டிதர் தைலம் ஒன்று கொடுத்துத் தினந்தோறும் சில மணி நேரத்திற்கொருமுறை முட்டிகளில் தேய்க்கும்படி கூறினர். அவர் கூறியபடி அது ஒரு வாரகாலம் தேய்க்கப் பட்டது. அதனல் முட்டிகளில், புண்கள் தோன்றின. அது கண்ட பண்டிதர், "இனி எதற்கும் அஞ்சவேண்டுவதில்லை! இம் முடக்கை இன்னும் சின்னுட்களில் போக்கிவிடலாம்!" என்று கூறிப் பெற்றோர்க்கு நம்பிக்கையூட்டினர். சுந்தரனு ரது உடம்பு நாளுக்கு நாள் தேய்ந்தது. இந்நிலையில் ஒன்பது திங்கள் ஓடி மறைந்தன. ஆயினும் ஆண்டவன் அருளால் இவர் உடல் முழுதும் குணமடைந்துவிட்டது.

முற்றும் குணமடைந்ததும் இவருக்குப் பள்ளி நினைவு வந்தது. அதனை அறிந்த மருத்துவர் மேலும் ஓராண்டு காலம் பள்ளி செல்லக்கூடாது என்று கட்டளையிட்டார். அதன்படி நோயில் ஓராண்டும், ஓய்வில் ஓராண்டும் ஒழிந்தன. இவரைப் பள்ளியில் சேர்க்க முயன்றபோது தந்தையாருக்கும் தாயாருக்கும் நோய்கண்டது. இவையேயன்றி, வேறு பல தொல்லைகளும் தோன்றலாயின. இவ்வகையால் மேலும் ஈராண்டுகள் இவர் பள்ளியிற் சேர முடியாமற் பாழாயின. ஆக, நான்காண்டு காலம் வீணே கழிந்தது. பொருளாதார நிலையில் சீர்குலைந்த பெற்றோர், இவரை ஓவியப் பள்ளிக்காதல் அல்லது வேறெத் தொழிலுக்காதல் அனுப்ப விழைந்தனர். ஆனல், இவர்மட்டும் அவ்வெண்ணத்திற்கு இசையவில்லை.

இறுதியாக இவரைப் பள்ளிக்கே அனுப்புவதென்று முடிவு செய்து, 1898-ஆம் ஆண்டில் வெஸ்லி கலாசலையில்

சேர்த்தனர். மீண்டும் பள்ளியில் சேர்ந்த இவர் ஆறாண்டு காலம் கண்ணும் கருத்துமாய்க் கற்று, எல்லா வகுப்புக்களி லும் முதல்வராய் நின்று, அனைவருடைய ஆசிக்கும் பாராட் டுக்கும் உரியவரானார்.

சுந்தரனார் பள்ளிக்குச் செல்லாமல் வீட்டோடு இருந்த நான்காண்டு காலமும் குடுகுடு, பரிகுந்தம், கிளிக்குந்தம், ஏழாங்காய் ஆடுதல் முதலிய விளையாட்டுக்களில் காலம் கழித்து வந்தார். இவையேயன்றி வேறு சில நிகழ்ச்சிகளும் இக்காலத்தே நிகழ்ந்தன. அவைகளுள் சில கவனித்தற் குரியவை:

இவரது வீட்டிற்கருகில் இருந்த சுந்தரேசர் கோவில் திருவிழா நடக்கும் காலங்களில் சுண்டல் கொடுப்பது வழக் கம். அதனைப் பெறப் பெரியவரும் சிறியவரும் ஓடிச் சென்று சுண்டல் கொடுப்பவரை ஈயென மொய்ப்பது வழக் கம். ஆனால், சுந்தரனார் மட்டும் அவ்வாறு செய்யாமல், தனித்தே நிற்பார். 'இருக்குமிடந் தேடி என் பசிக்கே அன் னம் உருக்கமுடன் கொண்டுவந்தால் உண்பேன்,' என்னும் வாக்கிற்கிணங்க, சுண்டல் வழங்குபவர் இவர் நிற்குமிடம் வந்து கொடுத்தால் வாங்குவார்; அன்றேல், வெறுங்கைய ராய் வீடு திரும்புவார். சுண்டல் வழங்குபவருள் சிலர், இவர் இருந்த இடத்துக்கு வந்து சுண்டல் தருவர். அவருள் சிறப்பித்துக் கூறத்தக்கவர், தம் சொத்தனைத்தும் அவ்வால யத்துக்கு அளித்த அறவோராய மண்டி மன்னாத முதலியார் ஆவர். சுண்டல் கொடுப்பவர் அவ்வாறு செய்வது அங் கிருந்த நொண்டி ஒருவனுக்குப் பிடிப்பதில்லை. அவன் மற்றப் பிள்ளைகளை அதட்டியும், அடித்தும், மிரட்டி யும் வந்தான். அவனுடைய செயல் சுந்தரருக்குச் சற்றும்

பிடிப்பதில்லை. இவரும் இளைஞர் சிலரும் சேர்ந்து, 'என்ன செய்யலாம்!' என்று யோசித்து, நொண்டிக்கு மணல் அபிஷேகம் செய்வது என்று முடிவு செய்தனர்; அதன்படியே ஒரு நாள் செய்தும் முடித்தனர்.

இராயப்பேட்டையிலுள்ள பெரிய பாளையத்தம்மன் கோவில் திருவிழாக்களுள் பல்லக்குச் சேவை மிகவும் சிறப்பாய் நடந்தது. ஒரு சமயம் அதைக் காண அவ்வூரே திரண்டு வந்தது. அப்போது ஏதோ காரணம் பற்றி அங்குக் கூடியிருந்த பெரியோரிடையே கருத்து வேறுபாட்டால் பிளவு ஏற்பட்டது. அவ்வேற்றுமையைப் பொருட்படுத்தாமல் சிறாரனைவரும் ஒற்றுமையாய் விளையாடிக்கொண்டிருந்தனர். சிறிது நேரத்தில் அச்சிறாரிடையேயும் அவ்வேற்றுமை தலை காட்ட ஆரம்பித்தது. அதனை அறிந்த நம் சுந்தரனார் தம்முடைய பெருமுயற்சியால் அவ்வேற்றுமையை ஒழித்து ஒற்றுமை உணர்ச்சியை நிலைபெறச் செய்தார். இளைஞராயிருந்தபோதே மக்களை மாக்களாகச்செய்யும் வேற்றுமை மனப்பான்மை சுந்தரனாருக்கு வெறுப்பூட்டிவந்தது.

அக்காலத்தில் சென்னையில் மற்கலங்கள் பல ஆங்காங்கே இருந்தன. அவை **கோதாக்கள்** என்று வழங்கப்பட்டு வந்தன. அவையனைத்தும் தேர்ச்சியுடன் அனுபவ முதிர்ச்சியும் பெற்ற சிலம்ப ஆசிரியர் பலரால் நடத்தப்பட்டு வந்தன. அவற்றுள் ஒன்று, மற்போரில் வல்லவரும், குதிரை ரேக்ளா பந்தயத்தில் ஈடற்றவருமாகிய **வடிவேல் முதலியா**ரால் நடத்தப்பட்டு வந்தது. காலையில் வீட்டு வேலையும், மாலையில் ஆலயப் பணியும் செய்த நேரம் போக, மற்ற நேரங்களைச் சுந்தரனார் அம்மற்களத்தில் கழித்தார். ஆங்குச் சென்று சிறு கம்பாட்டம், பெருங் கம்பாட்டம் போன்ற

விளையாட்டுக்களைப் பார்த்து மகிழ்வாரேயன்றி, அவற்றில் பங்குகொள்ளார். சிறு கம்பாட்டத்துக்கு 'ஜதைக் குச்சி' அல்லது 'செடிக்குச்சி' ஆடுவது என்னும் பெயர் வழக்கத்தில் இருந்துவருகிறது. பெருங் கம்பாட்டத்துக்குப் 'பாணச் சுழற்றல்' என்னும் பெயர் வழங்குகிறது. கத்தி சுழற்றல், தண்டால் பஸ்கி போடல், கர்லா ஜோடி சுழற்றல் ஆகியவற்றை மட்டும் சுந்தரனார் கற்றுவந்தார். ஒவ்வொரு மற்களச் சார்பிலும் மொஹரம் விழாக் கொண்டாடும்போது சிலம்ப வித்தையில் தேர்ந்த ஒருவர் புலிக் கோலம் பூண்டு தெருத்தோறும் சாலைதோறும் ஆடிவருவது வழக்கம். அவ்வாட்டத்தைக் காண இராப்பகல் எனப் பாராது, அது எங்கு நடந்தாலும் அங்குச் செல்வது நமது சுந்தரனார் வழக்கம். அவ்வாறே மாட்டு ரேக்ளாப் பந்தயத்தையும், குதிரை ரேக்ளாப் பந்தயத்தையும் அவை எத்துணைத் தொலைவில் நடந்தபோதிலும் அங்குச் சென்று பார்த்து வந்தார். ஆயினும் இவர் புறாப் பந்தயத்தைத் தவிர மற்றப் பறவைச் சண்டைகளை வெறுத்தார்.

இளைஞர் பலரால் அக்காலத்தில் ஆடப்பட்டு வந்த உப்புக் குந்தம், கிளிக் குந்தம் முதலியவற்றுள் இவரது மனத்தைப் பெரிதும் கவர்ந்தது முன்னையதே யாகும். அவ்விளையாட்டில் வல்லவர் அனைவரும் புகழ்ந்து போற்றும்படி நம் சுந்தரர் அதனை விளையாடி வந்தார்.

சுந்தரேசர் கோவில் திருவிழாக் காலத்தில் ஒருவர் வீட்டுக்கெதிரில் தேங்காய் சூறை விடப்பட்டது. இளைஞர் சிலரது ஏவலினால் இவரும் சூறைத் தேங்காய் எடுக்கச் சென்றார்; எதிர்பாராத விதமாக அத்தேங்காய் இவர் கையின் மீது விழுந்து சுண்டுவிரல் நசுங்கியது. இவர் உடனே மருத்து

வர் விடுதிக்குச் சென்று காட்டினர். அங்கிருந்த மருத்துவ நிபுணர் காயப்பட்ட விரலை வெட்டிவிடுவது நன்று என்று கூறக்கேட்ட சுந்தரனர், மருத்துவர் சிறிது தலை மறைந்த வுடனே ஓட்டம் எடுத்து, அயோத்திதாஸ் பண்டிதர் வீடுபோய்ச் சேர்ந்து அவரிடம் உண்மையை உரைத்துச் சிகிச்சை பெற்றார். சின்னட்களில் அக்காயம் குணமடைந்தது. ஆனல், கீறல் போல இரண்டு வடுக்கள் நின்றன.

பிறிதொரு நாள் இவரும் மாணவர் சிலரும் புள் விளையாட்டு (கில்லி அடித்தல்) ஆடிக்கொண்டிருந்தனர். சுந்தரனர் புள் அடிக்கவேண்டிய முறை வந்தது. கிருஷ்ணன் என்பவன் புள்ளைச் சற்றுத் தூரத்தினின்று எறிந்தான். அதனை இவர் அதிவேகமாக அடித்தார். அப்புள், எறிந்தவனதுவலப் பக்கத்தில் பலமாகத் தாக்கிவிட்டது. அவன் துடிதுடித்துக் கீழே சாய்ந்தான். அங்கிருந்தவர் அவனைச் சூழ்ந்துகொண்டனர். அவன் மூர்ச்சை தெளிய ஒரு மணிநேரமாகியது. அன்று முதல் இவர் புள் ஆடுவதை அறவே கைவிட்டார்.

இதுவரை கூறப்பட்டவையேயன்றி நீந்தல், கடலாடல், பசுமாடு மேய்த்தல், நாய் வளர்த்தல், காற்பந்து, பூப்பந்து ஆடல், பிள்ளைகளுடன் கூடிக்கொண்டு அயலாரது தோப்பினின்று மாங்காய் திருடுதல், மணலிற் சிவலிங்கம் எடுத்தல், சதுரங்கம் ஆடல், நொண்டர் முடவர் ஆகியோருக்கு அன்னமிட வீடுதோறும் சென்று சோறு சேகரித்து வருதல் ஆகிய இன்னோரன்ன விளையாட்டுகளிலும், நிகழ்ச்சிகளிலும் இவர் காலம் கழியலாயிற்று. இவ்வாறு நான்காண்டுகள் கழிந்த பின்னர்ப் பெற்றோர் இவரைப் பள்ளியில் சேர்த்துப் பயிலுமாறு செய்தனர் என்பது முன்பே கூறப்பட்டது. இவர் பள்ளியிற்

சேர்ந்ததும், மற்களம் செல்வதும், பந்தயங்கள் பார்க்கப் போவதும், மற்றப் பிள்ளைகளுடன் கூடிக்கொண்டு ஊர் சுற்றுவதும் சிறிது சிறிதாகச் சுருங்கி, இறுதியில் அறவே நின்றுவிட்டன. இவரது கருத்தைக் கலைமகள் பற்றி ஈர்த்துக்கொண்டாள் என்றே கூற வேண்டும்.

4. கல்வி

'கேடில் விழுச்செல்வங் கல்வி யொருவற்கு
மாடல்ல மற்றை யவை.' —குறள்

முன் அத்தியாயத்தில் சுந்தரனார் தந்தையார்பால் சின்னாள் பயின்று, பின்பு 'ஆரியன் பிரைமரிப்பள்ளி'யில் தமது எட்டாவது வயதில் இரண்டாம் வகுப்பில் சேர்ந்து இரண்டாண்டு பயின்று, நான்காம் வகுப்பு வந்ததும் அப்பள்ளி சரிவர நடவாமையால் வெஸ்லி கலாசாலையில் அதே வகுப்பில் சேர்ந்து பயின்று வந்த காலை, கை கால் முடங்கியது காரணமாகவும் வீட்டில் ஏற்பட்ட பொருளாதார முடை காரணமாகவும் நான்காண்டு காலம் பள்ளிப் படிப்புத் தடைபட்டு, மீண்டும் தமது பன்னிரண்டாம் வயதில் அதே பள்ளியில் அதே வகுப்பில் சேர்ந்து பயிலத் தொடங்கினார் என்பது குறிக்கப்பட்டதன்றோ? இனி இவர் பள்ளியிற் பயின்ற காலை நிகழ்ந்த சில நிகழ்ச்சிகளைக் கவனிப்போம்:

சுந்தரனார் நான்காம் வகுப்பில் படித்துக்கொண்டிருந்த போது தமிழ்க் கட்டுரைப் போட்டி ஒன்று நடைபெற்றது. அதில் முதலிடம் பெறுபவருக்குப் பரிசு வழங்கப்படும் என்று அறிவிக்கப்பட்டிருந்தது. அப்போட்டிக்குக் கொடுக்கப்பட்ட கட்டுரைத் தலைப்புக்கள் தென்னை, வாழை, நாய், பசு என்பன. அப்போட்டியில் கலந்துகொள்ளுவதற்குத் தகுதியுடையவராகக் கருதப்பட்டவர் மூன்றாவது, நான்காவது

வகுப்பு மாணவரேயாவர். நம் சுந்தரனார் அப்போட்டியிற் கலந்துகொண்டு, 'வாழை' எனும் பொருள் பற்றிக் கட்டுரை வரைந்தார். அதைப்பற்றி இளமையிலேயே அத்துணை விரிவாக அவர் எழுதியது சோதனையாளர் அனைவர் மனத்தையும் ஈர்த்தது. அக்கட்டுரையே முதற்பரிசுக்குரியதாயிற்று. சுந்தரனாருக்கு முதற்பரிசு வழங்கப்பட்டது. அதனால் இவரது பெயர் இராயப்பேட்டை முழுதும் தெரியலாயிற்று. பெரியார் பலர் இவரை வாழ்த்தியும், இவர் தந்தையாரைப் போற்றியும் வந்தனர். ஆனால், இவர் தந்தையார் மட்டும் மைந்தரது வெற்றியைக் கண்டு மகிழ்வெய்தாது இவரைத் தூற்றியே வந்தார். அதற்குக் காரணம், இவரது கையெழுத்து நன்றாயில்லாமையேயாகும். அதையறிந்த சுந்தரனார், தந்தையாரிடமிருந்து நற்பெயர் பெற விரும்பி, நாடோறும் எழுதிப்பழகி வந்தாரெனினும், காந்தியடிகளைப் போலவே, இவரும் அழகுபடக் கையெழுத்து எழுதுவதில் வெற்றி பெற்றாரல்லர்.

சுந்தரனார் முடக்கு நோயினின்று குணமடைந்து, மீண்டும் வெஸ்லி கலாசாலையில் நான்காம் வகுப்பில் சேர்ந்த போது அவ்வகுப்பின் ஆசிரியராய் இருந்தவர் **தேவதாஸ்** என்பவர். அவர் நற்குணங்கள் பல படைத்தவர்; போதனா முறைத்திறன் நன்கு அமையப் பெற்றவர். அவர் சுந்தரனாரது திறமையினையும் அறிவினையும் கண்டு வியந்து, அவரை அவ்வகுப்பின் சட்டாம்பிள்ளையாக அமர்த்தினார். சுந்தரனார் அவரது வீட்டிற்கு அடிக்கடி சென்று தம் மனத்தெழுந்த ஐயங்களைத் தீர்த்துக்கொண்டு வருவது வழக்கம். அவர் இல்லக்கிழத்தியாரே சுந்தரனாருக்குப் **போப்பையர் இலக்கணத்தை** முதன்முதல் தெள்ளிய முறையில் போதித்து அதன்பால் இவருக்குத் தனிவேட்கை எழுமாறு

செய்தவராவர். அக்காலத்தில் ஐரோப்பியப் பாதிரிமாரால் நடத்தப்பட்டு வந்த ஞாயிற்றுக்கிழமை வகுப்புகளுக்குத் தவறாமற்சென்று, பல பரிசுகள் பெற்றார் நம் சுந்தரனார். அவ்வகுப்புக்களை நடத்திய பாதிரிமாருள் பெரும்பாலார், கல்லூரி பிரின்ஸிபால், வைஸ்பிரின்ஸிபால் போன்ற உயரிய பதவியில் இருந்தவராவர். அதனால் அவருடன் நெருங்கிப் பழகும் வாய்ப்பும் இவருக்குக் கிடைத்தது.

இவர் நான்காம் வகுப்பில் தேறி மேல் வகுப்புக்குச் சென்றதும் சம்பளம் ஏதும் செலுத்தாமற் படிக்கலாம் என்று பிரின்ஸிபால் இவருக்குக் கூறினார். இவருக்கு வேண்டிய புத்தகங்கள் அனைத்தும் பெரிய தந்தையாரின் குமாரர் இராசா முதலியாரால் வாங்கித் தரப்பட்டன. இவ்விதம் இவர் எவ்வகை இடுக்கணும் இன்றிப் படித்து, அவ்வகுப்பிலும் முதல்வராய்த் தேறி, மேற்படிவம் சென்றார்.

சுந்தரனார் இரண்டாம் படிவத்தில் படித்த போது பிரின்ஸிபாலாயிருந்த ஜே. கூலிங்கு என்பவர் இங்கிலாந்து செல்ல வேண்டியிருந்தமையால், சி. பார்லட்டு என்பவர் பிரின்ஸிபாலானார். அவர் ஒப்பற்ற கணித மேதை, ஆகவே, மாணவர் அனைவரும் கணிதத்தில் வல்லவராய்த் திகழ வேண்டுமென அவர் விழைந்தார்; எனவே, ஒவ்வொரு வகுப்புக்கும் தனித்தனியே பரீட்சை வைக்கும் வழக்கத்தைப் புகுத்தினார். ஒரு முறை சுந்தரனார் வகுப்புக்கும் பரீட்சை நடத்தப்பட்டது. வினாத்தாளில் கேட்கப்பட்டிருந்த வினாக்கள் எல்லாவற்றிற்கும் சுந்தரனார் சரியாக விடையெழுதியிருந்தமையால், நூற்றுக்கு நூறு மதிப்பெண் வருமென்று எதிர்பார்த்திருந்தார். விடைத்தாள் திருத்தப்பட்டுத் திருப்பியளிக்கப்பட்ட போது, சுந்தரனார் முகம்

வாடி வருத்தத்தைத் தெரிவித்தது. அதற்குக் காரணம் தாம் எதிர் பார்த்தபடி மதிப்பெண் நூற்றுக்கு நூறு கிடையாமல், தொண்ணூற்றைந்து கிடைத்திருந்ததேயாகும். உடனே இவர் ஆசிரியரை அணுகி, அவ்வாறு மதிப்பெண் குறைந்திருந்ததற்குக் காரணம் கேட்ட போது, அவரால் ஒன்றும் சொல்ல இயலவில்லை. அன்றே பிரின்ஸிபாலும் வகுப்புக்கு வந்து கணிதம் செய்யும் முறைகளுள் சிலவற்றை விளக்கிப் போந்த போது, சுந்தரனார் அவரை அணுகித் தாம் கணக்குகள் அனைத்தும் சரியாகச் செய்திருந்தும் மதிப்பெண் ஐந்து குறைந்திருக்கக் காரணமென்ன என்று வினவினர். "நீ சில எழுத்துக்களையும் குறிகளையும் சரியாக எழுதவில்லை. அதனால் ஐந்து மார்க்குக் குறைக்கப்பட்டது," என்று அவர் கூறினர். அது முதல் இவர் அத்தகைய குறையேதும் நேராதவாறு கவனித்து வந்தார். பிரின்ஸிபால் கூறிய காரணம் இவரது முகத்தை மலரச் செய்யவில்லை. ஆயினும், "வகுப்பில் நீயே முதல்வனாய் இருக்கிறாய்," என்று அவர் கூறியதைக் கேட்ட சுந்தரனாரின் அகமும் முகமும் மலர்ந்தன. அக்காலத்தில் இவரையொத்த திறமையோடு விளங்கிய மாணவர் கணபதி ஐயர் என்ற ஒருவரே இவர் வகுப்பில் இருந்தார்.

இவ்விருவரும் மூன்றும் படிவத்துக்கு மாற்றப்பட்ட போது இருவர் பெயரும் 'A' பிரிவில் எழுதப்பட்டிருந்தன. அதையறிந்த 'B' பிரிவு ஆசிரியர் டேவிடு தேவதாஸ் என்பவர், தலைமை ஆசிரியரிடம் பேசி, சுந்தரனாரைத் தமது வகுப்புக்கு மாற்றிக் கொண்டார். சுந்தரனார் கல்வியிற் சிறந்து விளங்கியபடியால், ஆசிரியர்கள் இவர்பால் நன்மதிப்புக் கொண்டிருந்தார்கள் என்பதற்கு இஃது ஓர் எடுத்துக்காட்டாகும். டேவிடு தேவதாஸ் ஒரு பாதிரி

யார்; இராயப்பேட்டையில் வசித்து வந்தார். அவர்சுந்தரனார் வீட்டிற்கு அருகில் குடியிருந்தமையால், அவர் வீட்டிற்குச் சுந்தரனார் அடிக்கடி சென்று, தம் சந்தேகங்களைக் கேட்டுத் தெளிந்து வருவது வழக்கம். அங்ஙனம் சென்ற போதெல்லாம் ஆசிரியரின் மனைவியார் இவருக்கும் மாணவர் சிலர்க்கும் தனை நூல் போதிப்பார். அவ்வாசிரியர் திருவள்ளூரில் இருந்த பள்ளி ஒன்றின் தலைமை ஆசிரியர் பதவியேற்று அவண் சென்றார். அவருக்குப் பதிலாக வந்தவர் போதனைமுறை நன்கறியாதவர். அவரை ஐயம் எதுவும் கேட்கக் கூடாது. கேட்டால், அவர் சீறுவார். இத்தகைய பண்புடைய அவ்வாசிரியரிடம் சுந்தரனார் ஒரு போது ஐயம் ஒன்று கேட்க நேரிட்டது. அப்போது அவர் இவர் மீது சீற்றம் கொண்டார். அதனைப் பொறாத சுந்தரனார், "நீவிர் போலீஸ் வேலைக்குத்தான் அருகர்," என்று கூறினாராம். இவரது அஞ்சாமையையும் துணிவையும் என்னென்று கூறுவது! அவ்வகுப்பிலும் இவரே முதன்மையாய் நின்று தேறினார். முன்னாளில் மூன்றாம் படிவத்தின் இறுதியில் விருப்பமுடைய மாணவர் லோயர் செகண்டரி கவர்மெண்டு தேர்வுக்குச் செல்லலாம். விருப்பமில்லாதவர் நேரே நான்காம் படிவத்திற் படிக்கலாம். சுந்தரனார் அத்தேர்வுக்கும் சென்று அதிலும் தேறினார். கல்வியில் இவர் கொண்டிருந்த ஊக்கமும முயற்சியும் பிறர்க்கு எடுத்துக்காட்டுகளாய் அமைந்தன.

நான்காம் படிவத்துக்கு மாறிய போதும் பிள்ளைகளால் வெறுக்கப்பட்ட 'போலீஸ்' ஆசிரியரே அதன் ஆசிரியராய் வந்து சேர்ந்தார். அஃது இவரைப் பெரிதும் கொதித்தெழச் செய்தது. அக்கொதிப்பு மாணவர் சிலரைத் தூண்டிவிட்டு, அவ்வாசிரியர் தமக்கு வேண்டாமென்று புரட்சி செய்யுமாறு

தூண்டியது. புரட்சி காரணமாக அவ்வாசிரியர் மாற்றப் பட்டு, **மாணிக்கம்** என்ற ஆசிரியர் நான்காம் படிவத்துக்கு அனுப்பப்பட்டார். அச்சமயத்தில் இவரது மனத்தைப் பெரிதும் கவர்ந்தவராகிய பிரின்ஸிபால் **காக்ஸ் துரை** இயற்கை எய்தினர். அவரது பிரிவு இவரைப் பெரிதும் வருத்தியது. அவரது பூத உடல் அடக்கம் செய்யப்பட்ட புரசைப்பாக்கத்து இடுகாட்டிற்கு அடிக்கடி சென்று, அவரது கல்லறை முன் நின்று வணக்கம் செலுத்தி வருவதை இவர் வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தார். குற்றத்தைக் கடிவதும், குணத்துக்கு வணக்கம் செலுத்துவதும் இவர்பால் இளமையிலேயே குடிகொண்டிருந்த நற்பண்புகளாம்.

இவர் நான்காம்படிவத்தினின்று ஐந்தாம் படிவம்சென்றதும் ஆசிரியராய் வந்தவர் **கி. கிருட்டினராவ்** என்பவர். அவர் எப்பட்டமும் பெற்றிலர் எனினும், துணைத்தலைமையாசிரியர் பதவிபெற்றிருந்த பெருமை படைத்திருந்தார். அவர் கல்லூரி மாணவர்கட்கும் ஆங்கிலம் போதிக்கும் ஆற்றல் வாய்ந்தவர். அவர் ஆங்கிலத்தில் சொற்பெருக்காற்றும் போது அதனைக் கேட்டு ஆங்கிலேயரும் வியப்பர். தெலுங்கு அந்தணர் மரபில் தோன்றிய அவர், பின்னாளில் கிறித்தவராய் மாறியவர் ; தமிழிலும் நன்ருய்ப் பேசும் ஆற்றல் படைத்தவர் ; அவருக்கும் அவர் குடும்பத்தவருக்கும் முத்திரை பொறித்த தபால்பில்லைகளைச் சேகரிப்பது பொழுதுபோக்கு. எனவே சுந்தரனுர் அத்தகைய பில்லைகளைச் சேகரித்துக் கொடுத்து அவரது அன்பைப் பெற்றுர். அவ்வாசிரியரும் இவரும் பன்னுட்கள் சமய வாதத்தில் கழிப்பது வழக்கம். அதனுல் சுந்தரனுரது மனத்தைச் சிறிது சிறிதாகக் கிறித்தவம் ஈர்த்து வந்தது. நற்காலமாக அச்சமயத்தில் **யாழ்ப்பாணம் நா. கதிரைவேற்பிள்ளை** அவர்கள் வெஸ்லி பள்ளியில்

தமிழாசிரியர் பதவி ஏற்றார், அவரேயன்றிச் **சே. கிருஷ்ண மாசாரியாரும்** தமிழ்ப் பேராசிரியராய் அங்கு வேலை செய்து வந்தார். கதிரைவேற்பிள்ளையவர்கள் சைவ சமயத்திற் பெரிதும் ஈடுபாடு உடையவர்; சொற்பொழிவாற்றுவதில்வல்லவர்.

பிள்ளையவர்களின் பேச்சிலும் நம் சுந்தரனார் மயங்கி அவருடன் நெருங்கிப் பழகலானார். அவர் எங்குச் சொற்பொழிவாற்றினும் அங்குத் தவறாது சென்று அவர் பேச்சைக் கேட்டுச் சுவைத்து இன்புறுவது இவர் வழக்கம். அவர் கூறிய நன்மொழிகளைக் கேட்க இவர் என்றும் தவறியதே இல்லை.

சுந்தரனார் பள்ளிப் படிப்புப் பிள்ளையவர்களின்தொடர்பால் அழிந்தது என்று கூறினும் அது தவறாகாது. இவர் ஆறாம் படிவம் வந்ததும் இவர் நாட்டம் அனைத்தும் பிள்ளையவர்களின் சொற்பொழிவின்மீதும், சமயவாதத்தின் மீதும் சென்றது. எனவே, படிப்பின்மீதிருந்த ஊக்கமும் பற்றும் சிறிது சிறிதாகக் குன்ற ஆரம்பித்தன. ஆசிரியர் பலர் எவ்வளவு சொல்லியும், எவ்வளவு தடுத்தும், செவிசாய்க்காமலும் கட்டுக்கடங்காமலும் சுந்தரனார் தாம் விரும்பிய வழியே சென்றார்.

இங்ஙிலையில் சென்றுகொண்டிருந்த போது பிள்ளையவர்களின்மீது வழக்கு ஒன்று தொடரப்பட்டது. அவ்வழக்குச் சுந்தரனாரது சான்றும் தேவைப்பட்டது. அதனால் இவரும், மாணவர் சிலரும் அடிக்கடி நீதி மன்றம் செல்லலாயினர். அதே சமயத்தில் பிறிதொரு வழக்கும் பிள்ளையவர்கள்மீது தொடரப்பட்டது. அது தம்மைப் பிள்ளையவர்கள் கொத்தவால் சாவடிக்கருகில் தாக்கியதாக **வில்வபதி செட்டியார்** என்பவரால் எழும்பூர் நீதி மன்றத்தின்

தொடரப்பட்டது. செட்டியார் தம்மைப் பிள்ளையவர்கள் தாக்கியதாகக் குறிப்பிட்ட நாளன்று பிள்ளையவர்கள் பள்ளிக்கு வந்திருந்தார். எனவே, அவ்வழக்கில் சான்று கூறச் சுந்தரனார் பிள்ளையவர்களால் அழைக்கப்பட்டார். இவர் சான்று கூற அழைக்கப்பட்டது ஆறும் படிவத்தில் வழக்கமாக நடைபெறும் 'செலக்ஷன்' பரீட்சைக்கு முதல் நாளேயாகும். அந்நிலையில் பரீட்சைக்குச் செல்வதா, அன்றிச் சான்று கூறப்போவதா என்ற நிலை சுந்தரனாரை வருத்தியது. முடிவில் இவருக்கு ஆசிரியர்பால் இருந்த அன்பே வென்றது. அது காரணமாக, செலக்ஷன் பரீட்சை நாட்களில் இரண்டு அரை நாட்கள் இவர் பள்ளிக்குச் செல்லவில்லை. எனவே, இறுதிப் பரீட்சை (Final Examination)க்கு இவரை அனுப்பக்கூடாது என்று பள்ளி அதிகாரிகள் முடிவு செய்தார்கள். இவர்மீது நல்லெண்ணம் கொண்ட கிருஷ்ணராவ் போன்ற ஆசிரியர் சிலர் இறுதிப் பரீட்சைக்கு இவரை அனுப்புமாறு மன்றாடினர். பிரின்ஸிபால் அதற்குச் செவி சாய்த்திலர்; அதற்குப் பதிலாக, மீண்டும் இவரைப் படிக்கவைப்பதென்றும், அதற்கு ஆகும் செலவனைத்தும் 'மிஷன்' கொடுக்கும் என்றும் கூறினர். அதற்குக் காரணம் பிரின்ஸிபாலுக்குச் சுந்தரனாரிடம் தோன்றிய வெறுப்பன்று; பள்ளிக்குரிய சட்டதிட்டத்தின் வழி நிற்கவேண்டிய அவர் கடமையே ஆகும். ஆனால், சுந்தரனார் ஒரே வகுப்பில் இரண்டாண்டுகள் படிக்க விரும்பாது, தமது பள்ளிப்படிப்புக்கு முற்றுப்புள்ளியிட்டார்.

இவர் பள்ளியை விட்டு நின்ற சின்னாட்களுக்கெல்லாம் இவர் தந்தையார் இயற்கையெய்தினார். தந்தையாருக்குப் பிறகு அவரைப் போன்று இவரைப் பாதுகாத்து வந்தவர் இராசா முதலியாரேயாவர். அவர் அவ்வப்போது இவருக்கு

கன்மொழி பல கூறி வந்தார். இவரைக் 'கமர்ஷியல்' கல்வி கற்கும்படி இராசா முதலியார் அடிக்கடி வற்புறுத்திவந்தார். அவரது சொல்லைத் தட்டி நடக்க விரும்பாத இவர், அப் பள்ளியில் சேர்ந்து, 'புக்கீப்பிங்' பயின்று, தேர்வுக்குச் சென்று தேறினர். இவர் தேர்ச்சி இராசா முதலியாரைப் பெரிதும் ஆறுதலடையச் செய்தது.

சுந்தரனாரது பள்ளி வாழ்வு அறைகுறையான நிலையில் முடிவுற்றதும், இவரது நாட்டம் தமிழ்மொழியின்மீது திரும்பியது. எவ்வாசிரியரது வழக்குக்காக இவர் 'செலக்ஷன்' பரீட்சைக்குப் போக முடியாமற்போனதோ, அவ்வாசிரியர்பாலே இவர் தமிழ் நூல்களை முறைப்படி பாடம் கேட்டு வந்தார். அவ்வாசிரியர் தமது பெரும்பொழுதைச் சமயவாதங்கள் நிகழ்த்துவதிலும் சமய கண்டனங்கள் எழுதுவதிலும் செலவழித்து வந்தார். ஆகவே, குறிப்பிட்ட நேரத்திலோ அல்லது இடத்திலோ மாணவர் அவரிடம் தமிழ் கற்க இயலவில்லை. அவருக்கு எவ்வெப்போது ஓய்வு கிடைத்ததோ. அவ்வப்போது அவர் பாடம் சொல்வது வழக்கம். மாணவரும், 'இருவென இருந்து, சொல்லெனச் சொல்லி, சித்திரப் பாவையின் அத்தக வடங்கி' அவர் கூறிய அனைத்தையும் விடாது உளத்தமைத்துப் பயின்று வரலாயினர். சுந்தரனார் கதிரைவேற்பிள்ளையிடம் கற்றன சில ; கேட்டறிந்தன பல. பிள்ளையவர்கள் எங்கெல்லாம் சொற்பெருக்காற்றினரோ, அங்கெல்லாம் சுந்தரனார் இருந்தார்.

இவர் பிள்ளையவர்களிடம் தணிகைப் புராணமும் திருவிளையாடற் புராணமும் பாடங்கேட்டு வந்தனர். பிள்ளையவர்கள் இலக்கியம், இலக்கணம், தர்க்கம், சாத்திரம் ஆகியவற்

தில் வல்லுநராய் இருந்தமையால் சமயவாதங்கள் பல நடத்தி அனைத்திலும் வெற்றி வாகை சூடி வந்தார். அவரது போதனையைக் கேட்ட மாணவர் அனைவரும் சைவத்தில் மனம் ஊன்றி நின்றனர். பிள்ளையவர்கள் மாணவர்கட்குப் புராணங்கள் மட்டுமேயன்றி, இடையிடையே இலக்கணமும் பிற இலக்கியங்களும் போதித்து வந்தார். இவ்வாறு அவர் மாணவர்களுக்குப் பாடஞ் சொல்லிக்கொண்டிருந்த போது வேலைமாற்றம் காரணமாக அவர் சென்னையை விட்டு நீலகிரிக்குப் போக வேண்டியவரானார். அவர் பிரிவை ஆற்றாமல் ஏங்கி வருந்தியவர் பலர்; அவருள் நம் சுந்தரனாரும் ஒருவர். எனினும், சுந்தரனாரும் சிலரும் அவர்மீது இருந்த அன்பு காரணமாக அவருடன் அடிக்கடி கடித உறவு வைத்துக் கொண்டு ஆறுதல் அடைந்தனர்.

பிள்ளையவர்கள் ஒருசமயம் சுந்தரனார் எழுதிய முடங்கலுக்குப் பதில் முடங்கலில் தாம் வேனிற்கால விடுமுறையில் சென்னைக்குப் போதருவதாகவும், அப்போது இவரைச் சந்திப்பதாகவும் குறிப்பிட்டிருந்தார். இச்செய்தி சுந்தரனாரைப் பெரிதும் மகிழ்வித்தது. ஆசிரியர் குறிப்பிட்டிருந்த வேனிற் காலமும் வந்தது. ஆசிரியரும் சென்னைக்கு வந்து சிந்தாதிரிப் பேட்டையில் இரண்டுதிங்கள் தங்கினார். அவ்விரண்டுதிங்கட் பொழுதும் சுந்தரனார் தவறாது அவரிடம்சென்று யாப்பிலக்கணம் பயின்று வந்தார்; இடையிடையே பெரிய புராணமும் பாடம் கேட்டு வந்தார். இவ்வாறு ஆசிரியரது பெரும் பொழுது இவருக்கு யாப்பிலக்கணமும் பெரிய புராணமும் போதிப்பதிலேயே கழிந்தது. விடுமுறை நாட்கள் முடிந்ததும் மீண்டும் பிள்ளையவர்கள் நீலகிரிக்குச் சென்றார். அப்போதெல்லாம் இவருக்கும் ஆசிரியருக்குமிடையே நில

விய கடிதப்போக்குவரத்துப் பெரும்பாலும் பாக்களாலேயே நடைபெற்றன.

இந்நிலையில் பிள்ளையவர்கள் கடுஞ்சுரத்தால் பீடிக்கப்பட்டு இயற்கை எய்தினர். அச்செய்தி தென்னாட்டைப் பெரிதும் துன்புறச் செய்தது. ஆசிரியர், ஆவி நீத்த பின் சுந்தரனார் ஆறும் வகையறியாது சிறிது காலம் அல்லல் பட்டுக்கொண்டிருந்தார். அச்சமயத்தில் இவர் தமது மனத்தைக் குமரகுருபரர் அருளிய சிதம்பரச் செய்யுட்கோவையிலும், பாம்பன் குமரகுரு தாசர் இயற்றிய திருவலங்கல் திரட்டிலும் செலுத்தி ஆறுதல் அடைந்தார். பிள்ளையவர்களிடம் பாடங்கேட்டவருள் சிலர், வேறெவரிடமும் பாடங் கேட்க விரும்பாமல், தமிழ்க் கல்வியை அவ்வளவோடு முடித்துக் கொண்டனர். ஆனால், சுந்தரனார் அவ்வாறு இருக்க விரும்பினர் அல்லர்; மேலும் சிலரிடம் சென்று பயில விழைந்தார். அக்காலை யாழ்ப்பாணம் சுவாமிநாத பண்டிதர் அவர்கள் சென்னைக்கு வந்து சேர்ந்து, தேவாரம், சிவஞானபாடியம் முதலிய நூல்களை அச்சேற்றி வெளியிட்டு வந்ததன்றி, மாணவர் சிலருக்குத் தமிழ் நூல்களும் போதித்து வந்தார்.

இதை அறிந்த சுந்தரனார், தாமும் அவரிடம் பயில விரும்பி, அவரை நாடிச்சென்று, தமது விருப்பத்தை வெளியிட்டார். பண்டிதரும் இவரது வேண்டுதலுக்கு இரங்கிப் பாடம் சொல்லி வந்தார். சுந்தரனார் சமயம் நேர்ந்துழிப் பிள்ளையவர்களின் திறத்தைப் பெரிதும் போற்றினர். மேலும் போதிப்பதில் பண்டிதரை மிஞ்சியவர் பிள்ளையவர்கள் என்றும், அவரது போதனாமுறையில் அவருக்கு ஈடாக எவரையும் சொல்ல முடியாது என்றும் கூறி வந்தார். சுந்தரனார் கூறி வந்ததைப் பிறர் வாயிலாக அறிந்த பண்டிதர்

இவரை அழைத்து, "நீர் என் மாணவராய் இருத்தல் வேண்டா; நண்பராய் இரும்," என்று செப்பினார். அது முதல் இருவரும் நண்பராகவே பழகலாயினர். சுந்தரனார் தமது ஓய்வு நேரங்களில் **சைவ சித்தாந்த சண்டமாருதம், சோமசுந்தர நாயகர்** வரைந்த கண்டன ஏடுகளைப் படித்துச் சைவசித்தாந்த நுண்பொருள்களை அறிந்தார். மேலும், **சபாபதி நாவலர்** மாணவருள் ஒருவராய **மயிலை பாலசுந்தர முதலியா**ருடன் நட்புக்கொண்டு நாவலர் நடத்தி வந்த '**ஞானாமிர்தம்**' என்ற தாள்களையும், இயற்றிய நூல்களையும் முதலியாரிடமிருந்து பெற்றுப் படித்து வந்தார். நாவலருடைய தாளும் நூலும் இவர்பால் மறைந்து கிடந்த தமிழ் ஆர்வத்தை மீண்டும் மதர்த்தெழச் செய்தன. ஆகவே இவருக்குத் தமிழ்க் கல்வியை முறையாகக் கற்றல் வேண்டும் என்ற ஆவல் மேலெழுந்தது.

இவர் தாம் கொண்ட அவாவினை முதலியாரிடம் கூறினார். முதலியாரும் தம்மால் இயன்றதைச் செய்வதாக உறுதி கூறினார். ஒரு நாள் முதலியார், சுந்தரனாரைச் சாமியார் ஒருவரிடம் அழைத்துச் சென்றனர். அச்சாமியார் இவரைக் கண்டதும், "உமக்குத் தீட்சையாகியிருக்கிறதா?" என வினவினார். அதற்குச் சுந்தரனார், "இல்லை," என்று பதில் இறுத்தார். "இல்லையாயின், மடத்தார் உத்தரவு வேண்டும்," என்று சாமியார் கூறியதைக் கேட்ட சுந்தரனார், அவரிடம் பாடங்கேட்க விரும்பாமல், "சாமிகளுக்குச் சிரமம் வேண்டா," என்று கூறி வெளிப்போந்தார்.

இவரும் பாலசுந்தர முதலியாரும் மயிலைக் கபாலீச்சுரர் கோவிலுக்கு அடிக்கடி போவது வழக்கம்; வழக்கப்படி கோவிலுக்குச் சென்று ஆண்டவனைத் தொழுதுவிட்டு

ஓரிடத்தமர்ந்து உரையாடிக்கொண்டிருந்தபோது, அவண் **மயிலை வித்துவான் தணிகாசல முதலியார்** வந்து சேர்ந்து, சுந்தரனாரை நோக்கி, "பிள்ளையவர்களுக்குப் பிறகு யாரிடம் பாடம் கேட்டு வருகிறீர்?" எனக் கேட்டார். அதற்குப் பாலசுந்தர முதலியார் அன்று காலை சாமியார்பால் நடந்ததை எடுத்தியம்ப, அதனைச் செவிமடுத்த தணிகாசலனார்,சினந்து "சூரியனார் கோவில் சாமியார் எற்றுக்கு? இப்பாவியிடம் வரலாகாதா?" என்று கசந்து கூறினார். தணிகாசல முதலியாரது கூற்று, சுந்தரனாரைப் பெருவியப்படையச் செய்தது. தணிகாசல முதலியார் அக்காலத்தில் சென்னையில் வாழ்ந்த தமிழ்ப் பேரறிஞர்களுள் ஒருவர். ஆதலால், அடுத்த நாளே சுந்தரனார் தணிகாசல முதலியாரது இல்லம் ஏகி, அவரைக்கண்டு வணங்கி அமர்ந்தார். சுந்தரனாரைக் கண்டதும் தணிகாசல முதலியார், "என்னிடம் படித்தலாகாது என்ற எண்ணமா உங்களுக்கு?" என வினவினார். அதற்குச் சுந்தரனார் பிள்ளையவர்கள் பிரிவுக்குப் பிறகு அவரது நினைவே தமக்கு வந்ததாகவும், தணிகாசல முதலியாரை அணுக முடியாது என்று பலர் கூறியதாகவும் சொன்னார். அதைக் கேட்ட மகாவித்துவான், தம்மைச் சிலர் கோபி என்று சொல்லுவார் என்று கூறி, தாம் ஆறுமுக நாவலர் பால் பயின்ற முறையினை எடுத்துக் கூறினார்; பின்பு நன்னூலில் சில கேள்விகளைக் கேட்டார். திருவிளையாடற்புராணத்தின் நாட்டுப் படலத்தில் சில பாக்களுக்கு உரை கூறும்படி கேட்டார். அவரது மனத்தைக் கவரும் வகையில் தாம் அறிந்ததைச் சுந்தரனார் அஞ்சாது கூறினார். சுந்தரனாரது இலக்கிய இலக்கண அறிவைக் கண்டு வியந்த தணிகாசல முதலியார், இவர் இலக்கிய இலக்கணங்களை முறையாகப் பயில வேண்டுவதில்லை என்றும்,அவற்றில் ஆங்காங்கு எழும்

ஐயங்களை மட்டும் கேட்டறிதல் சாலும் என்றும், சாத்திரங்களை மட்டும் முறையாகப் பயிலவேண்டுமென்றும் கூறி, '**திருவருட்பயன்**' என்னும் நூலைத் தொடங்கினர். மகாவித்துவான் தணிகாசல முதலியார் சுந்தரனுருக்குப்பாடஞ்சொல்ல இசைந்தது சிலருக்கு வியப்பை உண்டாக்கிற்று; மற்றுஞ்சிலருக்குப் பொருமையை உண்டாக்கிற்று. பொருமையுற்ருேருள் **சுவாமிநாத பண்டி**தரும் ஒருவர். அவர் ஒருநாள் முதலியாரிடம் சென்று, சுந்தரனுருக்குச் சாத்திரம் போதிக்கக் கூடாதென்றும், இவர் சீர்திருத்தக்கருத்துடையவராதலால், பிற்காலத்தில் சாத்திரத்தைத் தீய வழியில் பயன்படுத்தி நாசஞ் செய்வார் என்றும் புறங்கூறினர். பண்டிதரது கூற்றுக்குச் சிறிதும் செவி சாயாது, முதலியார் அவர்கள் இவருக்குச் சாத்திரத்தைப் போதித்து வந்தார்.

இந்நிலையில் 'திருவருட்பயன்' முடிவுற்றது. அடுத்ததாகச் '**சிவப்பிரகாசம்**' எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டது. அந்நூலை முதலியாரவர்கள் போதித்து வந்த காலை இடையிடையே **சிவஞானபோதம், சிவஞானசித்தியார்** ஆகிய நூல்களினின்று மேற்கோள்களை அடிக்கடி எடுத்துக் கூறுவர். சிவப்பிரகாசம் முடிந்ததும் 'சிவஞானபோதம்' தொடங்கும்படி சுந்தரனர் கேட்டுக்கொண்டார். அதன்படியே முதலியாரும் போதித்து வரலானர்.

இத்தறுவாயில் முதலியார் அவர்கள் சுந்தரனுருக்கு வடமொழி போதிக்க முயன்ருர். அவரது முயற்சி முற்றுப் பெருதொழிந்தது. அதன் பயனகச் சுந்தரனர் சிறிதளவு கிரந்தம் கற்றுக்கொண்டார். பெருங்கிழவராய முதலியார் குடும்பத்தில் கலக்கம் காலூன்றியது. அது காரணமாக முதலியார் மன அமைதியிழந்து துன்புற்ருர். அதை அறிந்த

சுந்தரனார் அவர் வீட்டுக்குச் செல்லுவதை நாளடைவில் சிறிது சிறிதாக நிறுத்திக்கொண்டார். எனினும், இடையிடையே ஆசிரியர்பால் சென்று வணக்கம் செலுத்தி, அவரது ஆசி பெற்று வருவது வழக்கம். சுந்தரனார் முதலியாரிடம் பயின்றபோது சீவகசிந்தாமணி, பிரபுலிங்க லீலை ஆகிய இரு நூல்களும் இவரது மனத்தைப் பெரிதும் ஈர்த்தன. இவை இரண்டினையும் இவரே படித்து ஆங்காங்குத் தோன்றிய ஐயங்களை முதலியாரிடம் சென்று போக்கிக்கொண்டு வந்தார். முதலியாரிடம் பாடங் கேட்டல் நின்றபோது, திருக்குறள் படிக்க வேண்டும் என்ற வேட்கை இவரைப் பற்றியது. ஆகவே, இவர் இந்நூலில் தேர்ச்சி அடைந்த ஒருவரைக் காண்டலில் ஈடுபட்டார். இவரது நாட்டம் இராயப்பேட்டையில் வதிந்து வந்த திருக்குறள் சிதம்பர முதலியார்பால் திரும்பியது.

சுந்தரனார் சிதம்பர முதலியாரை நாடித் தாம் தமிழ் இலக்கியம் அனைத்தும் அவரிடம் கற்க விரும்புவதாகத் தெரிவித்தார். அதற்கு முதலியார், தாம் ஆசிரியராய் இருக்கத் தகுதியற்றவர் என்றும், வேண்டுமானால் இருவரும் கூடிப் படிக்கலாம் என்றும் அறிவித்தார். அவ்வாறு இருவரும் கூடிப் பயிலுங்கால் முதலியார் அவர்கள் சமயம் நேர்ந்துழி, "சபாபதி நாவலர் இதற்கு இவ்வாறு பொருள் கூறுவார்; அதற்கு அவ்வாறு பொருள் கூறுவார்" என்று கூறிவந்தார். சிதம்பர முதலியார் பல ஆசிரியரிடம் பாடங்கேட்டவராதலால், ஆசிரியர்கள் கூறிய உரைகளை அவ்வப்போது குறித்து வைத்திருந்தார். அவருடைய குறிப்புச் சுந்தரனாருக்குப் பெரிதும் பயன்பட்டது. இவ்விருவரும் அவ்வப்போது ஏற்பட்ட ஐயங்களைச் சுவாமி வேதாசலனாராகிய மறை மலை

அடிகளாரிடம் கேட்பர். அடிகளாரும் இவர்களுக்கு உற்ற ஐயப்பாடுகளை அப்போதைக்கப்போதே அகற்றி வந்தனர்.

அந்நாளில் சுந்தரனார் கிருஷ்ணப்பிள்ளையின் மாணாக்கருள் ஒருவரும் சென்னை புதுப்பேட்டையில் இருந்தவரும் செயின்ட் எப்பாஸ் உயர்நிலைப் பள்ளியின் தமிழாசிரியருமாகிய தேவப்பிரசாதம் பண்டிதரின் நட்பும் பெற்று, அவருடன் கூடிக் கம்பராமாயணம், வில்லிபுத்தூரார் பாரதம் ஆகிய இதிகாசம் இரண்டினையும் ஆராயலாயினர்.

ஒரு சமயம் சுந்தரனார் சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் முன்னிலையில் ஜே. எம். நல்லசாமிப்பிள்ளையின் தலைமையில் கூடிய கூட்டமொன்றில் 'அந்துவிதம்' என்னும் பொருள் பற்றிச் சொற்பொழிவாற்றினர். கூட்டத்தின் முடிவில் பிள்ளை அவர்கள் சுவாமிகளை வணங்கி விடை பெற்றுச் சென்றார். சுந்தரனார் அவ்வாறு செய்யாமற் சென்றார். அன்று இரவு முழுதும் இவர் உறங்கினாரல்லர். வீட்டின் எப்பகுதிக்குச் சென்றாலும் இவர் புலால்வாசனை வீசுவதுபோல அறிந்தார். பொழுது விடிந்ததும் இறைவனை வழிபட்டுச் சிறிது கற்பூரத்தை வாயிலடக்கிச் சுவாமிகளை நாடிச் சென்று வணங்கித் தமது குற்றத்திற்கு மன்னிப்புக் கோரினர். சுவாமிகள் புன்னகை புரிந்து, சிவஞான சித்தியாரை எடுத்துப் படித்து, அதன் தத்துவங்களை விளக்கினர். பிறகு இருவரும் அத்துவிதத்தைப் பற்றி நீண்ட நேரம் பேசிக்கொண்டிருந்தனர். இறுதியில் சுவாமிகள் சுந்தரனாரை நோக்கித் தமிழிலே உள்ள வேதாந்த நூல்களை ஆராயும்படி பணித்தார். அவரது ஆணையை ஏற்றுச் சுந்தரனார் தமிழில் உள்ள வேதாந்த நூல்கள் பலவற்றைப் பயின்று, சித்தாந்தமும் வேதாந்தமும் ஒன்றுக்கு ஒன்று பற்றுக்கோடாகவும் ஆதாரமாகவும் இருப்பதைக் கண்டறிந்தார்.

இந்நிலையில் சுந்தரனாருக்கு வேதாந்த நூல்களின் மீது வேட்கை அதிகரித்தது. அவ்வேட்கை வடமொழியில் உள்ள வேதங்களைக் கற்கத் தூண்டியது. அத்தூண்டுதல் வடமொழி பயில ஊக்கியது. அவ்வூக்கம் தக்கவரை நாடிச் செல்லச் செய்தது. நினைத்த ஒரு காரியத்தைச் செய்து முடிக்க ஆவல் மட்டும் இருந்து என்ன பயன்? அதற்குப் பொருளும் தேவையன்றோ? 'பொருளிலார்க்கு இவ்வுலகம் இல்லை' என்பது அன்றோ பொது மறைக்கூற்று? அதன்படி இவர்பால் பொருளின்மையால், அவ்வாவல் வெற்றியடையா மற்போயிற்று. என்றாலும், அவ்வெண்ணத்தை அறவே அகற்றினாரல்லர். 'கற்றலிற் கேட்டலே நன்று,' என்பதற்கு இயைய. கேட்டறிதலில் கருத்தைத் திருப்பினார்.

அவ்வேளையில் தென்மொழி, வடமொழி ஆகிய இரு மொழிகளையும் நன்கறிந்து புலமை பெற்று விளங்கியவரும், தமது புகழைத் தமிழகம் முழுவதும் பரவச் செய்தவருமாகிய பாம்பன் குமரகுருதாச சுவாமிகளின் தொடர்பு சுந்தரனாருக்குக் கிட்டியது. அவர் திருவல்லிக்கேணியில் தங்கியிருந்தனர். அவர் காலை வேளையில் அடிக்கடி கடலோரம் செல்லுதல் வழக்கம். அவருடன் இவரும் செல்வார். இவரது ஆவலை அறிந்த சுவாமிகள், உபநிடதத்தின் சாரத்தைத் தமிழிற் பிழிந்து தருவார். சுந்தரனார் பருகி உவகை எய்துவார்; அதே சமயத்தில் மருவூர்க் கணேச சாஸ்திரியார் என்பவரிடம் சிவகீதை, நீலகண்டபாடியம் முதலிய நூல்களையும் பாடம் கேட்டார். வால்மீகி இராமாயணமும், வியாச பாரதமும் நன்கறிந்த அறிஞர் எங்கெங்குப் பிரசங்கங்கள் செய்து வந்தனரோ, அங்கெல்லாம் சுந்தரனாரும் சென்று கேட்டு மகிழ்ந்து வந்தார். பகவற்கீதையை இவர் பலர் வாயிலாகக்

கேட்டறிந்தார்; அதன் மொழி பெயர்ப்பு நூல்கள் பல படித்தறிந்தார்.

கிருஷ்ணமாசாரியர் வெஸ்லி கல்லூரியில் தெலுங்கு பண்டிதர் வேலை பார்த்து வந்தார். அவர் அப்பள்ளியில் பணியாற்றி வந்த வடமொழிப் புலவரைக்காட்டிலும் வல்லவர். அவரது தொடர்பும் நம் சுந்தரனாருக்குக் கிட்டியது. அவரும் இவருமாய்ச் சேர்ந்து தமது ஓய்வு நேரத்தை வீணில் கழிக்க விரும்பாது, காளிதாசர் போன்ற மேதைகளால் இயற்றப்பெற்ற கவித் தடத்தில் தோய்ந்து, அக்கவிகளின் நயங்களைச் சுவைத்துத் திளைப்பர். அதே காலத்தில் வடமொழி அறிஞர் கடலங்குடி நடேசசாஸ்திரியார் வடமொழி நூல் பலவற்றைத் தமிழாக்கித் தமிழ்த்தாய்க்குக் காணிக்கையாகத் தந்தார். அவையனைத்தையும் படித்துச் சுந்தரனார் தமது வடமொழி அறிவை வளர்த்துக்கொண்டார்.

சைன சித்தாந்தங்களை அறிய வேண்டுமென்ற அவா சுந்தரனாருக்குக் கிளர்ந்தெழுந்தது. ஆகவே, இவர் அக்காலை இராயப்பேட்டையில் வசித்து வந்த சைனப் பெரியார் சிலரை அணுகிச் சைன சித்தாந்தங்களை அறிந்தார். இவருக்குச் சைன சித்தாங்களை எடுத்துரைத்தவருள் மிகச் சிறந்தவர் இருவர்; ஒருவர் பார்சுவநாத நயினார்; மற்றொருவர் சக்கரவர்த்தி நயினார். சுந்தரனார் இன்னோரன்ன பிற வழிகளால் தம்பால் எழுந்த வடமொழி வேட்கையைத் தணித்துக்கொண்டதோடன்றி, அம்மொழியில் ஓரளவு பயிற்சியும் பெற்றார்.

இவர் பௌத்த நூல்களைப் படிக்க வேண்டும் என்று எண்ணித் தமிழில் உள்ளபௌத்த நூல்களைப்படித்து வந்து

காலே, முதல் நூல்களையே படிக்க வேண்டும் என்ற ஆவல் எழுந்தது. பௌத்த முதனூல்களெல்லாம் பெரும்பாலும் பாலி மொழியிலேயே இருந்து வருகின்றன. இம்மொழி இன்றும் பௌத்த பிக்ஷுக்கள் சிலரால் பயிலப்படுகிறது. இதையறிந்த சுந்தரனார், சிறிது காலம் செய்வதை அறியாது திகைத்தார். அக்காலத்தில் இராயப்பேட்டையில் அயோத்தி தாஸ் பண்டிதர் என்பவரால் பௌத்த சங்கம் ஒன்று நடத்தப்பட்டு வந்தது. அது சாக்கிய பௌத்த சங்கம் என்று வழங்கப்பட்டு வந்தது. அச்சங்கத்திற்கு இலங்கைத் தமிழர் ஒருவர் வந்தார். அவரும் பிக்ஷு ஆவர். அவர் திரிபிடகமும், வேறு சில நூல்களும் போதித்து வந்தார். சுந்தரனார் அங்குச் சென்று அவரது போதனையைக் கேட்டுப் பாலி மொழி அறிவு பெற்றுத் தமது வேட்கை தணியப்பெற்றார்.

அதன் பின்னர்ச் சுந்தரனாருக்கு இஸ்லாமியர் வேதமாகிய திருக்குர் ஆனைப் படிக்க வேண்டும் என்ற ஆவல் எழுந்தது. அது அரபுமொழியில் இருப்பதால், இவர் அதன் மூலத்தைத் தாமே படிக்க முடியாமற்போயிற்று. இவர் ஆயிரம் விளக்குப் பள்ளியில் ஆசிரியராய் இருந்த போது அருகில் இருந்த அஞ்சல் நிலையத்தில் அலுவல் பார்த்து வந்த அப்துல் கரீம் என்ற இஸ்லாமியர் ஒருவரது நட்பு இவருக்குக் கிடைத்தது. அவர் மௌல்வி ஒருவரின் புதல்வராகையால், திருக்குர் ஆனை நன்கு அறிந்திருந்தார். அவரிடம் சுந்தரனார் தமது வேட்கையைவெளியிட்டார். அவரும் இவரது வேட்கையைத் தணிப்பதாக உறுதி கூறினார். மாலை நேரங்களில் இருவரும் அணித்தேயிருந்த ஒரு தோப்புக்குச் சென்று அமர்வர். அப்துல்கரீம் அவர்கள் அரபுமொழியில் உள்ள குர் ஆன் பாக்களைப் படித்து, அவற்றின் சாரங்களைப் பிழிந்து பிழிந்து

தமிழில் தருவார். அதனைச் சுந்தரனார் பருகிப் பெருமகிழ்ச்சி அடைவார். இவர் வெஸ்லி கல்லூரியில் தமிழ்ப் பேராசிரியராய் வேலை பார்த்தபோது அங்கிருந்த அரசு பண்டிதரிடமும் சென்று திருக்குறள் ஆராய்வது வழக்கம். மேலும், திருக்குறளின் ஆங்கில மொழி பெயர்ப்பு நூல்கள் பலவற்றையும், சில பகுதிகளின் தமிழாக்கத்தையும் படித்தறிந்து ஆறுதல் அடைந்தார்.

சுந்தரனார் தமது ஆங்கில அறிவையும் வளர்த்துக் கொள்ள விழைந்தார். இவரது ஆங்கிலப் படிப்பு ஆறும் படிவத்தோடு முடிந்ததன்றோ? இவருடன் பயின்றவர்களுள் சச்சிதானந்தம் பிள்ளை ஒருவரே கல்லூரியிற் படித்துப்பட்டம் பெற்றனர். இவர் அடிக்கடி ஸ்ரீ பாலசுப்ரமணிய பக்த ஜன சபைக்குப் போய் வருதல் வழக்கம். அங்கு இருவரும் சந்திப்பர்; தத்துவ விசாரணை நடத்துவர். அக்காலை பிள்ளை தாம் கற்ற மேல் நாட்டுத் தத்துவங்களை எடுத்தியம்புவர். அவற்றைக் கேட்டுச் சுந்தரனார் களிப்படைவர். பௌத்த மதப் பிரசாரகர்களாகிய இலக்ஷ்மிநரசு நாயுடு, சிங்காரவேலு செட்டியார் ஆகிய இருவரும் ஆங்கிலத்திலே உள்ள டார்வின் கண்ட உண்மையையும், மற்றும் சில விஞ்ஞானிகள் கண்ட உண்மைகளையும் எடுத்துக் கூறி வந்தனர். அவர்கள் சொற்பொழிவாற்றிய இடந்தோறும் சென்று கேட்டு இவர் விஞ்ஞான அறிவைச் சிறிதளவு வளர்த்துக்கொண்டார்; வங்கத்து முதுபேரறிஞரும், நோபல் பரிசு பெற்றவருமாகிய டாக்டர் இரவீந்திரநாதர் தீட்டிய கீதாஞ்சலியும் இத்தகைய சிறந்த நூல் பலவும் படித்து வந்தார்; ஆங்கில இலக்கியத்தில் சிறந்து விளங்கிய ஸ். டி. சதாசிவ ஐயர் போன்றாரது நட்பைப் பெற்று, ஆங்கில இலக்கிய அறிவையும் வளர்த்துக்கொண்டார்; இன்றும் அடையாற்றில் நின்று

நிலவி வரும் தியாசாபிகல் சங்கத்தில் சேர்ந்து, அதன்கண் இருந்து வந்த அறிஞரது அன்பைப் பெற்றதோடல்லாமல் அன்னி பெசண்டு அம்மையாரது தொடர்பையும் பெற்றார்.

மேலும், அக்காலத்தில் 'மெட்ராஸ் டைம்ஸ்' என்றொரு தினத்தாள் மிகச் சிறப்பாக நடைபெற்று வந்தது. அது இன்று நம்மிடையே உலவி வரும் 'மெட்ராஸ் மெயில்' உடன் இணைந்துவிட்டது. அது கிளின் பார்லோ என்னும் ஆங்கில இலக்கியப் பேரறிஞரை ஆசிரியராகக் கொண்டு நடைபெற்று வந்தது. அவ்வறிஞரால் அத்தாளில் 'ஷேக்ஸ்பியர் கிளப்' என்னும் பெயரால் ஓர் இலக்கியப் பகுதி புகுத்தப்பட்டது. அதில் ஆங்கில அறிஞரும், ஆங்கிலம்வல்ல இந்திய அறிஞரும் இலக்கியக் கட்டுரைகள் பல எழுதி வந்தனர். ஷேக்ஸ்பியர், மில்டன், ஷெல்லி, ஓர்ட்ஸ்வொர்த்து, கோல்ரிட்ஜ், கோல்டு ஸ்மித்து, டென்னிசன், கீட்ஸ், பைரன் ஆகிய ஆங்கிலக் கவிஞர் யாத்த பாக்களில் காணப்படும் நுண்பொருள்களைப்பற்றியும் இயற்கை வருணனைகளைப்பற்றியும், சொல் வளம் பற்றியும் அறிஞர் பலர் எழுதி வந்தனர். இத்தகைய கட்டுரைகளை ஒன்று விடாமல் படித்து, நம் சுந்தரனார் தமது ஆங்கில இலக்கிய அறிவை வளர்த்துக்கொண்டார்; மேலும் அக்காலத்திற் சென்னையில் வாழ்ந்த ரோலோ, ரென் போன்ற ஆங்கில இலக்கிய வல்லுநர்களின் சொற்பொழிவுகள் எங்கு நடைபெற்ற போதிலும் அங்கெல்லாம் சென்று, அவற்றைச் செவிமடுத்து, ஆங்கில இலக்கியத்தின் சிறப்பினை உன்னி உன்னி உளம் மகிழ்வார்.

தமிழ் மொழி, வடமொழி, ஆங்கிலம், பாலி, அரபு ஆகிய மொழிகளில் வல்லவராய்த் திகழ்ந்த பலரை அண்டி அவ்வம்மொழியில் உள்ள சிறந்த இலக்கிய இலக்கணங்களை

அறிந்த பிறகு, ஓவியம், இசை, நாடகம் முதலிய கலைகளையும் பயில வேண்டும் என்ற ஆவல் இவருக்கு எழுந்தது. ஆனால், அவற்றைக் கண்டு கேட்டுப் போற்றும் அளவுக்குத்தான் வாய்ப்புக் கிட்டியதேயன்றி, அவற்றில் குறிப்பிடத்தக்க ஆற்றல் பெற்றிலர்.

சுந்தரனார் இளைஞராயிருந்த காலை ஒரு சமயம் மேலை நாட்டுப் பாதிரிமாருடன் பல்லவப் பேரரசர்களின் துறைமுகமாய் விளங்கிய மாமல்லபுரத்துக்குச் சென்றிருந்தார். அங்குத் தமிழ் நாட்டுச் சிற்பியரால் கற்பாறையில் ஆக்கப்பட்ட யானையொன்றின் அருகே ஸ்காட்சு நங்கையார் ஒருவர் தம்மை மறந்து நின்று அதன் அழகினை அள்ளி அள்ளிப் பருகக் கண்ட சுந்தரனார், தாமும் அவரருகே நின்று அதனை நோக்கிய வண்ணமிருந்தார். தம் பக்கலில் சுந்தரனார் நின்றதை அறிந்த அவ்வம்மையார், இவருக்குச் சிற்ப ஓவியக்கலைகளின் மாண்பினை எடுத்தியம்பலானார். அதனைக்கேட்டநாள் முதல் இவர் நாட்டம் சிற்ப ஓவியக்கலைகளின் மீது திரும்பலாயிற்று. இவர் இயற்றிய நூல்களில் அந்த மணம் கமழத் தொடங்கியது. இவர் ஓவியத்திற் காட்டிய ஆவல் ஓவிய நிபுணராய் விளங்கும் **தை. ஆ. கனகசபாபதி முதலியாரை** இவருக்கு நண்பராக்கியது. ஓவியர் முதலியார் நமது தமிழ்க்கடலாகிய சுந்தரனாரைப்பற்றித் '**திரு. வி. கலியாண சுந்தர முதலியார்**' என்ற தலைப்பில் நூல் ஒன்று வரைந்துள்ளார்.

தந்தையார் சிறந்த இசைப் புலவராய் இருந்தபோதிலும், சுந்தரனாருக்கு இசைக்கலை பயில வேண்டுமென்ற ஆவல் இளமையில் எழவில்லை. பின்னர் அவ்வேட்கை எழுந்தது. தக்க ஆசிரியரைக் கொண்டு அக்கலையைக் கற்க விழைந்தார். முதலில் ஆசிரியர் ஒருவரிடம் சென்று சின்னாள்

பயின்று வந்தார். அவ்வாசிரியர்பால் ஒழுக்கம் ஒடுங்கியிருந்ததைக் கண்டு வெறுத்து, மற்றொருவர்பாற் சென்று பயிற்சி பெற்று வந்தார். அவரும் முன்னையவரினும் இழிந்த ஒழுக்கங்களை உடையவராய்க் காணப்பட்டார். எனவே, இசைக்கலை பயில்வதை இவர் அறவே கைவிட்டார். ஆயினும், அக்கலையில் கொண்ட மோகம் மட்டும் தணியவில்லை. ஆகவே, **சரப சாஸ்திரியார்**, இசைச் செல்வியெனத் திகழ்ந்த **திருச்செந்தூர்ச் சண்முகவடிவு**, இசைக் கடலைக் கடந்தவரெனப் புகழப்பட்ட **காஞ்சீபுரம் நைனு பிள்ளை** போன்றார் இசையைக் கேட்டு இன்பக் கடலில் அமிழ்ந்து இறும்பூதெய்துவார்.

இவர் நாடகக் கலையைப் பெரிதும் விரும்பினர். எனினும் அத்துறையில் இருந்து வந்தவர்களின்பால் காணப்பட்ட ஒழுக்கமின்மை காரணமாக, அதையும் வெறுத்து வந்தார். இவர் இளமையிற் கண்ட சில நாடகங்களைத் தவிர, பின்னாளில் எவ்வித நாடகங்களுக்கும் சென்றதில்லை. இவர் இளமைதொட்டு நிழற்படக் காட்சிக்குச் சென்றதேயில்லை என்று கூறினல், அது வியப்புக்குரியதாகவே தோன்றும். இதற்குக் காரணம், அக்காட்சிகளில் மிகுந்த அளவில் இடம் பெறும் ஒழுக்கக் கேடு நிறைந்த பகுதிகளேயாகும். இதனல், இவர் ஒழுக்கத்தின் சிகரமாய் விளங்கினர் என்பது ஒருதலை. இப்பண்புக்கு இவர் ஈடும் எடுப்புமின்றித் தமிழுலகத்துக்குச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டாய்த் திகழ்ந்தார்.

காவியக் கலையில் தம்மைச் சிறந்தவராகச் செய்து கொள்ளற்கு **டாக்டர் சாமிநாத ஐயர், மறைமலையடிகள், விபுலானந்த அடிகள், வேங்கடசாமி நாட்டார், கா. சுப்பிரமணியப் பிள்ளை, தஞ்சைச் சீனிவாசப் பிள்ளை, திருப்பாதிரிப்புலியூர் ஞானியாரடிகள், கதிரேசஞ் செட்டியார், வேங்கடாசலம் பிள்ளை**

போன்ற மேதைகளுடன் தொடர்பு பூண்டு பல்வேறு விஷயங்களைப்பற்றி உரையாடித் தமது தமிழ், ஆங்கிலம், வடமொழி அறிவினை வளர்த்துக்கொண்டார். இத்தகைய தொடர்பே இவரைத் **தமிழ்க் கடல்** என்றும் **முதுபெரும் புலவர்** என்றும் தமிழ்நாடு போற்றுவதற்குக் காரணமாயிருந்தது.

5. ஊழியம்

சுந்தரனார் தமது வாலிபப்பருவத்திலேயே தந்தையாரை இழந்தமையால், துள்ளத்தில், நடந்துகொண்டிருந்த மண்டி சரிவரக் கவனிப்பாரற்ற காரணத்தினால் மூடப்பட்டது. அங்கிருந்த நிலங்களனைத்தும் அயலாரிடம் குத்தகைக்கு விடப்பட்டிருந்தன. தந்தையார் உயிருடன் இருந்த வரையில் சிறிது நெல் வந்துகொண்டிருந்தது. அவர் இறப்பெய்திய பின் துள்ளம் சென்று குத்தகை வசூலிப்பாரற்ற காரணத்தால் நெல் வருவது அறவே நின்றுவிட்டது. ஆகவே, வேறு வழியின்றி இவர் அன்னையார் சிறியதொரு கடை ஆரம்பிக்கலானார். அக்கடை அவர் தந்தையாரின் மூத்த மனைவியாரின் புதல்வராகிய **விசயரங்க முதலியா**ரால் கண்காணிக்கப்பட்டு வந்தது. அவ்வாணிகத்தில் குடும்ப நிருவாகத்திற்கு வேண்டிய பொருள் கிடைத்திலது. அவர் வேறு வழி ஏதுமின்றித் தம் மூத்த புதல்வரை வேலைக்கனுப்ப முயன்றார். உலகநாத முதலியாரும் குடும்ப நிலையைக் கண்டு வருந்தி வேலை செய்யத் துணிந்தார். அதன்படி மவுண்டு ரோடில் இருந்த வைஜயந்தி அச்சகத்தில் வேலைக்கமர்ந்தார். அங்கு உலகநாத முதலியாருக்குக் குறைந்த சம்பளமே கொடுக்கப்பட்டது. அவரது வருவாயும் குடும்பத்துக்குப் போதியதாயில்லை. எனவே, அம்மையார் மிகவும் வருந்தினார்.

இந்நிலையில் சுந்தரனுர் ஊர் சுற்றிக்கொண்டும் தமிழை ஆராய்ந்துகொண்டுமிருந்ததைக் கண்ட ஊரார், 'இவர் ஏன் வேலைக்குச் சென்று பொருள் சம்பாதித்து அன்னைக்குக் கொடுத்து உதவக்கூடாது?' என்று பேசலாயினர். அனை வருக்கும் இளையவராதலால் அன்னையாரோ, அன்றித்தமைய ஞரோ, இவரை 'வேலைக்குப்போ,' என்று கூற ஒரு நாளும் முற்பட்டிலர். அன்னையாரும் தமையனுரும் அவ்வாறு கூறு திருந்தனர் எனினும், ஊரார் கூற்று இவரது காதிற்பட்டது. மனத்தைத் தைத்தது; வேலை தேடவேண்டும் என்ற எண் ணத்தைத் தோற்றுவித்தது. வேலைக்காகப் பல்வேறு இடங்களுக்கு விண்ணப்பங்கள் அனுப்பப்பட்டன. இவரது படிப்பு 'லோயர் செக்கண்டரி சர்டிபிகேட்'டோடு நின்று விட்டதால், பெரிய உத்தியோகமேதும் கிடைக்கவில்லை. சுந்தரனுர் நல்லதொரு வேலையைத் தேடித் திரிந்துகொண் டிருந்த காலை இவர் தமையனுரின் மாமனுர் ஒரு நாள் வீட்டுக்கு வந்திருந்தார். இவர் வேலையின்றிச் சும்மாயிருந் ததை அறிந்து, அவர் வருந்தினர்; இவருக்குப் பின்னி கம் பெனியில் வேலை வாங்கித் தருவதாகக் கூறினுர். அதன்படி மறு நாள் இருவரும் பின்னி கம்பெனிக்குச் சென்றனர். அங்குச் சுந்தரனுர் மாமனுரின் எசமானராகிய சவுகாரிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டார். அவர் தம் நண்பரும் பின்னி கம்பெனின் பெரிய துரையுமாகிய சிம்ஸனிடம் சுந்தரனுரை அழைத்துச் சென்று, வேலை தரும்படி கேட்டார். துரை யவர்களும் தம் நண்பரான சவுகாரின் வேண்டுகோளுக் கிணங்கி, வேலை தருவதாக ஒப்புக்கொண்டு, சுந்தரனுர் வைத்திருந்த 'புக்கீப்பிங்' பத்திரத்தைக் காட்டுமாறு பணித் தார். துரையவர்கள் பத்திரத்தைப் பார்த்துக்கொண்டிருக் கும் போது, தமது கையெழுத்து நன்ருயிராது என்று

சுந்தரனார் கூறியதைக் கேட்ட துரையவர்கள், நகைத்துக் கொண்டே கணிதவேலை தருவதாகக் கூறி, உடனே ஓர் இலாக்காவின் தலைமைக் கணக்கரை விளித்து, இவருக்கு வேலை தரும்படி ஆணையிட்டார். தலைமைக் கணக்கர் இவரை உடனழைத்துச் சென்று, வெகு கடினமான வேலையைக் கொடுத்துச் செய்யச் சொன்னார். இவர் அவ்வேலையை அன்று ஒருவாறாகச் செய்து முடித்தார். மறுநாட் காலை மீண்டும் வேலைக்கு வந்து தமக்காக வைக்கப்பட்டிருந்த வேலை முன்னாளையதைக் காட்டிலும் அதிக முரட்டுத்தனமானதாய் இருக்கக் கண்டு, தாம் அங்கு வேலைக்கு வந்தது தலைமைக் கணக்கருக்குப் பிடிக்கவில்லை என்பதை அறிந்துகொண்டு. முற்பகல்வரையில் வேலை செய்துவிட்டுப் பிற்பகலில் வேலைக்குச் செல்லாது நின்றுவிட்டார். அப்பெரியவரது செயலைக் குறித்துத் துரையிடம் முறையிட இவரது மனம் இடந்தரவில்லை. அன்று மாலையே தம் தமையனாரின் மாமனார் வீட்டிற்குச் சென்று, அப்பெரியவரின் செயலை எடுத்துக் கூறி, இனித் தம்மால் அங்கு வேலை செய்ப முடியாது என்று இயம்பினார்.

அவர் கூறியதைக் கேட்ட இவர் தம் தமையனாரின் மாமனார், சற்றுநேரம் வாளாவிருந்துவிட்டு, "நாளைப் பிற்பகல் நாமிருவரும் 'வால்கார்ட்டு பிரதர்ஸ்' என்னும் கம்பெனிக்குப் போகலாம்," என்று கூறினார். அதன்படி இருவரும் வால்கார்ட்டு பிரதர்ஸுக்குச் சென்றனர். தமையனாரின் மாமனார் அக்கம்பெனியின் மானேஜரைக் கண்டு பேசி, சுந்தரனாருக்கு வேலை ஒன்று கொடுக்கும்படி வேண்டிக்கொண்டார். அதற்கு அம்மானேஜர் அப்போதைக்கு அங்குக் கணக்கர் வேலை எதும் இல்லையென்றும், காப்பிஷ்டு வேலைக்கே ஆள் தேவையென்றும் கூறினார். அவர் கூற்றைக் கேட்ட சுந்தர

ணர் அவ்வேலை தமக்கு வேண்டாவென்று கூறி நின்றார். சுந்தரனாரது மனோ நிலையை அறிந்த மானேஜர், இவருக்கு அறிவு கொளுத்தும் வகையில் நன்மொழி சில கூறினர்.

பின்னர்ச் சுந்தரனார் மவுண்டுரோட்டிலுள்ள **ஸ்மீத்துக் கம்பெனி**யில் வேலை காலியிருந்ததை அறிந்து முயற்சி செய்தார். அங்குக் கதிரைவேற்பிள்ளையின் பகைவர் ஒருவர் வேலை செய்து வந்தார். சுந்தரனார் பிள்ளையவர்களிடம் பேரன்பு பூண்டவரென அறிந்த அப்பகைவர் இவர் அக் கம்பெனிக்குள் நுழையலாகாதென எண்ணித் தம்மாலான முயற்சி அனைத்தும் செய்து வெற்றி கண்டார்.

இவ்வாறு இவர் சென்றவிடமெல்லாம் வெறுப்பும்—இன்னலும், அழுக்காறும் தலை காட்டி வந்தன. செய்வது அறியாது இருந்த நிலையில் ஒரு நாள் இவர் தற்செயலாக இராயப்பேட்டை வடிவேல் முதலியாரைக்கண்டு பேச நேர்ந்தது. அப்போது **ஸ்பென்ஸர் கம்பெனி**யில் கேட்டலாகு இலாக்காவில் ஆள் ஒருவர் தேவை என்று முதலியார் தெரிவித்தார். அவ்வேலையைத் தமக்கு வாங்கித் தருமாறு முதலியாரைச் சுந்தரனார் வேண்டினர். முதலியாரும் அதற்கு இசைந்து, தாமே சுந்தரனாரை அவ்விலாக்காவின் அதிகாரியான **பார்க்கர் துரை**யிடம் அழைத்துச் சென்று, காலியாயிருந்த வேலையைச் சுந்தரனாருக்குத் தருமாறு கேட்டுக்கொண்டார். துரையும் முதலியாரது வேண்டுகோளுக் கிசைந்து சுந்தரனாரைச் சோதிக்கத் துணிந்தார்; இவரது 'புக்கீப்பிங்' பத்திரத்தைக் கண்டு மகிழ்ந்தார்; வேலை தரவும் முடிவு செய்துவிட்டார்.

அவ்வேளையில் சுந்தரனார் தமது கையெழுத்து நன்றாயிராது என்று துரையிடம் கூறினர். துரை அதற்கு,

"எல்லாருக்குமா கையெழுத்து நன்றாயிருக்கும்? சிலருக்குத் தான் நன்றாயிருக்கும்," என்று கூறிச் சுந்தரனாரது கையெழுத்தைவிட மோசமான அவரது கையெழுத்தைக் காட்டிப் பார்க்கும்படி செய்தார். துரையவர்களிடம் காணப் பட்ட பொறுமையும், நற்குணங்களும் சுந்தரனாரை அவர் தலைமையில் வேலைசெய்யத் தூண்டியது. அவர் கொடுத்த வேலையைச் செய்ய இசைந்தார். பின்னர் அவ்வேலையின் தன்மையனைத்தும் துரையாலேயே நன்கு விளக்கப்பட்டன. அன்று முதல் அவ்வேலையை ஊக்கத்தோடும் ஆர்வத்தோ டும் செய்து மூன்றே மாதங்களில் முடித்து, அதிகாரியின் நன்மதிப்பைப் பெற்றார். சில தினங்களில் வேலை படிப் படியே குறைந்து, இறுதியில் சுருங்கியது. இவர் வேலை பார்த்துவந்த இலாகாவில் இருந்த பணியாளனுக்கு அங் கிருந்த ஒவ்வொன்றும் மனப்பாடமாகிவிட்டது. அதிகாரி சுந்தரனாரை இன்னின்ன 'கேட்லாகுகள்' வேண்டும் என்று கூறும்போதே, அவையனைத்தையும் பணியாள் எடுத்துவந்து வைத்துவிடுவான். இத்தகைய சிறந்த ஒரு வேலையாளும் கிடைக்கப் பெற்றதால், இவருக்கு அங்கே செய்வ தற்கு வேலை யில்லை யென்றே கூறலாம். இவர் அங்கு வேலை செய்த நேரத்தைவிட ஓய்வு பெற்ற நேரமே அதிக மாகும்.

இவர் பிறர் போல ஓய்வு நேரத்தை வீணில் கழிக்கா மல், நூல்கள் பல படித்தும், பாக்கள் பல யாத்தும், கட்டுரை கள் பல வரைந்தும் வந்தார். இவர் அங்கு வேலை செய்து கொண்டிருந்த போதுதான் இவரது உள்ளத்தில் அகலா இடம் பெற்ற தம் தமிழாசிரியர் யாழ்ப்பாணம் கதிரைவேல் பிள்ளையின் சரித்திரத்தை எழுதி முடித்தாரெனின், இவர் அங்குப் பெற்ற ஓய்வுக்கு வேறு எடுத்துக்காட்டு வேண்டா.

இவ்வாறு இவர் ஸ்பென்ஸர் கம்பெனியில் வேலைசெய்து கொண்டிருந்த போதுதான் அரசியல் ஆர்வம் இவரது மனத்தை ஈர்க்க ஆரம்பித்தது. அப்போது ஆங்கிலேயரால் வங்காளம் இரு துண்டுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டது. அதன் காரணமாக எழுந்த கிளர்ச்சி, நாட்டில் காட்டுத் தீயைப் போலப் பரவியது. அப்போது அப்பிரிவினையைக் கண்டித்துச் சென்னைக் கடற்கரையில் **விபினசந்திர பாலர்** ஆற்றிய சொற்பொழிவு தென்னாட்டவரின் உள்ளத்தில் உரிமை வேட்கையை மதர்த்தெழச்செய்தது. அதே வேளையில் **இலஜபத்ராய்** நாடு கடத்தப்பட்ட செய்தி மின்னல் வேகத்தில் பரவி இந்திய மக்களைத் தட்டி எழுப்பியது. இத்தகைய நிகழ்ச்சிகள் ஒன்றன் பின் ஒன்றாகத் தோன்றிக்கொண்டிருந்ததை அறிந்த சுந்தரனார், செய்தித் தாள்களைத் தொடர்ந்து படிக்க ஆரம்பித்தார். அவற்றுள் **அரவிந்தரால்** நடத்தப்பட்ட **'வந்தே மாதரம்'** என்பது ஒன்று. அவர் படித்த பத்திரிகைகளில் அன்றன்று வெளிப்பட்ட செய்திகளைக் கம்பெனியில் இருந்த நண்பர்களுக்கு எடுத்துக் கூறுவது இவர் வழக்கம். இவர் பத்திரிகை வாசித்துச் செய்திகளை ஓய்வு நேரங்களில் பிறருக்குக் கூறுவது சிறிது சிறிதாகப் புகைந்து, இறுதியில் மானேஜிங் டைரெக்டருக்கும் எட்டியது. மானேஜிங் டைரெக்டர் இவரை அழைத்துப் பத்திரிகை படித்துப் பிறருக்கு எடுத்துக் கூறுவது தவறு என்று கூறிக் கண்டித்தார். அவரது கண்டிப்பு இவரைப்பெரிதும் வருத்தியது. அன்று பிற்பகல் ஸ்பென்ஸர் கம்பெனிக்கு அண்மையில் தம் தமையனார் வேலை செய்துகொண்டிருந்த வைஜயந்தி அச்சகத்திற்குச் சென்று, தமையனாரைக் கண்டு நடந்ததனைத்தும் எடுத்துக் கூறி, மேலும் தம்மால் அக்கம்பெனியில் வேலை செய்ய முடியாது என்பதை வெளிப்படுத்தி

ஞர். பிற்பகல் இவர் வேலைக்குச் சென்றதும் ராஜிநாமாக் கடிதத்தை அதிகாரியிடம் கொடுத்தார். இவர் அவ்வாறு செய்ததற்குக் காரணமாயிருந்தது எது என்பதை அறிந்த அதிகாரி, பற்பல நன்மொழி கூறி, ராஜிநாமாவைத் திரும்பப் பெறும்படி கேட்டுக்கொண்டார். அவ்வாறு செய்ய இவரது மனம் இசையவில்லை. அதிகாரி இவரது செயலுக்கு இரங்கி, இவருக்குச் சிறந்த நன்னடக்கைப் பத்திரமொன்று வழங்கி, தாம் இவர்பால்கொண்ட அன்பை வெளியிட்டார். அக்கம்பெனியினின்று விலகிய பிறகு வேறெந்தக் கம்பெனியிலும் வேலை செய்ய இவரது மனம் இடந்தரவில்லை. ஸ்பென்ஸர் கம்பெனியோடு கணக்கர் வேலை முற்றுப் பெற்றது.

ஒரு மனிதனுக்கு உரிய பத்திரிகை படிக்கும் உரிமையைக் கடிந்த அயலார் கம்பெனியிலிருந்து வேலை பார்க்க மனமில்லாமல் வெளிப்போந்த சுந்தரனார், செய்வதறியாது இருந்தார். அன்றிரவு வழக்கம் போல ஸ்ரீ பாலசுப்பிரமணிய பக்த ஜன சபைக்குச் சென்றார். அங்கு இவரும், இவர் தமையனாரும், நண்பர் சிலரும் கூடி என்ன செய்யலாம் என்று ஆழ்ந்து சிந்தித்தனர். இறுதியில் இவர் தமையனாரும் **சிவசங்கர முதலியா**ரும் சேர்ந்து அச்சகம் ஒன்று நிறுவுவது என்ற முடிவுக்கு வந்தனர். அதன்படி கையிலிருந்த சிறிய தொகையைக்கொண்டும், அன்னையாரது நகைகளை விற்றதால் வந்த தொகையைக் கொண்டும் ஓர் அச்சகம் அமைத்தனர். அதற்கு '**உமாபதி குருப்பிரகாசம் பிரஸ்**' என்று பெயரிட்டனர். அவ்வச்சகத்திலிருந்து சுந்தரனாரால் எழுதப் பெற்ற முக்கிய குறிப்புரையுடன் கூடிய பெரிய புராணம், பகுதி பகுதியாக வெளியிடப்பட்டது. மேலும் '**திருமந்திரம்**' என்னும் நூல் இவரால் பதிப்பிக்கப்பட்டு அச்சாகி

வந்தது. அவ்வச்சகம் மிகவும் நட்டத்தில் வேலை செய்து கொண்டுவந்ததால், அதை விற்க வேண்டியதாயிற்று. பின்னர்ச் சகோதரர் இருவரும் வேறு வேலை ஏதும் கிடைக்காததால் வாளாவிருக்க வேண்டியதாயிற்று.

இங்கிலையில் சுந்தரனாருடைய ஒரு சாலை மாணவருள் ஒருவராகிய **டானியல் சிங்கு** என்பவர் ஒரு நாள் வழியில் இவரைக் கண்டு பேசிக்கொண்டிருந்த போது ஆயிரவிளக்கு வெஸ்லியன் மிஷன் பள்ளியில் ஆசிரியர் இருவர் தேவை என்று கூறி, அதற்கு மனுப்போடும்படி தூண்டினார். அவரது தூண்டுதலுக்கு இணங்கிச் சுந்தரனார் விண்ணப்பம் அனுப்பினார். டானியல் சிங்கும் விண்ணப்பம் அனுப்பினார். ஒரு நாள் இருவரும் அப்பள்ளியின் தலைமை ஆசிரியர் **ஜான் இரத்தினம் பிள்ளை** என்பவரைக் காணச் சென்றனர். தலைமை ஆசிரியர் நற்சாட்சிப் பத்திரங்கள் அனைத்தையும் எடுத்துக்கொண்டு மறு நாள் காலை வரும்படி கூறினார். அவ்வாறே இருவரும் மறு நாள் சென்றனர். அவர் சுந்தரனாரை முதற்படிவ ஆசிரியராகவும், டானியல்சிங்கை மூன்றாம் வகுப்பு ஆசிரியராகவும் அமர்த்திக்கொண்டார். அப்பள்ளிக்கூடத்தில் ஆதித்திராவிட மாணவரையே அதிகமாகச் சேர்ப்பது வழக்கம். அப்பள்ளி அவர்களுக்காகவே நிறுவப்பட்டது என்று கூறினும் அமையும். ஆயினும், அங்கு வேறு பிள்ளைகளும் சேர்ந்து படித்து வந்தார்கள். அப்பள்ளியிலேதான் நம் தமிழ்ப் பெருந்தகை சுந்தரனார் ஆறாண்டு காலம் ஆசிரியத் தொண்டு புரிந்தார். அவ்வாறாண்டு காலத்தில் நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சிகள் பல. அவற்றுள் சில ஈண்டுத் தரப்படுகின்றன :

ஜான் இரத்தினம் பிள்ளை அவர்கள் டானியல்சிங்கு வாயிலாகச் சுந்தரனார் தமிழ்ப்புலவர் என்பதை அறிந்து, ஒரு

நாள் இவரது வகுப்புக்குச் சென்றார். அவ்வேளையில் சுந்தரனார் தமிழ் இலக்கணம் சொல்லிக்கொண்டிருந்தார். இவரது போதனைத் திறத்தையும், தமிழறிவையும் கண்டு வியந்து, அவர் அன்று மாலை இவரைத் தமது இல்லத்துக்கு அழைத்துச் சென்று, தமிழைப்பற்றிப் பேசிக்கொண்டிருந்தார். மறுநாட்காலை இவர் பள்ளிக்குச் சென்றதும் இவருக்கு ஒரு முடங்கல் கிடைத்தது. அதில் 'இன்று முதல் நீர் இரண்டாம் மூன்றும் படிவங்களுக்குத் தமிழ் சொல்லித் தருதல் வேண்டும்,' என்பது கண்டிருந்தது. 'எல்லாம் நன்மைக்கே,' என்பதையறிந்த சுந்தரனார், தலைமை ஆசிரியரது கட்டளையை ஏற்று நிறைவேற்றி வந்தார்.

இவரது உழைப்புக்கு ஏற்ற ஊதியமல்ல தாம் தந்த சம்பளம் என்று கருதிய தலைமை ஆசிரியர், இவரது வருவாயைப் பெருக்க எண்ணி, அதே பள்ளியில் 'வெஸ்லியன் டெக்னிக்கல் இன்ஸ்டிட்யூட்' என்னும் பள்ளியை அமைத்து, அதில் மாலையில் 'புக்கிப்பிங்' சொல்லித் தரும்படி சுந்தரனாருக்குக் கூறினார். தலைமை ஆசிரியர் இவர்பால் காட்டிய அன்பு பிறரை வெகுளச் செய்தது. ஆனால், சுந்தரனாருக்கும் தலைமையாசிரியருக்குமிடையே நிலவிய அன்பு வளர்மதியைப் போல வளரலாயிற்று.

ஆண்டுதோறும் ஒவ்வொரு பள்ளியிலும் அரசாங்கக் கல்வி இலாக்கா அதிகாரிகள் தணிக்கை நடத்துவது வழக்கம். அதன்படி சுந்தரனார் பள்ளியில் சேர்ந்த முதலாண்டில் அதிகாரி ஒருவர் இவரது வகுப்புக்கு வந்தார்; அப்போது இவர் தமிழ்ப் பாடம் நடத்திக்கொண்டிருந்ததைக் கண்டு மாணவரைச் சில கேள்விகள் கேட்டார். மாணவரும் நல்ல முறையில் பதிலளித்தனர். அவ்வதிகாரி

இவரது போதனைத் திறத்தை வியந்து, வெளிப்போந்தார். அவ்வதிகாரியே மேலும் இரண்டு ஆண்டுகள் வந்தார்; இவரது வகுப்புக்கு வந்து இவருடன் தமிழைப் பற்றிச் சிறிதுநேரம் பேசிவிட்டுத் தணிக்கை ஏதும் நடத்தாமலே சென்றுவிட்டார்.

நான்காம் ஆண்டு புதிய அதிகாரி ஒருவர் பள்ளியைத் தணிக்கை செய்ய வந்தார். அவரைக் கண்டு ஆசிரிய உலகமே கலங்கியது. அவ்வதிகாரி நான்காம் வகுப்புக்கு வந்து சோதனை நடத்தினர். அவ்வகுப்புக்கு எதிரிலிருந்த சுந்தரனாரை அழைத்து, "இப்பிள்ளைகளுக்கு டிக்டேஷன் கொடு," என்று பணித்து, வேறு வகுப்புக்குச் சென்று சோதனை நடத்திவிட்டு மீண்டபோது, இவர் அவ்வகுப்பில் இல்லாததைக் கண்டு, ஆளை அனுப்பி வருமாறு செய்து "ஏன் இங்கிருந்து போனீர்?" என்று கேட்டார். "வேலை முடிந்துவிட்டது; என் வகுப்புக்குச் சென்றேன்," என்று பதில் இறுத்தார் சுந்தரனார். இவரது பதிலைக் கேட்ட அதிகாரிக்குச் சினம் மூண்டது. இவ்வாறாக முதல் நாள் ஒழிந்தது.

மறு நாள் தணிக்கை தொடங்கியது. அதிகாரியும் வந்தார்; முதலில் இரண்டாம் படிவம் சென்று சுந்தரனார் தமிழ்ப்பாடம் நடத்திக்கொண்டிருந்ததைக் கண்டு, சிறிது நேரம் அங்கு நின்று கவனித்துவிட்டுச் சென்றார். மணியடித்ததும், சுந்தரனார் தமது வகுப்பாகிய முதற்படிவத்திற்குச் சென்று கணக்குப் பாடம் தொடங்கினர். கரும்பலகையில் கணக்கு ஒன்றை எழுதி அதைச் செய்யுமாறு பணித்தார். அவ்வேளையில் அதிகாரி அங்கு வந்து கரும்பலகையில் எழுதியிருந்த கணக்கை அழித்துவிட்டு, வேறு கணக்கு

ஒன்றை எழுதிச்செய்யுமாறு முடுக்கினர். பிள்ளைகள்செய்து முடித்ததும் ஆசிரியரைச் சரிபார்க்கும்படி கட்டளையிட்டு அவரும் பின்தொடர்ந்தே சென்றார். அவ்வேலை முடிந்ததும் மனக் கணக்கொன்று கொடுத்தார். அவரே விடைகளைப் பார்த்து முடித்தபிறகு ஒரு மாணவனை அழைத்து "இதை எவ்வழியில் செய்தாய்?" என வினவினர். அம்மாணவன், வழியைச் சொன்னன். அதோடு நில்லாமல் மேலும் சில மாணவரைக் கேட்டார். அவர்களும் முதல் மாணவன் கூறியதையே கூறினர்கள். பிறகு அதிகாரி சுந்தரனரைப் பார்த்து, "நீர் போதித்த முறை இதுதானு?' என்று வினவ இவரும் 'ஆம்' எனப் பதிலளித்தார். உடனே அதிகாரி கோபம் கொண்டு "இம்முறையில் செய்யலாகாது" என்று கூறி வேருெரு முறையைச் சொன்னர். அதைக் கேட்டதும் சுந்தரனர் ஆத்திரமடைந்து, தாம் சொல்லிக் கொடுத்த முறையே சரியானதென்றும் அதிகாரி செப்பிய முறை அவ்வகுப்புக்குத் தகுதியற்றதென்றும் வாதித்தார். இவர் வாதத்தைக் கேட்ட அதிகாரி ஆவேசங்கொண்டு வகுப்பை விட்டு வெளியேறித் தலைமை ஆசிரியரிடம் சென்று நடந்ததைக் கூறினர்.

அதேவேளையில் சுந்தரனர் அதிகாரிக்குக் கடிதம் ஒன்று எழுதி, பிள்ளை ஒருவரின் மூலமாக அனுப்பினர். அதில் அவர் போதித்த முறையே சிறந்ததென்றும், வேண்டுமானல் அதை எவ்விடத்திலும் மெய்ப்பிக்கச் சித்தமாய் இருப்பதாகவும், வேலையைவிட்டு விலகவும் ஆயத்தமாக இருப்பதாகவும் குறிக்கப்பட்டிருந்தது. அதிகாரி அக் கடிதத்தைப் படித்துத் தாம் செய்த தவற்றை உணர்ந்து மன்னிப்புக் கேட்கவும் சித்தமாயிருந்தார். அதேவேளையில் சுந்தரனரைத் தலைமையாசிரியர் அழைத்து அதிகாரி அவர்

தவற்றை உணர்ந்துவிட்டதாகக் கூறி முடித்ததும் சுந்தரனார் அதிகாரியை நோக்கி மன்னிக்கும்படி கேட்டுக்கொண்டார். இவ்வாறு சிறந்த முறையில் அவர் ஆசிரியத் தொழில் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது.

இச்சமயத்தில் இவர் திருமணம் செய்து கொள்வதற்கு இசையாததை அறிந்த அஷ்டாவதானம் பூவை கலியாண சுந்தர முதலியார் இவரை மடத்துக்கு அனுப்ப எண்ணி இவரது விருப்பத்தைக் கேட்டார். இவ்விஷயத்தைக் குறித்துச் சுந்தரனார் தலைமை ஆசிரியரிடம் ஆலோசித்தார். அதற்குத் தலைமை ஆசிரியர், "நீர் மடத்துக்குச் செல்வதை நான் விரும்பவில்லை," என்று கூறவே அவ்வெண்ணத்தை விட்டொழித்தார்.

அதே சமயத்தில் இவர் எங்கு மடத்துக்குச் சென்றுவிடப் போகிறாரோ என்றஞ்சி, நண்பர் பலர் இவரைத் திருமணம் செய்துகொள்ளுமாறு வற்புறுத்தினர். அவருள் ஜான் இரத்தினம் பிள்ளையும் ஒருவராவர். இறுதியில் இவர் திருமணம் செய்துகொள்ள இசைந்தார். இவரது இசைவு தலைமை ஆசிரியருக்குப் பேரானந்தம் அளித்தது. திருமணத்துக்குத் தலைமையாசிரியரையும், மற்ற ஆசிரியரையும் அழைக்கச் சென்ற தமையனாரை ஜான் இரத்தினம் பிள்ளையவர்கள் அவரது இல்லத்திற்கு அழைத்துச் சென்று தம்மிடமிருந்த நகைகளனைத்தையும் தந்தார். பிள்ளையவர்கள் திருமணத்திற்குப் போந்து இறைவழிபாடு செய்து ஆசி கூறினார்.

அத்தருணத்தில் வெஸ்லியன் பள்ளியை மூடிவிடுவதென்ற எண்ணம் அதிகாரிகளிடையே எழுந்தது. அதே சமயத்தில் வெஸ்லிக் கல்லூரியில் தமிழ்ப் பேராசிரியராக இருந்து வந்த சே. கிருஷ்ணமாசாரியார் ஓய்வு பெறப்

போகிறார் என்ற செய்தியும் பரவியது. அவ்வேலைக்கு முயற்சி செய்யும்படி ஜான் இரத்தினம் பிள்ளை சுந்தரனாரைத் தூண்டினார். அநேகர் அப்பதவிக்கு முயன்றனர். இவருக்கே அப்பதவி வருதல் வேண்டுமென்றெண்ணி திருவாளர்கள் சச்சிதானந்தம்பிள்ளை, நமச்சிவாயமுதலியார் போன்றவர்கள் அரும்பாடுபட்டனர். இவருக்கு இப்பதவி கிடைக்காமற் போமாறு செய்ய வேண்டுமென்று எண்ணிய விஷமிகள் இவர்மேல் இல்லாத குற்றங்களைச் சுமத்தியும் உள்ளதைப் பன்மடங்காகப் பெருக்கியும் பிரின்சிபாலிடம்சொல்லி, அவரது மனத்தை மாற்றி வந்தார்கள். இறுதியில் ஜான் இரத்தினம் பிள்ளை அவர்களின் முயற்சியினால் அப்பதவி இவருக்கே கிடைத்தது. இவர் அக்கல்லூரியில் பதவியேற்ற அன்றே பிரின்சிபாலிடம் சென்று, உண்மையை உரைத்து அவரது நன்மதிப்பைத் தேடிக்கொண்டார்.

இவர் அக்கல்லூரியில் பணியாற்றி வந்தகாலை பண்டிதர்களின் குறைகளைக் கல்லூரித் தலைவருக்கு எடுத்துக் கூறிச் சம்பளம் உயர்வடையச் செய்தார். மேலும் தமிழாசிரியர்கட்கு இருந்து வந்த குறைகளையெல்லாம் சிறிது சிறிதாகப் பிரின்சிபாலுக்கு எடுத்துக்கூறி மெல்ல மெல்ல அவற்றைக் களைந்து, ஆசிரியர் அனைவரது நன்மதிப்பையும், வாழ்த்தையும் பெற்றார்.

இந்நிலையில் சுந்தரனார் இருந்த போது நாட்டில் நிலவி வந்த அந்நிய ஆட்சியின் அடக்கு முறையை எதிர்த்துப் போராட ஆரம்பிக்கப்பட்ட சுய ஆட்சிக் கிளர்ச்சி நாளுக்கு நாள் மக்களிடையே எழுச்சியையூட்டிக்கொண்டு வந்தது. இவ்வெழுச்சியை ஒடுக்க 'ஜஸ்டிஸ் கட்சி' காணப்பட்டது. ஹோம் ரூல் கிளர்ச்சிக்குக் காரண கர்த்தராயிருந்த அன்னி

பெசன்டு அம்மையாரை 1917-ஆம் ஆண்டில் சிறையில் வைத்தனர். ஸ்பென்ஸர் கம்பெனியில் சுந்தரனுர் மனத்தில் இடப்பட்ட அரசியல் வித்து, செடியாகி, மரமாகி, அரும்பி, பூத்துக் காய்க்க ஆரம்பித்தது. எனவே, கல்லூரியை விட்டு அரசியலில் புக்கு நாட்டுப் பணியாற்ற விழைந்தது இவரது மனம். அதே ஆண்டு டிசம்பர்த் திங்கள் கல்விப் பணியி னின்று தம்மை விடுவித்துக்கொண்டு எழுத்துப் பணியில் புகுந்தார்.

இவர் கல்லூரியை விட்டு விலகி, 'தேசபக்தன்' என்னும் பத்திரிகையின் தலைமை ஆசிரியராய் அமர்ந்து, இவரது பேனு முனை வாயிலாக உறங்கிக் கிடந்த தென்னுட்டவரை விழிப்புறச் செய்து, அவர்களது உள்ளத்தில் நாட்டுப் பற்று எழுமாறு தொண்டாற்றி வந்தார். அப்பத்திரிகை நிருவாகத் தவருள் ஏற்பட்ட சிக்கலால் இரண்டரை ஆண்டுக்குள் இவர் அதை விடுத்து விலக வேண்டியவரானுர். பின்னர், சென்னைத் தொழிலாளரும் பிறரும் தந்த பொருளினைக் கொண்டு 1920-ஆம் ஆண்டு இவரது சொந்தப்பொறுப்பில் 'நவசக்தி' என்ற ஒரு பத்திரிகையைத் தோற்றுவித்துத் தென்னுட்டவர் கைகளில் தவழுமாறு செய்தார். அப்பத்திரிகையில் அரசி யல் மட்டுமன்றி, இலக்கியம், சமயம், ஆராய்ச்சி முதலியன இடம் பெற்றன. அப்பத்திரிகை இவராலேயே இருபது ஆண்டு காலம் நடத்தப்பட்டு வந்தது.

6. அரசியல் தொண்டு

ஆங்கில ஆட்சி இந்திய நாட்டில் காலூன்றிய காலந் தொட்டு இந்தியரின் உரிமைகள் சிறிது சிறிதாகப் பறிக்கப்பட்டு வந்தன. அன்றியும் அடக்குமுறை ஆட்சியும்

நாளுக்கு நாள் வளர்ந்துகொண்டே வந்தது. அந்நியரின் அடக்குமுறையாட்சியை அறவேயகற்றிச் சுய ஆட்சியை நிறுவ வேண்டும் என்ற எண்ணம் இந்திய அறிஞர் பலர் மனத்தில் எழுந்தது. அத்தகைய அறிஞர் பலருடைய பேச்சும் எழுத்தும் மக்கள் உள்ளத்தில் சுய ஆட்சி உணர்வு குடி புகச் செய்தன. இவ்வுணர்ச்சியால் உந்தப் பெற்ற உத்தமர் பலரால் ஒரு சங்கம் காணப்பட்டது. அதுவே அகிலஇந்திய காங்கிரஸ் சங்கமாகும். அச்சங்கம் இந்திய மக்களின் நலனையே பெருநோக்கமாய்க்கொண்டு உழைத்து வந்தது. அச்சங்கத்தின் வளர்ச்சிக்காக அரும்பாடு பட்டவர் பலர். அவருள் குறிக்கத் தக்கவர், தாதாபாய் நௌரோஜி, சுரேந்திர நாத்பானர்ஜி, விபினசந்திரபாலர், பாலகங்காதர திலகர், லாலா லஜபதிராய், கோபால கிருஷ்ண கோகலே, காந்தியடிகள், நேஹ்ரு, சுபாஷ் சந்திரபோஸ் என்பவர் வட நாட்டைச் சேர்ந்தவராவர். அனந்தாச்சார்லு, சர். சுப்பிரமணிய ஐயர், டாக்டர் நாயர், வி. கிருஷ்ணசாமி ஐயர், சீனிவாச ஐயங்கார், சுப்பிரமணிய சிவா, சுப்பிரமணிய பாரதி, வ, உ. சிதம்பரம் பிள்ளை, பிரகாசம், இராசகோபாலாசாரியார், ஈ. வே. இராமசாமி நாயகர், டாக்டர் வரதராசுலு நாயுடு, திரு. வி. கலியாண சுந்தரனுர் என்பவர் தென்னுட்டைச் சேர்ந்தவராவர். இவர்களுடைய உலையா ஊக்கத்தாலும் இடையரு உழைப்பாலும் மக்கள் உள்ளத்தில் நாட்டுப் பற்றென்னும் நற்கனல் கனவிட்டெரிய ஆரம்பித்தது. இவருள், தாய் நாட்டிற்காக உடல், பொருள் ஆவியனைத்தையும் தியாகம் செய்ய முற்பட்டவர் சிலர்; ஊதியம் மிக்க தம் தொழில்களை உதறிவிட்டு அரசியலில் புகுந்தவர் சிலர். பின் கூறப்பட்ட சிலருள் சுந்தரனுரும் ஒருவர்.

சுந்தரனார் பள்ளியில் படித்துக்கொண்டிருந்தபோதே அரசியலில் கவனம் செலுத்தி வந்தார். இவரும் இவருடைய நண்பர்களும் அரசியல் அறிஞர்கள் பேசிய கூட்டங்களுக்கு அடிக்கடி செல்லுவது வழக்கம். அனந்தாச்சார்லு, டாக்டர் நாயர், விபினசந்திர பாலர், பாலகங்காதர திலகர் போன்ற அறிஞர்களின் சொற்பெருக்கும், அரவிந்தகோஷ் நடாத்தி வந்த 'வந்தேமாதரம்' என்ற தாளில் இடம் பெற்றிருந்த எழுச்சியூட்டும் செய்திகளும், சீனிவாச ஐயங்காரும், அமரகவி பாரதியாரும் நடாத்தி வந்த 'இந்தியா' என்ற இனிய தாளில் வெளிவந்த எழுத்தோவியங்களும் சுந்தரனாரது உள்ளத்தில் அரசியல் வித்தை ஊன்றின. அரசியலில் ஈடுபட வேண்டும் என்ற எண்ணம் இவரைப் பெரிதும் அரித்து வந்தது. அவ்வெண்ணம் ஈடேறும் நாளை இவர் எதிர் நோக்கி நின்றார்.

பஞ்சாப்பு ஈன்றளித்த பாஞ்சால சிங்கம் லாலா லஜபதிராய் நாடு கடத்தப்பட்ட செய்தியும், அதையொட்டித் திலகர் செய்த பிரசாரமும், 1906-ல் கல்கத்தாவில் தாதாபாய் நௌரோஜி தலைமையில் நடந்த காங்கிரஸ் மகாசபையின் மாநாட்டின் போது செய்யப்பட்ட பிரசாரமும், அரவிந்த கோஷ்மீது தொடரப்பட்ட வழக்கும், திலகர் சிறைவாசமும் சுந்தரனார் எண்ணத்திற்குத் துணை புரிந்தன. இந்நிகழ்ச்சிகளே இவரை ஸ்பென்ஸர் கம்பெனியினின்றும் வெளியேறி அரசியலில் ஈடுபடச் செய்தது என்பது முன்னரே குறிக்கப்பட்டது.

சுந்தரனாருக்கும் ஜஸ்டிஸ் சதாசிவ ஐயருக்குமிடையே ஏற்பட்ட நட்புக் காரணமாக அடையாற்றுப் பிரமஞான சபையின் (தியசாபிகல் சங்கத்தின்) அறிஞர் பலரது நட்பும்,

அச்சங்கத் தலைவராகிய அன்னிபெசண்டு அம்மையாரது நட்பும் கிடைக்கப் பெற்றார். அவ்வம்மையார்பால் காணப்பட்ட கல்வித்திறனும், அரசியல் அறிவும் இவரைப் பெரிதும் கவர்ந்தன. அக்கவர்ச்சி இவரை அம்மையாருடன் நெருங்கிப் பழகச் செய்தது. இவர், அம்மையார்பால் கொண்டிருந்த அன்பு அவரது சுய ஆட்சி (Home Rule) இயக்கத்திலும் பங்குகொள்ளச் செய்தது. ஆதலால், இவர் அம்மையார் நடாத்திவந்த 'நியூ இந்தியா'ப் பத்திரிகையைத் தொடர்ந்து படித்துவந்தார்.

அதே சமயத்தில் இவருக்கு 'நியூ இந்தியா'ப் பத்திரிகையின் துணையாசிரியருள் ஒருவரும், மங்களூரைச் சேர்ந்தவருமாகிய எம். சுப்பராய காமத்து என்பவர் நட்பும் கிடைத்தது. அவர் தூண்டுதலினால் இராயப்பேட்டையில் 'சகோதர சங்கம்' ஒன்று நிறுவப்பட்டது. அச்சங்கம் அன்னி பெசன்டு அம்மையாரைக் காப்பாளராகவும், ஜஸ்டிஸ் சதாசிவ ஐயரைத் தலைவராகவும், . சுப்பராய காமத்தை அமைச்சராகவும் கொண்டு இயங்கி வந்தது. அதன் பொறுப்பாளருள் ஒருவராய்ச் சுந்தரனார் திகழ்ந்தார். அதன் சார்பில் ஏற்படுத்தப்பட்ட மூன்று ஆண்கள் பள்ளிகளும், ஒரு பெண்கள் பள்ளியும் இவரது கண்காணிப்பில் நடந்து வந்தன.

அக்காலத்தில் காங்கிரசின் செல்வாக்கைக் குறைக்கவும் சுய ஆட்சிக்கிளர்ச்சியை ஒடுக்கவும், வகுப்புவேற்றுமையைப் பெருக்கவும் ஆங்கில ஆட்சியார் தூண்டுதலால் 'ஜஸ்டிஸ் கட்சி'என்ற ஒருபுதிய அரசியல்கட்சி தோன்றியது. அக்கட்சியின் சார்பில் தமிழ், தெலுங்கு, ஆங்கிலம் ஆகிய மொழிகளில் தினத்தாள்கள் வெளிவந்துகொண்டிருந்தன. அவற்றுள் ஆங்கிலத் தாளுக்கு 'ஜஸ்டிஸ்' என்பது பெயர்.

தமிழ்த் தாளுக்குத் 'திராவிடன்' என்பது பெயர். இவை இரண்டும் அந்நிய ஆட்சியை ஆதரித்ததோடு நில்லாமல், இந்து சமயத்தையும் இழித்து எழுத ஆரம்பித்ததைக் கண்ட பலர், இவற்றை எதிர்த்துச் சமயச் சார்பில் கூட்டங்கள் பல கூட்டிக் கண்டித்தனர். அத்தகைய கூட்டங்களில் சுந்தரனாரும் கலந்து சொற்பெருக்காற்றி வந்தார்; சமயம் நேர்ந்துழி, ஜஸ்டிஸ் கட்சியின் போக்கை வன்மையாகக் கண்டித்துப் பேசியும் எழுதியும் வந்தார்; இத்தொண்டொன்றையே தமது முதலாய கடமையாகவும் கருதினார்.

ஒரு போது ஜஸ்டிஸ் கட்சிச்சார்பில் கூட்டப்பட்ட கூட்டமொன்றில் டாக்டர்நாயர் பேசிக்கொண்டிருந்தபோது சுந்தரனார் தாளொன்றில் சில கேள்விகளை வரைந்து நாயருக்கு அனுப்பினார். நாயரும் அக்கேள்விகளுக்குப் பதில் இறுத்தார். அவரது பதில் சுந்தரனாரைத் திருப்திப்படுத்தவில்லையாதலின், எழுந்து நின்று மேலும் சில கேள்விகள் கேட்கலானார். உடனே கூட்டத்திலிருந்து, "உட்கார்! உட்கார்!" என்ற கூக்குரல் எழுந்தது. அச்செயல் சுந்தரனார் மனத்தைப் புண்படுத்தியது. ஆனால், நாயர் மட்டும், "இக்கேள்விகளுக்குப் பதில் நாளைத் திராவிடனில் விளக்கமாக வரும்," என்று பெருந்தன்மையாய்க் கூறி அமர்ந்தார். அன்று முதல் சுந்தரனார் கூட்டத்தற்குச் சென்று நேரில் கேள்வி கேட்கும் வழக்கத்தை நிறுத்திக் கொண்டார். பிறிதொரு சமயம் எழும்பூரில் மீண்டும் டாக்டர் நாயர் தலைமையில் கூட்டம் ஒன்று கூடியது. அது போழ்து சுந்தரனார் துண்டறிக்கை ஒன்று வெளியிட்டார். அத்துண்டறிக்கையால் ஜஸ்டிஸ் கட்சியாரும் சுய ஆட்சியாளரும் கை கலந்து இவ்விருவருக்குமிடையே ஏற்பட்ட சலாம் சுய ஆட்சி இயக்கத்துக்கு ஆக்கம் தேடித் தந்தது.

அந்நிகழ்ச்சிக்குப் பிறகு ஆட்சியாளரும் விழித்துக் கொண்டனர்; ஜஸ்டிஸ் கட்சியால் சுய ஆட்சி இயக்கத்தை ஒடுக்க முடியாது என்பதனை உணர்ந்தனர். மறைமுக வேலையை விட்டு நேர்முறைச் செயலில் இறங்கினர்; அடக்கு முறை என்னும் பாணத்தை எய்ய ஆரம்பித்தனர். அதன்படி அக்காலக் கவர்னர் **லார்டு பெண்ட்லண்டு** அரசாங்கம் அன்னி பெசண்டு அம்மையாரையும், அவருடைய இரு கண்கள் என விளங்கிய **அருண்டேலேயும் வாடியா**வையும்கைதுசெய்து சிறையிட்டது. அச்செயல் நாட்டுப் பற்று மிக்க பலரைத் தத் தம் பணியை விடுத்து அரசியலில் ஈடுபடச் செய்தது. அப்போதுதான் சுந்தரனாரும் வெஸ்லி கல்லூரியை விட்டு அரசியலில் ஈடுபட்டு, 'தேசபக்தன்' என்னும் அரசியல் தாளின் ஆசிரியராய் அமர்ந்து வேலை செய்து வரலானார்.

சுய ஆட்சி இயக்கத் தலைவராய் அன்னி பெசண்டு அம்மையாரும் அவருடைய துணைவர்களும் காவலில் வைக்கப் பட்ட செய்தி தமிழ் நாடெங்கும் காட்டுத் தீபோலப் பரவியது. அரசாங்கத்தின் அடக்குமுறையைக் கண்டிக்கப் பல கூட்டங்கள் கூடின. அவற்றுள் சிறப்புடையது சென்னை கோகலே மண்டபத்திற் கூடிய ஒரு கூட்டமாகும். அக் கூட்டத்திற்குத் தலைமை தாங்கியவர் **திவான்பகதூர் கேசவப் பிள்ளை** என்பவர். அக்கூட்டத்தில் சுந்தரனார் 'திராவிடரும் காங்கிரசும்' என்னும் பொருள் பற்றிப் பேசினர். அதுவே சுந்தரனார் முதன்முதல் பேசிய அரசியல் கன்னிப் பேச்சாகும். இவரது பேச்சுத் தமிழ் நாட்டில் வளர்ந்துகொண்டு வந்த வகுப்பு வாதத்தை முறியடித்து மக்களிடையே பிராமணர், பிராமணரல்லாதார் என்ற வேற்றுமையுணர்ச்சியைக் களைந்து, ஒற்றுமையுணர்ச்சியை வேரூன்றச் செய்தது.

பின்னர் ஜஸ்டிஸ் கட்சிக்கு எதிராகச் சென்னை மாகாணச் சங்கம் என்ற ஓர் அரசியல் சங்கம் நிறுவப் பட்டது. அச்சங்கத்திற்குத் திவான் பகதூர் கேசவப் பிள்ளையைத் தலைவராகவும், லார்டு கோவிந்ததாஸ், ஈ. வே. இராமசாமி நாயகர் உள்ளிட்ட எழுவரைத் துணைத் தலைவராக வும், டாக்டர் வரதராசுலு நாயுடு, வி. சர்க்கரைச் செட்டியார். சுந்தரனார் உள்ளிட்ட ஐவரை அமைச்சராகவும் மக்கள் தேர்ந்தெடுத்தார்கள். அச்சங்கத்தின் கொள்கையை, டாக்டர் வரதராசுலு நாயுடு தென்னாடெங்கும் சென்று எடுத்துக் கூறி மக்களது ஆதரவைத் திரட்டினார். அச்சங்கத் தின் தோற்றமும், உறுப்பினர்களின் பிரசாரமும் ஜஸ்டிஸ் கட்சியின் வளர்ச்சியைச் சற்றுத் தடுத்தன.

அச்சங்கம் தோன்றிய சின்னாட்களுள் அன்னி பெசண்டும் மற்றவரும் விடுதலையடைந்தனர். இவர்கள் விடுதலையடைந்த சில திங்கள் கழித்து, இந்தியா அமைச்ச ரான மாண்டேகு பிரபு இங்கிலாந்திலிருந்து இந்தியாவுக்கு வந்தார். அவர் இந்தியாவிற்கு வந்தது இந்தியாவின் நிலையை நேரிற்கண்டு அறியவேயாகும். அப்போது நாட் டில் இருந்த பல கட்சியினரையும் அவர் நேரில் விசாரித்தறி யக் கட்சிகளின் பட்டியல் ஒன்றைத் தயாரித்து வெளியிட் டது இந்திய அரசாங்கம். அப்பட்டியல் மாகாண வாரியாகத் தயாரிக்கப் பட்டது. சென்னை மாகாணத்துப் பட்டியலில் சென்னை மாகாணச் சங்கம் சேர்க்கப்படாததைக் கண்டு பெருங்கிளர்ச்சி நடந்தது. அதற்கென்று மாபெருங் கூட் டம் ஒன்று சென்னையில் நடந்தது. அதில் பெருந்தலைவர் பலர் சொற்பொழிவாற்றினர். அவருள் சுந்தரனாரும் ஒருவ ராவர். சுந்தரனார் பேச்சோடு நில்லாது, தாம் நடாத்தி வந்த 'தேசபக்தனில்' கட்டுரைகளும் எழுதி வந்தார். தலை

வர்களின் பேச்சும், இவரது எழுத்தும் அரசாங்கத்தைக் சென்னை மாகாணச் சங்கத்தைச் சான்றுக் குழுவில் சேர்க்கும்படி செய்தது.

அரசாங்கத்தின் சார்பில் தஞ்சை—திருச்சி மாவட்ட மாநாடு 'இந்தியன் பேற்றியட்டு' ஆசிரியர் திவான் பகதூர் கருணாகர மேனன் தலைமையில் தஞ்சையில் கூடியது. அதில் தீர்மானங்கள் பல நிறைவேறின. அவற்றுள் தமிழைப் பற்றிய தீர்மானமொன்று கொணரப்பட்ட காலை, சுந்தரனார் அத்தீர்மானத்தைப் பின்பற்றிப் பேசினார். அவ்வாறு இவர் பேசிய காலை 'இனி எல்லாரும், எங்கும் தமிழிலேயே பேசுதல் வேண்டும்,' என்று வற்புறுத்திக் கூறினார்; அதோடு நில்லாது, 'தேசபக்தனில்' கட்டுரைகள் பல தீட்டினார். அதனால், 'எனக்குத் தமிழில் பேச வராது' என்று கூறி, ஆங்கிலத்தில் நாவன்மை காட்டி வந்த தலைவர் பலர் தமிழிலேயே பேசலாயினர். அது முதல் தமிழ் நாட்டுக் காங்கிரஸ் செயற் கூட்டம் தமிழிலேயே நடைபெறலாயிற்று. இம்மொழிப் புரட்சிக் காரணமாக அக்காலத்தில் இருந்தவர் அனைவரும் இவரைப் **'புரட்சி வீரர்'** என்று புகழலாயினர். இன்று நமது தமிழகம் எங்கும் தமிழ் மொழி தலைமை தாங்கி இலங்குவதற்குக் காரணகர்த்தர் திரு. வி. க. என்பது மிகை படக் கூறுதலாகாது.

சென்னை மாகாணச் சங்கத்தின் இரண்டாவது ஆண்டு மாநாடு ஈரோடில் லார்டு கோவிந்ததாஸ் தலைமையில் கூடியது. அம்மாநாட்டின் வரவேற்புத் தலைவராக ஈ. வே. இராமசாமி நாயகர் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். அம்மாநாட்டிலே தான் நாயகரும் சுந்தரனாரும் நண்பராயினர். அம்மாநாட்டில் திரு. வி. க. இராசப் பிரதிநிதி லார்டு செம்ஸ்போர்டு

திரும்ப அழைக்கப்பட வேண்டுமென்ற தீர்மானம் கொண்டு வந்தார். அதை முதியவர் அனைவரும் எதிர்த்த தோடல்லாமல், 'கலியாண சுந்தரனாரது ஆவேசப் பேச்சுக்கு இரையாகக் கூடாது,' என்று கூறி அத்தீர்மானத்தை வன்மையாகக் கண்டித்தும் பேசினர். ஆனால், அத்தீர்மானத்தைப் பற்றிச் சுந்தரனார் மக்களுக்கு விளக்கிக் கூறிய பின் எதிர்ப்பெல்லாம் அனலிடையிட்ட மெழுகெனத் தேய்ந்து இறுதியில் அத்தீர்மானம் நிறைவேறியது.

இவர் 'தேசபக்தனி'ன் ஆசிரியராய் இருந்தகாலை அரசாங்கத்தார் அத்தாளுக்குப் பறிமுதல் கட்டளை பிறப்பித்தனர். பெசண்டு அம்மையாரின் உதவியால் 'தேசபக்தன்' பறிமுதல் ஆவது தடை செய்யப்பட்டது. ஆயினும், அப்போதிருந்த பெண்ட்லண்டு பிரபுவின் அரசாங்க ஊழல்களை இவர் நாடோறும் வெளியிட்டு வந்தார். இதற்கிடையில் அத்தாளுக்கு எத்தனையோ இடுக்கண்கள் வந்துற்றன.

அவ்வேளையில் சேலத்திலிருந்து சென்னை போந்த இராசகோபாலாசாரியாரும் அனந்தாசாரியாரும் குறித்த காலத்தில் பத்திரிகை வெளிவரப் பெரிதும் முயன்றனர். இரண்டாம் ஈட்டுக்காணம் கட்டிவிடுவது என்ற முடிவுக்கு அரசாங்கத்தார் விதித்த நிபந்தனைப்படி வந்தனர். அதன்படி இராசகோபாலாசாரியார் தாம் திரட்டி வந்த தொகையை அளித்தார். பொது மக்களும் ஒரு சிறு தொகையை அனுப்பினார்கள். இம்மூன்று தொகையும் சேர்ந்து இரண்டாம் ஈட்டுக்காணமாகக் கேட்கப்பட்ட ஐயாயிர ரூபாயாயின.

சக்கரவர்த்தி இராசகோபாலாசாரியாரும் சுந்தரனரும் 1919—ஆம் ஆண்டு மார்ச்சுத் திங்கள் பத்தாம் நாள் மாகாண மாஜிஸ்திரேட்டுமுன்னிலையில் தோன்றி, இரண்டாம் ஈட்டுக் காணத் தொகையாகக் கேட்கப்பட்ட ஐயாயிர ரூபாயைச் செலுத்திப் பத்திரிகையைப் பதிப்பிக்கும் உரிமையை மீண்டும் பெற்றனர்.

அதே ஆண்டில் லார்டு பென்ட்லண்டுக்குப்பிறகு **லார்டு வில்லிங்டன்** கவர்னராய் வந்தார். அவர் எல்லாத் தேசீயத் தாள்களின் ஆசிரியரையும் கண்டு பேச விரும்பி அழைப்பு அனுப்பினர். அதன்படி 'தேசபக்தன்' சுந்தரனரும், 'நியூ இண்டியா' அருண்டேலும், 'சுதேசமித்திரன்' அரங்கசாமி ஐயங்காரும் சென்றனர். வில்லிங்டன் பிரபு ஆசிரியருக்குச் சில நன்மொழிகள் புகன்றார். அவர் சுந்தரனரைப் பார்த்து அவரது எழுத்து மிக்க வேகமுடையதென்றும், மக்களைக் கொதித்தெழச் செய்யும் தன்மையுடையதென்றும் தாம் அறிவதாகக் கூறி வேகத்தைக் குறைத்துக்கொள்ளும்படி கூறினர். ஆனல், வில்லிங்டன் காலத்திலேதான் பஞ்சாப்புப் படுகொலை நடந்தது. அதற்குக் காரணகர்த்தனாய் இருந்து நடத்தியவன் **ஜனரல் டையர்** என்பவனவன். அப்படு கொலை நிகழ்ச்சி 'இந்தியத் தலைவர் பலரை வாட்டியது. சுந்தரனர் மனத்தை அது அரித்தது. அது காரணமாக ஆசிரியக் கட்டுரை (Editoral) எழுத மனஞ்செல்லாது. ஆசிரியக் கட்டுரையின்றியே 'தேசபக்தன்' ஒரு நாள் வெளியிடப்பட்டது.

அக்காலத்தில்' அரசாங்கத்தாரால் நாடுகடத்தப்பட்டவருக்கும், தீவிர அரசியல் வாதிகளுக்கும் **புதுவை** புகலிடமாய்ப் பொலிந்தது. நாடு கடத்தப்பட்ட இந்தியத் தலைவர்

எத்தனையோ பேர் அதனிடம் அடைக்கலம் புகுந்தனர். அங்ஙனம் போந்தவருள் **அரவிந்தகோஷ், வ. வே. சு. ஐயர், சுப்பிரமணிய பாரதியார்** ஆகியவர் குறிப்பிடத்தக்கவராவர். அம்மூவருள் முன்னையவர் அங்கேயே ஓர் ஆசிரமம் கண்டு, யோகியாய்த் திகழ்ந்து அண்மையில், இயற்கை எய்தினர். பின்னையர் இருவருக்கும் சுந்தரனாரால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட கிளர்ச்சி காரணமாக 1920–ஆம் ஆண்டு, பிப்ரவரி மாதம் பிரிட்டிஷ் எல்லைக்குள் நுழையும் உரிமை அரசாங்கத்தாரால் வழங்கப்பட்டது. அவ்வாறு சமயம் நேர்ந்த போதெல்லாம் மக்கள் உள்ளத்திலே கிளர்ச்சி வளர்க்கத் தூண்டுகோலாயிருந்தது 'தேசபக்தனி'ல் வெளிவந்த சுந்தரனாரின் எழுத்தோவியமேயெனின், அது மிகையாகாது. அவ்விருவரையும் விடுவித்த பெருமையும் சுந்தரனாருக்கே உரியதாகும்.

இதற்கிடையில் இவருக்கும் தேசபக்தன் நிருவாகத்தருக்கும் ஏற்பட்ட மனவேற்றுமை காரணமாக அதினின்று இவர் விலகிவிடுவதென்று தீர்மானித்தார்; அம்முடிவைத் தேசபக்தன் மூலம் நாடறியச் செய்தார். அச்செய்தியறிந்த **காமத்துப்** பெரிதும் வருந்தினர். ஆசாரியார், நாயகர் போன்றோர் எத்துணை எடுத்துக் கூறியும் சுந்தரனார் தாம்செய்த முடிவினின்றும் அசைந்து கொடுக்க விரும்பினாரல்லர். இவருக்குப் பின் வ. வே. சுப்பிரமணிய ஐயர் தேசபக்தன் ஆசிரியர் பதவியேற்று, அதை நடாத்தி வந்தார்.

இவர் 'தேசபக்தனை' விடுத்த பின் '**நவசக்தி**' என்றொரு வாரத்தாளைச் சொந்தமாகவே தொடங்கினர். அப்பத்திரிகைக்கு வேண்டிய பொருளனைத்தும் பொது மக்களும், தொழிலாளரும், நண்பரும் தந்துதவினர். குறிப்பா

கத் தொழிலாளர் உலகம் இவருக்கு ஐயாயிரம் ரூபாயை நன்கொடையாக அளித்தது. நண்பர் சிலர் சாயிரம் ரூபாயைத் திரட்டித் தந்துதவினர். அவ் விருதொகையைக் கொண்டு அச்சுக்கூடம் ஒன்று அமைக்கப்பட்டது. அதற்குச் **'சாது அச்சுக்கூடம்'** என்று பெயர் சூட்டப்பட்டது. 'நவசக்தி' அவ்வச்சகத்தினின்று வெளிப்போந்துலாவிற்று. முதல் நாள் 22-10-1920ல் வெளிவந்தது. அன்று முதல் இருபது ஆண்டுகளவை சுந்தரனாரது காப்பில் அத்தாள் வளர்ந்து வந்தது. அப்புது வெளியீட்டில் அரசியல் மணம் கமழும்; சமூக சீர்திருத்தம் தலை காட்டும்; பெண் நலம் பேசப்படும்; மொழிச் சிறப்பு ஓதப்படும், கலையாக்கம் வீறிட்டெழும்; சமதர்ம சன்மார்க்கமும் சமரசமும் தாண்டவமாடும். 'நவசக்தி' தமிழக மக்களைத் தனது எழிலால் பயங்குறச் செய்ததோடல்லாது, கடல் கடந்து சென்று அயலார் சீமைகளாகிய இலங்கை, பர்மா, சையாம், மலேயா, நேட்டால், இங்கிலாந்து, ஜெர்மனி, பிரான்ஸ், மொரிஷஸ் முதலிய நாடுகளில் வசித்து வந்த தமிழ் மக்களுடைய உள்ளங்களையும் கொள்ளை கொண்டது.

மதுரையில் கூடிய தமிழ்நாட்டுக் காங்கிரஸ் கூட்டத்தில் தினத்தாள் ஒன்று ஆரம்பிப்பதென்றும், அதற்கென்று பதினாயிரம் ரூபாய் தருவதென்றும் ஒரு தீர்மானம் கொண்டுவரப்பட்டு நிறைவேறியது. சிலரது யோசனையின் மேல் அத்தொகையை நவசக்திக்குக் கொடுத்து அதைத் தினத்தாளாக்கும்முயற்சிமேற்கொள்ளப்பட்டது. அதற்குச் சுந்தரனார் இசைந்தாரல்லர். இவருடைய எதிர்ப்பும் மறுப்பும் இராஜகோபாலாசாரியர், ஈ. வே. இராமசாமி நாயகர், டாக்டர் வரதராசுலு நாயுடு போன்றாரைச் சினமுறச் செய்தது. பின்பு அத்தொகை **'சுய ராஜ்யா'** வின் தலைவர்

டி. பிரகாசத்திடம் ஒப்படைக்கப்பட்டது. அத்தொகையின் உதவியைக்கொண்டு, 'சுயராஜ்யா'த் தமிழ்த் தினத்தாள் வெளிவந்து மக்களிடையே உலவலாயிற்று. ஆயினும், அது வெளி வந்த சின்னாட்களில் நின்றது.

ஆகவே ஈ. வே. ராமசாமி நாயகர் போன்றோர் 'நவ சக்தியை' எப்படியேனும் தினத்தாளாக்கிவிட வேண்டும் என்று பெரிதும் முயன்றனர். ஒரு முறை நாயகர் சென்னை போந்த போது சுந்தரனாரைக் கண்டு தாம் ரூபாய் ஆயிரத்தைந்நூறு தருவதாயும், அதைக் கொண்டு நவசக்தி யைத் தினத்தாளாக மாற்றவேண்டுமென்றும் வேண்டினார். சுந்தரனார் அத்தொகையைக் கொண்டு தினத்தாளாக மாற்ற முடியாதென்றும். வேண்டுமானால் வாரம் மும்முறையாக வெளியிடலாம் என்றும் கூறினார். அதற்கு இசைந்த நாய கர் ஈரோடு போந்ததும் தாம் வாக்களித்த தொகையை அனுப்பினர். அதன் உதவியைக்கொண்டு சுந்தரனார் 'நவ சக்தி' யை வாரம்மும்முறையாக வெளியிட்டுவந்தார். எனவே 'நவசக்தி' வாரத்தாளும், வாரம் மும்முறைத் தாளும் என இரண்டு உருவங்களில் மக்களிடையே உலவி வரலா யிற்று. இப்போது 'கல்கி' என்னும் புனைபெயரில் நாம் அறிந்துள்ள **ரா. கிருஷ்ணமூர்த்தி**, அக்காலை நவசக்தியின் ஆசிரியர் குழாத்துள் ஒருவராயிருந்து தொண்டாற்றினார்.

'நவசக்தி மும்முறை' மக்களது உள்ளத்தைக் கவர்ந்து கொண்டு வந்த காலை நாயகர் **வைக்கம்** சென்று, அங்கு நிலவி வந்த தீண்டாமைப் பேயை ஒழிக்கச் சத்தியாக்கிரகம் செய்து சிறைப்பட்டார். அது சமயம் 'நவசக்தி—மும்முறை' புயலின்கண் சிக்கிய கலனாயிற்று. போதிய பொருளுதவி யின்மையால், அதைத் தொடர்ந்து நடத்த முடியாமற்

போயிற்று. எனினும் 'நவசக்தி—மும்முறை' நின்றதேயன்றி வாரத்தாள் மட்டும் நிற்கவில்லை.

சுந்தரனார் தமது காங்கிரஸ் தொண்டைப் பத்திரிகை அளவோடு நிறுத்திக்கொள்ளாது, உடல் உழைப்பாலும் செய்துவந்தார். இவர் ஊரறிய வெளிப்படையாகக் காங்கிரஸ் தொண்டாற்றத் தொடங்கியது 1917—ஆம் ஆண்டிலேயாகும். இவர் காங்கிரஸில் சேர்ந்தபோது இப்போதிருப்பது போன்று மொழிவாரிக்காங்கிரஸ் இல்லை. சென்னைமாகாணக் காங்கிரஸ் என்ற பேரால் தமிழ், ஆந்திர, கேரளமாகிய எல்லா மொழியினருக்கும் ஓரே அமைப்பாய் அது விளங்கியது. தமிழ்நாடு, கேரளம், ஆந்திரம் என்னும் மொழிவாரிக் காங்கிரஸ் 1921லேதான் பிரிக்கப்பட்டது. அவ்வாறு பிரிக்கப்பட்ட காங்கிரஸ் சரிவர அமையவில்லை. அன்னிபெசண்டு அம்மையார் காலத்தில் அவ்வமைப்புகள் ஒருவாறு சீரடைந்தன. இறுதியில் காந்தியடிகளது காலத்தில் அவ்வமைப்புகள் ஒழுங்குபடுத்தப்பட்டுச் சிறந்த முறையில் செயலாற்றலாயின.

முதல் உலக யுத்தம் ஐரோப்பாவில் நடந்த போது பெசண்டு அம்மையார் இந்தியாவில் உரிமைப் போர் நடத்த அதுவே தக்க சமயமென்றெண்ணி அதற்கு அடிகோலினர். அவரது விருப்பப்படி உரிமைப்போர் மூண்டது. அதற்குத் திலகர் போன்ற பெருந்தலைவர்களது ஆதரவும் கிடைத்தது. அப்போர் வலுத்தது. அது காரணமாக அம்மையாரும், திலகரும், மற்றத் தலைவர் சிலரும் சிறையில் வைக்கப்பட்டனர். அம்மையார் தொடங்கிய போர் '**சுய ஆட்சி கிளர்ச்சி**' என்று மக்களால் வழங்கப்பட்டது. அச் சுய ஆட்சிக் கிளர்ச்சி சட்ட வரம்புக்கு உட்பட்டே நடந்துவந்தது. அக்

கிளர்ச்சி நாட்டினரிடையே வலுவடைய அம்மையார் ஆற்றிய பேச்சுத்தொண்டும் எழுத்துப்பணியும் இந்திய மக்களிடையே இருந்த கருத்து வேற்றுமையை நீக்கி, ஒற்றுமையைத் தோற்றுவித்தன. அக்கிளர்ச்சிக்குத் திலகரது துணையும், காந்தியடிகளது ஒத்துழைப்பும், ஜின்னாவினது இணக்கமும் பேராக்கம் தந்ததோடன்றி அதை வலுவடையவும் செய்தன. ஆகவே, அம்மையார் அடிக்கடி சென்னையை விட்டு வெளியே சென்றபோதெல்லாம் அவர் பார்த்துவந்த வேலையனைத்தையும் சுந்தரனார் திறம்பட நடாத்தி வந்தார்.

இந்தச் சட்ட சபையில் ரௌலெட்டுமசோதா கொண்டுவரப்பட்டு நிறைவேறும் தறுவாயில் இருந்ததைச் செவிமடுத்த காந்தியடிகள் வீறிட்டெழுந்து, 'அம்மசோதா சட்டமாதல் கூடாது; சட்டமானால் நாட்டில் கிளர்ச்சி எழும் என்ற கருத்துச் செறிந்த விண்ணப்பம் ஒன்றை அப்போதிருந்த இராசப் பிரதிநிதியாகிய லார்டு செம்ஸ்போர்டுக்குப் போக்கினர். காந்தியாரது எச்சரிக்கையைத் துச்சமாகவெண்ணி அம்மசோதாவைச் சட்டமாக்கும்படி சபையினருக்குப் பணித்தார் செம்ஸ்போர்டு. அவரது செயல் காந்தியாரைப் பெரிதும் வருத்தியது. செம்ஸ்போர்டுக்கு நல்லதொரு படிப்பினையைக் கற்பிக்க வேண்டிக் காந்தியடிகள் சத்தியாக்கிரகம் ஆரம்பிப்பதென்று முடிவு செய்து இந்தியா முழுமையும் சுற்றுப் பிரயாணம் செய்து சத்தியாக்கிரகத்துக்கு ஆக்கம் தேடுவதில் முனைந்தார். அவர் சென்னைக்கும் வந்தார்.

காந்தியடிகள் சென்னையை நோக்கி வந்துகொண்டிருந்ததையறிந்த சுந்தரனார், அரக்கோணம் சென்று, அடிகளைக் கண்டு வணங்கி, விஜயராகவாசாரியாரிடமிருந்து தாம் பெற்றுச் சென்றிருந்த முடங்கலைக் கொடுத்தார். அம்முடங்

களின் உள்ளுறையை வாசித்தபின், அவர் சுந்தரனாரை நோக்கி "எம் மொழியில் 'தேசபக்தன்' பத்திரிகை வெளியாகிறது?" என்று கேட்டார். அதற்குச் சுந்தரனார், "அது தமிழ் மொழியில் வெளியாகிறது," என்று கூறினார். அடுத்தபடியாக அடிகள், "நீர் பட்டதாரியா?" என்று கேட்டார், சுந்தரனார் "இல்லை," என்று கூறி, மேலும் தாம் மெற்றிக்குலேஷன் வரை படித்தவர் என்றும், வாடியா, பெசண்டு போன்றோருடைய சொற்பொழிவுகளைத் தொழிலாளருக்கு மொழி பெயர்க்கும் அளவுக்கே தமது ஆங்கில மொழியறிவு பயன்படுகிறதென்றும் கூறினார். காந்தியடிகள் சுந்தரனாரைப் பார்த்து, "நீர் எனது பேச்சை மொழி பெயர்ப்பீரா?" என்று கேட்டார். 'மொழிபெயர்க்க வல்லேன்,' என்று சுந்தரனார் தயங்காமற் கூறினார். அதன்படி காந்தியடிகள் பெரிய தொழிலாளர் கூட்டத்தில் சுந்தரனாரே மொழி பெயர்த்தார். அது முதல் அடிகள், சுந்தரனாரைப் பார்க்க நேர்ந்தபோதெல்லாம் அவரை 'மொழி பெயர்ப்பாளர்' என்றே வழங்கி வரலானார்.

ரௌலெட்டு மசோதா சட்டமாவதை எதிர்த்துச் சத்தியாக்கிரகப் போர் நடத்த அடிகளால் ஆங்காங்கு ஒவ்வொரு சபை காணப்பட்டது. அதன்படி அவர் சென்னையிலும் ஒரு சபையைக் கண்டார். அதில் தலைவர் பலர் சேர்ந்தனர். சுந்தரனாரும் சேர்ந்தார். அடிகள் சென்னையினின்று விலகிப் பம்பாய் சென்ற காலை, மசோதா சட்டமாகி இராசப் பிரதிநிதியின் இசைவையும் பெற்றுவிட்டதென்பதையறிந்து 1919–ஆம் ஆண்டு, ஏப்பிரல் மாதம், ஆறும் நாள், ஞாயிற்றுக்கிழமை 'அறப்போர்' தொடங்கும் என்று இந்தியாவில் எல்லாப் பாகங்களுக்கும் சுற்றறிக்கை போக்கினார். அவரது அறிக்கையைக் கண்ட சென்னைத் தலைவர் அனைவரும் ஒன்று

கூடி ஆலோசித்து, அறப்போரைச் சிறந்த முறையில் நடத்துவதற்குரிய பணிகளைப் பகிர்ந்து செய்வதென்று முடிவு செய்தனர். அதன்படி காமத்து அவர்கட்கும், சுந்தரனாருக்கும் இராயப்பேட்டைப் பகுதியின் பொறுப்பு அளிக்கப்பட்டது. அன்றியும், தொழிலாளர் பொறுப்புச் சுந்தரனாருக்கும், தண்டபாணிப் பிள்ளைக்கும் வழங்கப்பட்டது. சோர்வும் சலிப்பும் இன்றிச் சுந்தரனார் தமக்கு அளிக்கப்பட்ட இரண்டு பொறுப்புகளையும் சிறப்புறச் செய்தார்.

காந்தியடிகளால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட அறப்போரை அவர் கூறிய அறமுறையில் நடத்தாமல் வெறிச் செயலில் இறங்கியது வடநாடேயன்றித் தென்னாடன்று. வெறிச் செயலில் ஈடுபட்ட மாகாணங்களுள் முன்னணியில் நின்றது பஞ்சாப்பு மாகாணமாகும். அம்மாகாணத்தில் கவர்னரான **ஜெனரல் டையர்** சீறி எழுந்து, இராணுவச் சட்டம் பிறப்பித்தான்; தலைவர் பலரை நாடு கடத்தினான். தேசபக்தர் பலரைத் தரையில் ஊர்ந்து போமாறு கட்டாயப் படுத்தினான்; கன்னியர் பலரின் கற்பைச் சூறையாடினான். அக்கொடியவனுடைய செயல்கள், அம்மாகாண மக்கள் உயிரைத் துச்சமென்றெண்ணி வீறிட்டெழச் செய்தன; மக்களை வெறியர்களாக்கின; அநீதி வழிச் செல்லத் தூண்டின. ஜெனரல் டையரின் கொடுமைகளைக் கண்டிக்க **ஜாலியன் வாலாப்பூங்கா**வில் மாந்தர் திரண்டனர். கூட்டம் நடந்த இடத்திற்குப் படையுடன் சென்று, அவனது மனம் குளிரும் வரை மக்களைப் பட்டுப்பட்டென்று சுட்டுச் சுட்டுக் குவித்தான் அப்பாதகன்.

அச்செய்தி இந்தியா முழுவதும் காட்டுத் தீப்போலக் கடுகிப் பரவியது. கூட்டங்கள் ஆயிரக் கணக்கில் கூடின.

தாம் கூறிய அறவழி விட்டு மக்கள் மறவழியிற் செல்வதைக் கண்ட அடிகள், சட்டமீறலை நிறுத்தும்படி பணித்தார். சட்டம் மீறுவது நிறுத்தப்பட்டது. எனினும், பஞ்சாப்பில் நடந்த படுகொலையை மாந்தர் மறந்தாரல்லர். குறிப்பாகத் தென்னாட்டவரிடையே அது மிக்க பரபரப்பை உண்டாக்கியது: அப்படுகொலையையும் ஆட்சியாளரின் அக்கிரமத்தையும் கண்டிக்க அடிக்கடி சென்னையில் பல இடங்களில் கூட்டங்கள் கூடுவது வழக்கம். அவையனைத்திலும் சுந்தரனார் பங்கெடுத்துக்கொண்டு டையரின் அரக்கச் செயலை வன்மையாகக் கண்டித்துப் பல மணி நேரம் பேசுவார்; பத்திரிகையிலும் எழுதுவார்.

திலகர் இங்கிலாந்திலிருந்து இந்தியா மீண்டதும் அவரது நாட்டம் சென்னையின்மேல் விழுந்தது. அவர் சென்னையை நோக்கி வந்துகொண்டிருந்தபோது, அவரைப் பிரம்பூர்ப் புகை வண்டி நிலையத்தில் சுந்தரனார் கண்டார். திலகர் மூன்று நாட்கள் சென்னையில் சுப்பராய காமத்து வீட்டில் தங்கினார். தங்கிய நாட்களில் அவருடனேயே இருந்து அவருக்கு வேண்டிய அனைத்தும் செய்யும் பொறுப்பைச் சுந்தரனார் ஏற்றுச் செம்மையாகச் செய்தார். திலகர் ஓய்வாய் இருந்தபோதெல்லாம் சுந்தரனார் அவரை நாடிச் சென்று, சமயம், அரசியல் போன்ற விஷயங்களைப்பேசுவார். திலகரது அரசியல் அறிவும், சமயப் பற்றும் தேசபக்தியும், வாழ்க்கை எளிமையும், ஒழுக்கத் தூய்மையும் சுந்தரனாரைப் பெரிதும் கவர்ந்தன. அதுமுதல் திலகரும் சுந்தரனாரும் விண்ணும் மதியும் போலாயினர். சுந்தரனாருக்கு அரசியல் குருவாய் விளங்கி வந்தவர் திலகரே. அவர் 1920–ஆம் ஆண்டு, ஆகஸ்டு மாதம், ஓராம் நாள் அமிர்தசரசிலே இயற்கை எய்தினார். அச்செய்தியைக் கேட்டு நாடே கதறிற்று.

அவரது மரணம் சுந்தரனாரைப் பெரிதும் வாட்டி, இறுதியில் நோயுற்றுப் படுக்கையில் கிடக்கச் செய்தது.

பஞ்சாப்புப் படுகொலைக்கு நீதி வழங்காமையைக் கண்ட அடிகள், ஒத்துழையாமை இயக்கத்தை நடத்தத் துணிந்தார். அறப்போர் மறப்போராய் மாறிவிட்டபடியால், அதை விடுத்து இதை மேற்கொண்டார். அடிகளார் ஒத்துழை யாமை இயக்கத்தை எத்துணை பரவச் செய்ய முடியுமோ, அத்துணை பரவச் செய்யச் சுந்தரனார் இராப் பகல் என்றறி யாது உழைத்தார். அவ்வியக்கத்தில் ஈடுபட்டவர், அதற் காக உழைத்தவர் அனைவரும் சிறையிலடைக்கப்பட்டனர். ஆனால், சுந்தரனாரை மட்டும் அவ்வாறு செய்யத் துணிய வில்லை, அரசாங்கம். காந்தியடிகள் சிறையில் இருந்தபோது அவ்வியக்கத்தில் சில மாறுதல்கள் செய்யவேண்டுமென்று மோதிலால் நெஹ்ரு போன்றோர் முயன்றனர். அடிகள் இல் லாக் காலத்து மாறுதல் எதுவும் செய்யக்கூடாது என்று இராசகோபாலாசாரியார் போன்றோர் வாதிட்டுத் தடுத்தனர். சுந்தரனாரும் மாறுதல் வேண்டாத கட்சியையே ஆதரித்துத் தமிழ் நாடெங்கும் பிரசாரம் செய்து வந்தார்.

1925–ஆம் ஆண்டு இறுதியில் காஞ்சீபுரத்தில் சுந்தரனா ரது தலைமையில் தமிழ் நாட்டுக் காங்கிரஸ் மாநாடு இரண்டு நாட்கள் கூடியது. அதற்குப் பிரதிநிதிகள் நானூற்றுவரும் பொது மக்கள் பல்லாயிரவரும் வந்திருந்தனர். மாநாட் டின் இரண்டாம் நாளன்று பல தீர்மானங்கள் கொண்டுவரப் பட்டன. அவற்றுள் ஒன்று, பாட்னா முடிவை ஏற்றுக் கொள்வது என்பது. அது ஒவ்வொருவரும் கட்டாயம் கதர் ஆடையையே அணிய வேண்டும் என்பதும், சட்ட சபைத் தேர்தல்களைக் காங்கிரஸ் நடத்துவதும் ஆகும். அத்தீர்

மானத்தைச் சிலர் ஆதரித்தும் சிலர் பலமாக எதிர்த்தும் பேசினர். ஆதரித்துப் பேசியவருள் குறிக்கத் தக்கவர் சீனிவாச ஐயங்கார், டாக்டர் வரதராசுலு நாயுடு என்பவராவர். எதிர்த்துப் பேசியவருள் தலையாயவர் ஈ. வே. ராமசாமி நாயகர், எஸ். இராமநாதன் என்பவராவர். தலைமை வகித்த சுந்தரனார் இறுதியில் தீர்மானத்தின் முதல் பகுதியாகிய கட்டாயமாகக் கதர் அணிவதை வாக்குக்கு விட்டார். அத்தீர்மானம் பெருவாரியான வாக்குகளைப் பெற்று நிறைவேறியது.

பிறகு வேறு இரு தீர்மானங்கள் கொண்டுவரப்பட்டன. அதில் சட்டசபையில் வகுப்பு வாரிப் பிரதிநிதித்துவம் வழங்கப்பட வேண்டும் என்பது ஒன்று. மற்றொன்று சட்டசபைத் தேர்தலை நடத்தத் தகுதிவாய்ந்தவர்களைத் தேர்ந்தெடுக்க. தேர்வுக்குழு ஒன்று அமைக்கவேண்டும் என்பது. அவ்விரண்டு தீர்மானத்துள் முன்னையதை ஈ. வே. இராமசாமி நாயகரும், எஸ். இராமநாதனும் கொண்டுவருவதாக ஏற்பாடாகி இருந்தது. அத்தீர்மானம் மகாநாட்டிற்கு வருவதற்கு முன்பே விஷயாலோசனைக் கூட்டத்தில் தோல்வியுற்றது பின்னையது டாக்டர் பி. வரதராசுலு நாயுடுவால் கொண்டுவரவிருந்தது. இவ்விரண்டு தீர்மானங்களும் இப்போதைக்கு ஒவ்வாதவையென்றும், ஒழுங்கு முறைக்கு மாறானவையென்றும் சுந்தரனார் நிராகரித்தார். தலைவரது நிராகரிப்பு ஈ. வே. இராமசாமி நாயகருக்கு எரியூட்டியது. சினந்து எழுந்து காரணம் கேட்டார். சுந்தரனார் அவ்வாறு செய்வதற்கு ஏதுவாய் இருந்த காரணங்களை ஒன்றன்பின் ஒன்றாய் எடுத்துக்கூறி அமர்ந்தபோது நாயகரும், இராமநாதறும், சுரேந்திரநாத் ஆரியாவும், சர்க்கரைச் செட்டியாரும் கோபித்துக் கொண்டு

மாநாட்டைவிட்டு வெளியேறியதைக் கண்டார். அதுமுதல் ஈ. வே. இராமசாமி நாயகர் காங்கிரஸ் தொடர்பினின்று தம்மை விடுவித்துக் கொண்டார்.

சுந்தரனார் அவ்விரண்டு தீர்மானங்களையும் நிராகரித்தது கூட்டத்திடையிலும், பத்திரிகையுலகத்திலும், பரபரப்பை உண்டுபண்ணியது. பத்திரிகைகள் இவரைப் பற்றிப் பலப் பட எழுதி அடங்கின. நாயகர் நடாத்திவந்த குடியரசுமட்டும் சில மாதங்கள்வரை வசைமொழி பொழிந்த வண்ணம் இருந்தது. சுந்தரனார், அவைகளுக்கு எவ்வித மறுப்பும் கூறாது, வாளாவிருந்தார். இறுதியில் 'குடியரசு'க்கு நல்ல பாடம் போதிக்க உன்னி 'எனது நிலை' என்ற தலைப்பீந்து 'நவசக்தி' யில் ஆசிரியக் கட்டுரை யொன்று வரைந்தார். அக்கட்டுரை வெளியான பின்னர்தான் குடியரசின் வசைமாரி நின்றது.

இவ்வாண்டில் சுந்தரனார் தலைமை தாங்கிய மாவட்ட மாநாடுகளும் தாலுக்கா மாநாடுகளும் அநேகம். ஒவ்வொரு மாநாட்டின்போதும் இவர் ஆற்றிய தலைமையுரை கேட்டவர் செவிக்கு இன்னமுதாயினித்தது.

காஞ்சிபுரம் மாநாடு நடந்த பிறகு ஒரு மாதங் கழித்து கான்பூரில் **கவியரசி சரோஜினி தேவியார்** தலைமையில் அகில இந்திய காங்கிரஸ் மாநாடு கூடியது. அம்மாநாடு சட்டசபைத் தேர்தலில் காங்கிரஸே நேரடியாகச் சேர்ந்து போட்டியிட வேண்டுமென்று தீர்மானித்தது. அத்தீர்மானம் காஞ்சி மாநாட்டிற்கு முன்பே அகில இந்திய காங்கிரஸ் நிறை வேற்றியிருப்பின் நாயகர் கொண்டுவந்த தீர்மானத்தை நிராகரிக்கும் பொறுப்புச் சுந்தரனாருக்கு ஏற்பட்டிராது. நாயக்கரும் காங்கிரஸை விட்டு விலக நேர்ந்திராது. கான் பூர் முடிவு அப்போதைக்குத் தமிழ் நாட்டுக் காங்கிரஸ்

தலைவராக இருந்த எஸ். சீனிவாச ஐயங்காருக்குப் புத்துணர்ச்சி ஊட்டியது. ஐயங்காரும், சுந்தரனாரும் சேர்ந்து தென்னாடு எங்கணும் போந்து தேர்தலில் நிற்றற்குத் தகுதி வாய்ந்தவர்களைத் தேர்ந்தெடுக்கும் பணியில் ஈடுபட்டனர். இருவருமாய்த் தேர்ந்தெடுத்த பெயர்களை ஐயங்கார் சென்னையில் கூடிய தமிழ் நாட்டுக் காங்கிரஸ் கூட்டத்தில் படித்துக் காட்டினார். கூட்டத்தில் அங்கத்தினர் சிலரால் வேறு பெயர்கள் கூறப்பட்டன. ஐயங்கார் அவைகளையும் மனத்திற்கொண்டு புதியதொரு பட்டியலைத் தயார் செய்து படித்தார். அப்பட்டியலில் காணப்பட்ட பெயர்களையெல்லாம் கூட்டத்தினர் ஒரு முகமாக ஏற்று இருவரது செயலையும் புகழ்ந்தனர்.

தேர்தலுக்குத் தக்க அறிஞர்கள் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட சில தினங்களுக்கெல்லாம் பிரசாரம் ஆரம்பித்தது. அப்பிரசாரத்தில் பெரும் பங்கு கொண்டவருள் சுந்தரனாரும் ஒருவர். காங்கிரஸ் சட்டசபையில் பெருவாரியான இடம் பெறல் வேண்டும்; அதன் மணம் நாடெங்கும் கமழ்தல் வேண்டும் என்ற ஒரு நோக்கத்துடன் நகர் நகராக கிராமங் கிராமமாகச் சென்று தேர்தல் பிரசாரம் செய்து வந்தார். இவரது பேச்சு நுழைந்த இடமெல்லாம் காங்கிரசுக்கு ஆக்கம் கிட்டியது. இவரது பேச்சு ஜஸ்டிஸ் கட்சியின் கோட்டையாய்த் திகழ்ந்த செங்கற்பட்டுப்போன்ற இடங்களில் புகுந்து அக்கோட்டையைச் சரித்ததுமன்றிக் காங்கிரஸ் கட்சிக்கும் அங்கு ஆக்கம் தேடித் தந்தது. செங்கற்பட்டு மாவட்டத்திலேயே தம்மை எதிர்த்து நின்று வெற்றி காணுவார் எவருமிலர் என்று இறுமாந்திருந்த ஏ. இராமசாமி முதலியாரைச் சுந்தரனாரது தேர்தல் பிரசாரம் தோல்வி காணச் செய்தது என்றால் அவரது பேச்சாற்றலை என்னென்று புகழ்வது?

அது முதல் ஜஸ்டிஸ் கட்சியின் கோட்டையாகிய செங்கற்பட்டு, காங்கிரஸ் கோட்டையாயிற்று. சுந்தரனார் பிரசாரத்தால் காங்கிரஸ் பெற்ற வெற்றி எடுத்தியம்பும் தரத்தன்று.

தேர்தல் பிரசாரம் நடந்துகொண்டிருந்த காலை மக்களிடையே வதந்தி ஒன்று புகுந்தது. அவ்வதந்தி சிறிது சிறிதாகப் பெருகி இறுதியில் பத்திரிகையில் வெளியாகும் அளவுக்கு முற்றியது: காங்கிரஸ் பெருவாரியான இடங்களைக் கைப்பற்றின் அது சட்டசபையில் எதிர்க்கட்சியாயிராமல் மந்திரி சபையை அமைக்கவே முயலும் என்பது அவ்வதந்தியின் உள்ளடக்கம். அதுகேட்ட சுந்தரனார் உண்மையை அறிவான் வேண்டி ஐயங்காரைக் கண்டு கேட்டார். அதற்கு ஐயங்கார், காங்கிரஸ், சுயேச்சைக் கட்சிக்கு ஆதரவு கொடுத்து, ஜஸ்டிஸ் கட்சி மந்திரிசபை அமைக்காதவாறு தடுக்கும் என்றும் சுயேச்சைக் கட்சியை மந்திரிசபை அமைக்கத் தூண்டுமென்றும் கூறினர். உண்மையை அறிந்த சுந்தரனார் பெரிதும் வருந்தினர். பிள்ளைப் பருவம் முதல் தமது மனச்சான்று வழியே நின்று பழகிய சுந்தரனார் அப்போதும் தமது மனச்சான்று வழி நிற்கத் துணிந்து காங்கிரஸில் வகித்து வந்த காரியக் கமிட்டி அங்கத்தினர் பதவியை விட்டு விலகத் துணிந்தார்; தமது இராஜிநாமாக் கடிதத்தை நேரில் ஐயங்காரிடம் கொடுத்துத் தாம் சாதாரண நாலணு அங்கத்தினராகவே இருக்க விரும்புவதாகக் கூறினர். இவரது முடிவு ஐயங்காரைக் கலக்கியது. கடிதத்தைத் திருப்பிப் பெறுமாறு ஐயங்கார் வற்புறுத்தினர்; சுந்தரனார் தமது உறுதியினின்று அசையவில்லை.

இவர் காங்கிரஸ் செயற்குழு அங்கத்தினராக இல்லையெனினும் அதன் வளர்ச்சிக்கு வேண்டிய தொண்டாற்று

வது நிற்கவில்லை. 1920—ஆம் ஆண்டில் மீண்டும் புதுப்பிக்கப்பட்ட ஒத்துழையாமை இயக்கத்திலும், பிறகு நாட்டில் எழுந்த உப்புச் சத்தியாக்கிரகத்திலும் ஈடுபட்டு அரும்பணியாற்றினர். இடையில் ஐயங்கார் லாகூர் சென்று மீண்டார். அவரைக் காணச் சுந்தரனார் சென்றார். அப்போது ஐயங்கார், மோதிலால் நெஹ்ரூவும் மற்றவரும் தமக்கு இழைத்த தீங்கினையும், செய்த சூழ்ச்சிகளையும் எடுத்தியம்பினர். மேலும் தாம் காங்கிரஸ் பந்தத்தை அறுத்துக்கொண்டதாக விளம்பினர். ஐயங்காருக்கு வடநாட்டில் செய்யப்பட்ட தீங்கைக் கேட்ட சுந்தரனார் அதற்கெல்லாம் காரணம் செருக்குற்ற தலைவர்களின் போக்கே என்று விளம்பி, காங்கிரஸ் சபையில் சாதாரண உறுப்பினராகக் கூடத் தாம் இருக்க விரும்பவில்லை என்று கூறித் தம்மில்லம் போந்தார்; மறுநாளே தாம் கூறியவாறு செய்து முடித்தார்.

ஆனால் அவர் வாளாவிராமல் தமிழ்நாட்டுக் காங்கிரசுக்குள் குடிகொண்டிருந்த ஊழலும், எதேச்சாதிகாரமும் நீங்க வேண்டுமென விழைந்து, நிர்வாகத்தை மாற்றியமைக்கப் பிரசாரம் செய்தார். அவரது பிரசாரம் பதவிப் பற்றற்ற உண்மையான காங்கிரஸ்காரரைத் திரட்டியது. அவரது எண்ணத்திற்குத் தென்னாடெங்கும் ஆதரவு கிடைத்தது. அத்தருணத்தில் சென்னைக் கடற்கரையில் இராசகோபாலாசாரியார் ஆற்றிய சொற்பொழிவு சுந்தரனாரது மனத்தை மாற்றியது. இராசகோபாலாசாரியார், "திரு. வி. கலியாண சுந்தரனார் ஓர் உண்மை தேசபக்தர்; வெள்ளை உள்ளம் படைத்தவர்; குற்றத்துக்கு அஞ்சுபவர்; அவர் காங்கிரசைத் தூய்மைப் படுத்துவதற்காக மற்றொரு காங்கிரஸ் அமைப்பை உண்டாக்கவோ அன்றித் தற்போதிருக்கும் அமைப்பினின்று விலகவோ தேவையில்லை. அவர்

செய்ய எண்ணிய தொண்டை இப்போதிருக்கும் அமைப்புக்குள் இருந்துகொண்டே செய்யலாம். அதையே நானும், மற்றத் தலைவர்களும் விரும்புகின்றோம். எங்கள் வேண்டுகோளுக்கிணங்கி அவர் புது அமைப்புக் காணும் முயற்சியை விடுத்து எங்களுடன் சேர்ந்து, உழைக்க வேண்டுகின்றோம்," என்று பேசினார். அம் மொழிகள் சிறிது அணித்தே இருந்து செவி மடுத்த சுந்தரனாரது உள்ளத்துள் பதிந்து, அவர் புது அமைப்புக் காணும் முயற்சியைக் கைவிடச் செய்தன.

சுந்தரனார் காங்கிரசிலிருந்து விலகிக்கொண்டாரெனினும், அவரது சேவையைத் தமிழ்நாட்டுக் காங்கிரஸ் எப்போதெல்லாம் விரும்பியதோ, அப்போதெல்லாம் வரையாது வழங்கி வந்தார். அவர் காங்கிரஸ் இயக்கத்தை ஒருபோதும் வைதாரல்லர். சுய நலத்துக்காக அதைப் பயன்படுத்திக் கொண்ட தனிப்பட்ட சிலரையே அவர் தாக்கி வந்தார். அதன் பெருமை குலைவதற்குக் காரணகர்த்தராய் இருந்தவரைக் கண்டித்தார். காங்கிரஸ் பிற்போக்காளர் வசம் சிக்கிக்கொள்ளக்கூடாது என்பது அவர் ஆவல். அதையே நாட்டவரிடையேயும் பிரசாரஞ் செய்தார். அதன் நிருவாகத்தார் எப்போதெல்லாம் என்னென்ன தவறு செய்தார்களோ அத்தவறை யெல்லாம் அவ்வப்போது எடுத்துக் காட்டினார். அவரது வாழ்நாளில் பெரும்பகுதி அரசியலிலும் தொழிலாளர் இயக்கத்திலுமே கழிந்ததாகலின், அவரது தொழிலாளர் தொண்டினையும் சிறிது நோக்குவோமாக.

7. சுந்தரனாரும் தொழிலாளரும்

சுந்தரனார் ஸ்பென்சர் கம்பெனியில் ஊழியம் செய்து வந்தபோதே தொழிலாளர் நலத்துக்குத் தாமும் பாடு

படவேண்டும் என்ற எண்ணமும் உணர்ச்சியும் அவருக்கு உண்டு. அதற்குக் காரணம் அவர் ஸ்பென்சர் கம்பெனியில் கணக்கர் வேலை செய்துகொண்டிருந்தபோது, இங்கிலாந்து தேசத்துக் காமன்ஸ் சபை அங்கத்தினரும் தொழிற் கட்சித் தலைவருள் ஒருவருமாகிய **கீர்ஹார்டி** என்பவர் 1908-ஆம் ஆண்டில் நம் நாட்டில் நிகழ்ந்த சுதேச இயக்கக் கிளர்ச்சியை நேரிற்காண இந்தியாவுக்கு வந்தவர் சென்னையில் தங்கி இருந்தார். அவர் தமக்குத் தேவையான பொருள்களை வாங்குவதற்கு ஸ்பென்சர் கம்பெனிக்கு வருவது வழக்கம். அவரது தோற்றமும், அவரைப்பற்றிப் பத்திரிகையில் எழுதப்பட்ட கட்டுரைகளும் சுந்தரனாரைப் பெரிதும் கவர்ந்தன. கீர்ஹார்டியைக் கண்டது முதல் சுந்தரனார் வாய்ப்புக் கிடைத்த போதெல்லாம் மேல்நாட்டுத் தொழிலாளர் இயக்க வரலாற்றைப் படித்து வந்தார். அதனால் அவரது உள்ளத்தில் ஒரு புத்துணர்ச்சி தோன்றியது.

அவர் வெஸ்லிக் கல்லூரியில் தமிழ்ப் பேராசிரியராய் இருந்தபோது, சென்னை சூளையைச் சேர்ந்த பட்டாளத்தில் சமயத்தொண்டாற்றி வந்த **"வேங்கடேச குணாமிர்த வர்ஷனி"** என்ற கழகத்தின் கூட்டமொன்றில் பேச நேர்ந்தது. அக்கூட்டத்தைக் கூட்டியவர் மேற்கூறிய சபையின் செயலாளராய ஜி. செல்வபதி செட்டியாரென்பவராவர். திரு. வி. க. அக்கூட்டத்தில் அகத்தைக் கவரும் அழகிய பேருரை நிகழ்த்தினார். அக்கூட்டத்திற்கு வந்திருந்தவருள் பெரும்பாலார் தொழிலாளரேயாவர். அவரது சொல்வன்மையால் கவரப்பட்ட அத்தொழிலாளரும், கழக நிருவாகத்தாரும் சுந்தரனாரைப் பன்முறை அங்கு அழைத்துப் பேசுமாறு செய்தனர். அதனால் அவர் தொழிலாளரோடு நெருங்கிப் பழகும் வாய்ப்பும் கிடைக்கப்பெற்றார். சுந்தரனார் அங்குப்

போந்த போதெல்லாம் தொழிலாளர் தங்களுக்குற்ற குறைபாடுகளை அவர்பால் இயம்பி வந்தனர்.

அங்கிலேயில்தான் சுந்தரனாரது நாட்டுப்பற்று, கல்லூரித் தமிழ்ப்பணியை விடுத்து அரசியல் வாழ்க்கையை மேற்கொள்ளச் செய்தது. அவர் 'தேச பக்தன்' ஆசிரியராய்த் தொண்டாற்றிவந்தகாலை ஐரோப்பிய யுத்தம் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது. அதன் காரணமாக ஐரோப்பாவினின்றும் ருஷ்யாவினின்றும் வெளிவந்த செய்திகள் சுந்தரனாரைப் பெரிதும் கவர்ந்தன. மேலும் 'சென்னை மாகாணச் சங்க'த்தின் தலைமைப் பீடத்தில் இருந்த திவான்பகதூர் கேசவப் பிள்ளையின் தொடர்பும், அவர் 'இந்தியன் பேட்ரியட்'டில் எழுதிவந்த தொழிலாளரைப் பற்றிய கட்டுரைகளும் சுந்தரனார் உள்ளத்தில் தொழிலாளர் தொண்டென்னும் வித்தை நன்கு ஊன்றின.

எனவே சுந்தரனாரது மனம் தொழிலாளர்க்கெனச் சங்கமொன்று காண்டலில் ஈடுபட்டது. அதன்படி 1918–ஆம் ஆண்டில் கூட்டம் ஒன்றில் நம் சுந்தரனார் மேலை நாட்டில் தொழிலாளர் இயக்கம் தோன்றி வளர்ந்த வரலாற்றையும், அதனால் மக்களுக்கு ஏற்படும் நன்மைகளையும், தொழிலாளர் சங்கம் காணவேண்டியதன் அவசியத்தையும் நன்கு எடுத்தியம்பினார்.

அக்கூட்டம் நடந்த சில தினங்களில் '**சென்னைத் தொழிலாளர் சங்கம்**' நிறுவப்பட்டது. **திரு வாடியா** அச்சங்கத்தின் தலைமைப் பதவியை ஏற்றார். சுந்தரனார் துணைத்தலைவருள் ஒருவராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். அச் சங்கம் காணப்பட்ட நாள் முதல், சுந்தரனார் அதற்கு ஆக்கந் தேடலானார். அவரது பேச்சும், மற்றத் தலைவர்களுடைய பேச்சுக்

களும் நாடெங்கும் சங்கங்கள் காணச் செய்தன. அவ்வாறு எழுந்த சங்கங்களுள் தென்னிந்திய இருப்புப் பாதைத் தொழிலாளர் சங்கம். போலீஸ் சங்கம், எம். அண்டு எஸ். எம். தொழிலாளர் சங்கம் என்பவை சிறப்பித்துக் கூறத் தக்கனவாம்.

சுந்தரனாரால் எழுப்பப்பெற்ற தொழிற்கிளர்ச்சி, காட்டுத் தீயைப் போல நாடெங்கும் பரவியது. 'சென்னைத் தொழிலாளர் சங்கம்' இந்தியா முழுமைக்கும் தாய்ச் சங்கமாகியது. அதுவே இந்தியாவில் ஏற்பட்ட முதல் தொழிற் சங்கமாகும். அச்சங்கம் தோன்றிய சில தினங்களில் எழுத்தினாலும் பேச்சினாலும் அதற்கு எதிர்ப்புக்கள் தோன்றின. அவற்றிற்கெல்லாம் சுந்தரனார் 'தேச பக்தன்' வாயிலாக மறுப்புக் கூறிவந்தார்.

அச்சங்கம் நிறுவப்பட்ட காலம் முதல் நிகழ்ந்த கதவடைப்புக்களும், வேலை நிறுத்தங்களும், துப்பாக்கிப் பிரயோகங்களும் எண்ணில.

திரு. வாடியா அவர்கள் ஐரோப்பாவுக்குப் போக வேண்டியிருந்தமையால், கவியரசி சரோசனிநாயுடுவின்சகோதரியாருள் ஒருவராகிய திருவாட்டி மிருணளினி சட்டோபாத்தியாயாவைத் தொழிலாளர் இயக்கத்தில் ஈடுபடுத்திவிட்டுச் சென்றார். அவ்வம்மையார் மத்திய சங்கம் என்றோர் அமைப்பைக் காணவேண்டி அரும்பாடுபட்டார். சுந்தரனார் அதைக் குறித்து வாய்ப்பு நேர்ந்த போதெல்லாம் பேசியும் எழுதியும் வந்தார்.

1920–ஆம் ஆண்டில் நடந்த மாகாணத் தொழிலாளர் முதல் மாநாட்டின்போது, சுந்தரனார் மத்திய சங்கத்தின் அவசியத்தை எடுத்துக் கூறி, அதை உடனடியாக நிறுவுதல்

வேண்டும் என்று வற்புறுத்தினர். அதன் பயனாக அதே ஆண்டில் 'மத்திய சங்கம்' காணப்பட்டது. அதன் தலைமைப் பீடத்தைச் சுந்தரனார் ஏற்றுச் சுமார் ஒன்றரையாண்டு காலம் திறம்பட நடத்திவந்தார். அக் காலத்தில் இருந்த எல்லாச் சங்கங்களும் மத்திய சங்கத்தில் அங்கம் வகித்தன. அவை செய்து வந்த செயல்கள் அப்போது சென்னை கவர்னராய் இருந்த வில்லிங்டன் பிரபுவைச் சினமுறச் செய்தன. அவரது சினம் தொழிலாளர் சட்டமொன்று இயற்றுமாறு தூண்டியது. அப்போது தொழிலாளர் செய்த கிளர்ச்சியின் பயனாக அச்சட்டம் நிறைவேறாமற்போயிற்று. அதற்கிடையில் வாடியா மீண்டும் இந்தியாவுக்கு வந்தார். சுந்தரனார் சங்கத்தின் தலைமைப் பதவியை வாடியாவை ஏற்கச் செய்தார்.

தொழிலியக்கத்தின் வைரிகள் சென்னைத் தொழிலாளர் சங்கத்தை எப்படியேனும் ஒழித்துவிட முனைந்தார்கள். அத்தருவாயில் 'பக்கிங்ஹாம் கர்னாடிக் மில்'களில் நிருவாகக் குழப்பங்கள் சில தோன்றின. ஆகவே தொழிலாளர் கிளர்ச்சி செய்தனர். அதனால் போலீசார் துப்பாக்கிப் பிரயோகம் செய்தனர். இளைஞர் இருவர் குண்டுக்கு இரையாயினர். சிலர் காயமடைந்தனர். அந்நிலையில் வாடியாவும் சுந்தரனாரும் செய்த தொண்டும் முயற்சியும் வேலை நிறுத்தத்தை நிறுத்தின.

வாடியா மீண்டும் அயல் நாடு செல்ல நேர்ந்தமையால், சுந்தரனார் மீண்டும் தலைமைப் பதவியை ஏற்றார். அப்போது இந்திய அரசாங்கம் தொழிற் சங்கம் பற்றிய சட்டமொன்றை இயற்றி அதை நடைமுறைக்குக் கொண்டு வந்தது.

சுந்தரனார் ஒரு சமயம் திருப்பாதிரிப்புலியூர் சென்றிருந்தபோது, 'கர்னாடிக் மில்லில் குழப்பம்' என்னும் செய்தியைப் பத்திரிகை வாயிலாக அறிந்து, சென்னை போந்து, குழப்பத்திற்குக் காரணங்களை அறிந்து, சங்கத்தின் அனுமதியின்றி வேலை நிறுத்தம் செய்தது தவறு என்பதைத் தொழிலாளர்க்கு எடுத்துக் கூறி, அவர்களை வேலைக்குப் போமாறு செய்தார். "அவ் வேலை நிறுத்தம் காரணமாக எல்லாத் தொழிலாளர்களுடைய 'போனசும்' பறிமுதல்செய்யப்பட்டது," என்று மில் அதிபர் கூறினார். அதைச் சுந்தரனாரும், தொழிலாளரும் எதிர்த்தனர். அரசாங்கத்தின் உதவியையும், தொழில் இலாகா அதிகாரியின் உதவியையும் நாடினர். அவர்கள் அது விஷயத்தில் தலையிட மறுத்ததன் பயனாக மற்றுமொரு வேலைநிறுத்தம் தோன்றியது. அவ் வேலைநிறுத்தப் போராட்டம் ஆறு திங்கள் வரை நடைபெற்றது. அப் போராட்டத்தைக் குலைக்க எண்ணங்கொண்ட அதிகாரிகள், கைக்கூலிகள் சிலரை ஏவி, மூர்க்கச் செயலில் இறங்கச் செய்தார்கள்.

ஆயினும் தொழிலாளர் போராட்டம் நாளுக்கு நாள் வலுத்துக்கொண்டே வந்தது. அதை அறிந்த வில்லிங்டன் பிரபு தம்மை வந்து காணுமாறு தொழிலியக்கத் தலைவர் ஐவருக்கு அழைப்பு அனுப்பினார். அதன்படி அவர்கள் மறுநாள் மாலை கவர்னர் மாளிகைக்குச் சென்றார்கள்.

அவர்களை நோக்கிக் கவர்னர், தொழிலாளர் வேலை நிறுத்தத்தால் சென்னையில் கத்திக் குத்தும், வெடி வீச்சும், தீவைப்பும் நடந்து வருகின்றன. அவற்றுக்கெல்லாம் மூல கர்த்தர்கள் நீங்கள் என்று அறிகிறேன். நாட்டின் அமைதியைக் காக்கும் பொறுப்பு அரசாங்கத்திற்கு இருக்கிறது,"

என்று கூறினர். அப்போது அவ்வைவருள் ஒருவர், "யாம் காரணம் அல்லேம்" என்றார். மற்றொருவர், "நீதி மன்றம் இருக்கிறதே," என்றார். இன்னொருவர், "விசாரணை வேண்டும்" என்றார். வேறொருவர். "தொழிலாளர் சங்கத்திற்கும் எனக்கும் தொடர்பே இல்லை," என்றார். சுந்தரனார் மட்டும், "எல்லாருக்கும் நியாயத் தீர்ப்புநாள் ஒன்று இருக்கின்றது" என்று கூறினர். அக்கூற்று வில்லிங்டன் பிரபுவை ஒரு கணம் சிந்திக்கச் செய்தது. பிறகு அவர் "யான் உங்களை எச்சரிக்கை செய்யவே அழைத்தேன். இதுவரை நடைபெற்ற கோரச் செயல்கள் இனியும் நிகழுமாயின், நீவிர் நாடு கடத்தப்படுவீர்," என்று கூறி அவர்களை அனுப்பிவிட்டார்.

அன்றிரவு **டாக்டர் நடேச முதலியார்** சுந்தரனார் இல்லம் சென்று, "வில்லிங்டன் பிரபு உங்களை நாடு கடத்தவே நீலகிரியினின்றும் சென்னைக்கு வந்தார். அதை அறிந்த சர். தியாகராய செட்டியாரும், சென்னை முதல் அமைச்சர் பனகல் அரசரும் உங்களை நாடு கடத்தும் செயலால் ஜஸ்டிஸ் கட்சிக்குத் தீங்கு விளையும் என்றும், நாடு கடத்தினால் தாங்கள் பதவியினின்று விலகும் அவசியம் நேரிடும் என்றும் கூறித் தடுத்தனர்," என்று கூறிச் சென்றார்.

ஆயினும் கலகம் நின்றபாடில்லை. அக் கலகத்தின் காரணமாகத் தொழிலாளர் மீது துப்பாக்கிப் பிரயோகம் செய்யப்பட்டது. அப்போது உயிர் நீத்தவர் எழுவர். காயமுற்றவர் நூற்றுக்கணக்கானவர். மேலும் இரண்டு நாட்கள் துப்பாக்கிப் பிரயோகம் நடந்தது. அதனால் இருவர் மாண்டனர். பலர் காயமடைந்தனர். அத்தருணத்தில் சர். தியாக

ராய செட்டியார் தலையிட்டுத் தொழிலாளரை ஒன்று திரட்டி, இராசதந்திரம் பொதிந்த ஒரு சொற்பொழிவாற்றினர். அதன் பயனாகத் தொழிலாளர் வேலைக்குச் சென்றனர். அவ்வாறாக அவ்வேலை நிறுத்தம் முடிவுற்றது.

பின்னர், 1923–ஆம் ஆண்டில் சுந்தரனர், தொழிற் சங்கத் தலைமைப் பதவியை **நடேச நாயகருக்குத்** தந்து விலகினர். 1935–ஆம் ஆண்டு வரை சங்கம் நாயகரையும், **ஜி. எஸ். அருண்டேலையும், பி. சிவரா**வையும் தலைவராக ஏற்றுப் பணியாற்றி வந்தது. மீண்டும் தொழிலாளர் பலரின் விருப்பத்திற்கிணங்கி, 1935–ஆம் ஆண்டில் சங்கத்தின் தலைமைப் பதவியைச் சுந்தரனர் ஏற்ருர்.

அவர் தலைமைப் பதவி ஏற்று நான்காண்டுகள்கழித்துச் **'சென்னைச் சூளை மில்'** என்னும் மற்ருெரு மில்லில் வேலை நிறுத்தம் ஏற்பட்டது. அதையொட்டி அதன் முதலாளிகள் அந்த மில்லையே மூடிவிட்டார்கள்.

1942–ஆம் ஆண்டு மீண்டுமோர் வேலை நிறுத்தம் ஏற்பட்டது. அதன் பயனாகப் போலீசார் துப்பாக்கிப் பிரயோகம் செய்தனர். அதில் ஒன்பதின்மர் மாண்டனர். பலர் காயமுற்றனர். அதே ஆண்டு ஆகஸ்டுமாதம் மில்லுக்குள்ளேயே வேலை நிறுத்தம் நடைபெற்றது. இரண்டு மில்களும் மூடப்பட்டன. தலைவரின் முயற்சியினல் தொழிலாளர் மீண்டும் வேலைக்குச் சென்றனர்.

14–4–1943–ஆம் ஆண்டில் சென்னைத் தொழிலாளர் சங்கத்தின் **வெள்ளி விழா** கொண்டாடப்பட்டது. அவ்விழா நடந்து ஒருதிங்கள் கழித்துச் சுந்தரனர் தம் தலைமைப் பதவியினின்றும் விலகினர். சுந்தரனர் தொழிலியக்கத் தொண்டினின்று முற்றிலும் விலக எண்ணினர். எனினும்

தொழிலாளர் அவரது தொடர்பை இழக்க விரும்பாமல் அவர் இறை எய்தியவரை அவரைச் சங்கத்தின் செயற்குழு உறுப்பினராக இருக்கச்செய்து தங்கள் நன்றியைத் தெரிவித்தனர். அன்றியும் அவர் 17–9–53-இல் உயிர் நீத்த ஞான்று அவர் உடலத்தைத் தங்கள் சங்கத்துக்குக் கொண்டுசென்று, ஆண்டிருந்து ஊர்வலமாக இடுகாட்டுக்கு எடுத்துச்சென்று அன்று முழுமையும் சொரிந்த பெரு மழையையும் பொருட்படுத்தாமல் இறுதிவரை நின்று, ஈமச்சடங்குகளை முடித்துத் தங்கள் பிரிவாற்றாப் பெருந்துயரத்தையும், தங்கள் அளப்பரும் நன்றியையும் வெளிப்படுத்தி நின்ற நிலை கண்டவர் கண்கள் நீருகுப்பச் செய்தது.

பக்கிங்ஹாம் கர்னடிக் மில் தொழிலாளரின் பொருளாதார உயர்வுப் போராட்டம் ஒன்று 1947–ஆம் ஆண்டில் **திரு. அந்தோணிப் பிள்ளை**யின் தலைமையில் மூண்டது. அதன் காரணமாகச் சங்கத் தலைவர் அந்தோணிப் பிள்ளை நாடு கடத்தப்பட்டார். தொழிற் சங்க முக்கியஸ்தர் பலர் சிறை பிடிக்கப்பட்டனர். அத்தறுவாயில் அப்போராட்டத்தை நடத்தச் சுந்தரனுருக்கு எல்லா உரிமைகளும் வழங்கப்பட்டன. அவ்வேளையில் அவர் தொழிலாளருக்கு உணர்ச்சி யூட்டி, அவர்களிடையே கட்டுப்பாட்டை வளர்த்து, மிகவும் அமைதியான முறையில் அப்போராட்டத்தை நடத்தி வந்தார். அப்போது அவரைச் சிறையில் வைக்க அரசாங்கம் துணியாமல், அவர் இல்லத்தைப் போலீஸ் கண்காணிப்பில் வைத்து அவரது இல்லத்தையே சிறைக்கூடமாக்கியது.

அப்போராட்டம் நூற்றுமூன்று நாட்கள் நடைபெற்றது. சுந்தரனுர் அக்காலத்தில் செய்த தொண்டு இளங்காளைகளும்

வெட்கமுறச் செய்தது. அக்காலை அவர் அறுபது ஆண்டைக் கடந்திருந்தாரெனினும், இளைஞரைப் போன்ற எழுச்சி கொண்டு பணியாற்றினர். சுந்தரனார் 1922-ம் ஆண்டில் முதலாளிகளால் காணப்பட்ட 'வெல்பேர்' (Welfare) அமைப்பை ஒழித்துக் கட்டும் வரையில் தலைப்பாகை அணிவதில்லை என்ற சூளுரையை ஏற்றிருந்தார். அந்தோணிப் பிள்ளையின் இடையறு உழைப்பாலும், உலைவிலா ஊக்கத்தாலும் அவ் 'வெல்பேர்' அமைப்பு ஒழிக்கப்பட்டுச் சுந்தரனாருக்கு மீண்டும் தலைப்பாகை அணிவிக்கப்பட்டது.

சுந்தரனாரின் வாழ் நாட்களில் பெரும் பகுதி அரசியலிலும் தொழிலியக்கத் தொண்டிலும் கழிந்தனவெனினும் எஞ்சிய சிறுபொழுதில் அவர் மாதர் தொண்டு, சீர்திருத்தம், சமயத்தொண்டு முதலிய தொண்டுகளைச் செய்துவரலானர். அவர் செய்த மற்றத் தொண்டுகளிற் சிலவற்றை நோக்குவோம்.

8. பிற தொண்டுகள்

சுந்தரனார் ஆற்றிவந்த தொண்டுகள் பலவாம். அவற்றுள் சமயத் தொண்டும் சன்மார்க்கத் தொண்டும் குறிப்பிடத்தக்கவை. சுந்தரனார் சைவக் குடியில் பிறந்தவராகையால் சைவ சமயத்தின் மீது அளவிலாப் பற்றுக்கொண்டிருந்தார். அவர் மாணக்கராய் இருந்த போதே சமயத் தொண்டு ஆற்றிவரலானர். யாழ்ப்பாணம் கதிரைவேற் பிள்ளை, ஜஸ்டிஸ் சதாசிவ ஐயர், அன்னி பெசன்டு அம்மையார், பூவை கலியாணசுந்தர முதலியார், ஞானியாரடிகள், ஆதிமூல முதலியார் ஆகியவர் தொடர்பு சுந்தரனாரைச் சைவத்தில் ஆழ்ந்து திளைக்கச் செய்தது. அவர் ஒப்புமை கூறமுடியாத அளவுக்குச் சிறந்த சைவராய் விளங்கினரெனினும், சைவம்

கிறித்துவம் இஸ்லாம் ஜைநம் பௌத்தம் முதலிய பிற சமயங்களை மற்றச் சைவர்கள் போல வெறுத்தும் இழித்தும் பேசாமல், மதித்தும் போற்றியும் பேசி வந்தார். ஒவ்வொரு சமயமும் வெவ்வேறு புற வழக்கங்கள் கொண்டதெனினும், அவை எல்லாம் ஒரே நோக்கத்திற்காகத் தோன்றியவை என்பதை அவர் மக்களுக்குப் போதித்து வந்தார். அவர் எல்லா மத நூல்களையும் படித்தார். அவைகளிலிருந்து கொள்ளத் தகுந்த எல்லாவற்றையும் கொண்டார்; தள்ளத் தக்கவற்றைத் தள்ளினார்.

சுந்தரனார் இளைஞராய் இருந்தபோதே சமயப்பற்றுடையவராய் இருந்தமையால், அவர் வசித்த இராயப்பேட்டையில் சைவ சமயத்தை வளர்க்கச் சபையொன்று காண்டல் வேண்டுமென்று விரும்பினார். அதன்படி **பாலசுப்பிரமணிய பக்த ஜனசபை**யைக் கண்டார். பல ஆண்டு காலம் அதில் அங்கம் வகித்துத் தமிழ் நூல்கள் பலவற்றை மக்களுக்கு எடுத்தோதினார். அன்றியும் அவர் **திருவல்லிக்கேணி சிவனடியார் திருக்கூட்டம்** என்னும் சைவ சபைக்கும், **புதுப்பாக்கம் சிவ சுப்பிரமணிய பக்தஜன சபை**க்கும் தலைவராய் இருந்து, சைவ சமயத்தொண்டாற்றினார். பெரிய புராணப் பிரசங்கம், திருமுருகாற்றுப்படை, கந்தரநுபூதி பாராயணம் ஆகியவற்றைத் தொடர்ந்து நடத்திவந்தார். சைவ சித்தாந்த மகா சமாஜம் போன்ற சமய சபைக் கூட்டங்களில் கலந்து கொண்டு சைவ சமயத்தின் சிறப்பைப்பற்றிப் பேருரைகள் நிகழ்த்துவது அவர் வழக்கம். சமயம் நேர்ந்துழி சமய வாதமும் செய்துவந்தார். எல்லாச் சமய நூல்களையும் ஆராய்வது அவருக்கு இனியபொழுது போக்காய் இருந்தது. அவர் சமய மாநாட்டுக்குத் தலைமை வகிப்பதும் சொற்பொழிவாற்றுவதும் தமது கடமையாய் மதித்தார். சைவத்தை

இழித்துப் பேசியவர்களை வாய்ப்பு நேர்ந்த போதெல்லாம் வாதுக்கழைத்துத் தாம் போற்றிவந்த சைவமே சிறந்தது என்பதை வாதாடி நிலை நாட்டி மகிழ்ந்து வந்தார். அவர் செய்த சமயத் தொண்டை மட்டும் எழுதினால் ஒரு தனி நூலாகும்.

அடுத்தபடி சுந்தரனார் மாதர் உலகத்துக்கு ஆற்றிய தொண்டைச் சிறிது கவனிப்போம் : சுந்தரனார் தம் இல்லக் கிழத்தியாராகிய கமலாம்பிகையம்மையாரையும் இனிய புதல்வர் இருவரையும் இழந்த பிறகு பெண்ணின் பெருமையை அனைவர்க்கும் எடுத்துக் காட்டவேண்டுமென்ற உறுதி கொண்டார்.

இராயப்பேட்டைச் சகோதர சங்கத்தினரால் நடாத்தப் பெற்று வந்த பள்ளிக்கூடங்கள் பலவற்றுள் ஒன்றாகிய 'பவானி பாலிகா பாடசாலை' சுந்தரனாரது மேற்பார்வையில் நடைபெற்று வந்தது. சுந்தரனார் அப்பள்ளியை நடத்தும் பொறுப்பை ஏற்றுக் கொண்டது முதல், அப்பள்ளி சென்னைக்கே ஒரு எடுத்துக்காட்டாய் விளங்க வேண்டுமென்று கருதி அரும்பாடுபட்டார். அப்பள்ளியை நாட்டுமுறையில் நடாத்தினர். பிள்ளைகளிடத்தில் தேசபக்தியும், தெய்வ பக்தியும் திகழச் செய்வதே பள்ளியின் குறிக்கோளாய் அமையவேண்டு மென்பது அவர் ஆவல்.

சுந்தரனாரின் தூண்டுதலால் **மார்த்தா** என்னும் அம்மையாரால் இராயப்பேட்டையில் **மாதர் சங்கம்** என்றொரு கழகம் காணப்பட்டது. அதில் அவ்வப்பொழுது சொற்பொழிவு நடைபெறும். அச்சங்கத்தார் அடிக்கடி சுந்தரனாரை அழைத்துப் பேசச் சொல்வது வழக்கம். அவருக்குச் சமயம் நேர்ந்த பொழுதெல்லாம் மாதருக்கு அறிவு

கொளுத்துவதையே தமது கடமையாய்க் கொண்டார். ஒரு முறை சுந்தரனார் '**கிறிஸ்துவும் பெண்மையும்**' என்னும் பொருளைப்பற்றிப் பேசிய போது, கிறிஸ்து பெருமான் பெண்மை நிலை எய்தியவர் என்று கூறினார். அதைக் கேட்ட பாதிரிமாருள் ஒருவர், சுந்தரனார் கூறியதைச் சரியாகப் புரிந்துகொள்ளாமல் மறுத்துப் பேசினார். பாதிரியார் மறுத்துக் கூறியதற்கு மறுப்புக் கூறுமாறு மாதர் சங்கத்தார் மீண்டும் சுந்தரனாரை வேண்டினர். சங்கத்தாரது வேண்டுதலை ஏற்று, பெண்மை என்பது குணத்தைக் குறிப்பதென்றும் பருமை என்பது வடிவத்தைக் குறிப்பதென்றும், பெண்மை என்பது வடிவத்தைக் குறிப்பது அன்று என்றும் தமது பேச்சுக்கு விளக்கம் கூறினார். கூட்டத்தில் ஈண்டியிருந்த மக்களனைவரும் சுந்தரனாரது விளக்கத்தைக் கேட்டு மகிழ்வெய்தினர். மறுத்துக் கூறிய பாதிரியார் மட்டும் அதை ஏற்றாரல்லர்.

ஜஸ்டிஸ் சதாசிவ ஐயரும் சுந்தரனாரும் சேர்ந்து கைம் பெண்கள் நலத்துக்கெனக் கழகமொன்று காண எண்ணி முயன்றனர். அவர்களது முயற்சியால் ஒரு சிறு அமைப்பும் காணப்பட்டது. அவ்வமைப்பின் வளர்ச்சிக்கென்று சுந்தரனார் அரும்பாடுபட்டார். பின்பு கணிகையர் நலம் கருதித் தேசபக்தனில் ஆசிரியக் கட்டுரைகள் பல எழுதி, '**நாக பாசத்தார் சங்கம்**' என்ற கணிகையர் கழகம் ஒன்று தோன்றுமாறு செய்தார். அதற்குத் தம்மாலியன்ற உதவிகளனைத்தையும் செய்து வந்தார். அக்கழகம் பின்னர் '**இசை வேளாளர் சங்கம்**' என்ற பெயரால் அழைக்கப்பட்டது. அச்சங்கத்திற்குத் தூண்போன்றிருந்து பெரும்பாடுபட்டவர் வேலூர் **இராமாமிர்தம் அம்மையார்** என்பவராவர். அவ்வம்மையார் முயற்சியால் 1925–ஆம் ஆண்டில் தஞ்சை

மாவட்டம், கூறை நாட்டில் மாநாடு ஒன்று நடைபெற்றது. அவ்வம்மையாரின் முயற்சிக்குத் துணை நின்றவர் பலர். அவருள் குறிப்பிடத் தக்கவர் மயூரமணி சின்னையா பிள்ளையும், எஸ். இராமநாதனும், சுந்தரனாரும் ஆவர். அம்மாநாடு **யமுனா பூரண திலகம்** என்ற அம்மையாரின் தலைமையில் சிறப்பாக நடந்தேறியது. அம்மாநாட்டில் சுந்தரனாரும் கலந்து கொண்டு சொற்பொழிவு ஆற்றியபோது, நம் நாட்டில் கணிகையர் தோன்றிய விதத்தையும், அவர் நாட்டியத்தையும் இசையையும் வளர்த்த திறத்தையும் எடுத்துக்கூறி அவர்கள் மணவாழ்க்கையில் ஈடுபடுதல் வேண்டுமென்று அறிவுறுத்தினார்.

திலகம்மாள் என்பவரால் நடத்தப்பட்டு வந்த **'யுவதி சரணாலயம்'** ஆக்கம் பெறச் சுந்தரனார் பெரிதும் முயன்றார். சுந்தரனார் தமது 'நவசக்தி'யில் கட்டுரைகள் பலவரைந்து,சீர் திருத்த மணத்தை வற்புறுத்திக் கலப்பு மணத்தின் நன்மைகளை எடுத்து விளக்கி வந்தார். அவர் நமது நாட்டில் இருந்து வந்த பல தார மண வழக்கத்தை வன்மையாகக் கண்டித்து வந்தார். இளமை மணத்தை ஒழிக்கக் கொண்டுவரப் பட்ட **சாரதா மசோதா**வுக்குச் சுந்தரனார் முழு ஆதரவுகாட்டி வந்தார். அம்மசோதாவுக்கு எழுந்த மறுப்புக்களுக்கெல்லாம், பத்திரிகை வாயிலாகவும், பேச்சு மூலமாகவும் மறுப்புக்கள் கொடுத்து வந்தார். அவற்றால் அம்மசோதாவிக்கு நிரம்ப ஆதரவு கிடைத்தது.

சுந்தரனார் பெண்ணின் மாண்பைப்பற்றிப் பேசிய பேச்சுக்களில் சிலவும் வரைந்த கட்டுரைகளில் சிலவும் **'தமிழச் சோலை அல்லது கட்டுரைத் திரட்டு'** என்னும் நூலில் பரக்கக் கிடக்கின்றன. அன்றியும் சுந்தரனார் பெண்மையின் உயர்வை

நாடறியச் செய்ய விழைந்து, 'பெண்ணின் பெருமை' என்னும் தனி நூலை எழுதி வைத்தார். அந்நூலுக்கு இணையாக அத்துறையில் வேறு நூலே இல்லை என்று உறுதியாகக் கூறலாம்.

சுந்தரனார் உண்மைச் சைவராகையால் சாதிக் கட்டுப்பாடற்றவராய் விளங்கினார். ஆதித்திராவிடர் திருமணங்கட்குச் சென்றால், அங்கு உண்ணாது வாரார். ஒரு பொழுது புதுவையில் நடந்த 'கலைமகள் கழக' விழாவில் கலந்து கொள்ளுவதற்குச் சென்றிருந்த காலை, கிறித்தவர் ஒருவர் இல்லத்தில் உணவு கொண்டார். அதை அறிந்த ஒருமடத்துச் சைவர், சுந்தரனாரது செயல் சைவத்துக்குப் புறம்பானது என்று கூட்டத்தில் கூறிக் கண்டித்தார். அவரது குற்றச் சாட்டிற்கு மறுப்புக் கூறுமுகத்தால் சுந்தரனார், நாயன்மார் வரலாறுகளை எடுத்துக்காட்டித் தாம் செய்தது சைவத்திற்கு மாறுபட்டதன்று என்பதை நிலை நாட்டினார். சுந்தரனாரது கொள்கையைக் கூட்டத்தலைவரும் ஏற்று அவரைப் புகழ்ந்து பேசினார்.

இத்தகைய — தொண்டே உருவாகிய — சுந்தரனாரின் சிறப்பையும் புகழையும் இச்சிறு நூலில் அடக்குவது இயலாத செயலாகும். அவரைப்பற்றிய வரலாறு முழுமையும் அறிய விரும்புகின்றவர், அவர் தம்மைப்பற்றி எழுதியுள்ள பரந்த பெரிய இனிய நூலைப்படித்து இன்புறலாம்.

9. சுந்தரனாரின் எழுத்தும் கருத்தும்

சுந்தரனாரின் கணக்கர் தொழில், பள்ளியாசிரியர் தொழில், கல்லூரிப் பேராசிரியர் தொழில், பத்திரிகாசிரியர் தொழில் ஆகியவற்றை அறிந்தோம். அன்றியும் அவர்

ஆற்றிய அரசியல் தொண்டு, தொழிலாளர் தொண்டு, சமயத் தொண்டு, மாதர் தொண்டு ஆகியவற்றையும் ஓரளவு அறிந்தோம். ஆனால், அவர் ஆற்றிய தொண்டுகளுள் முன்னணியில் வைத்து எண்ணத் தக்க அவர்தம் **தமிழ்த் தொண்டைத்** பற்றி அறிய வேண்டுவது இன்றியமையாததாம். தமிழ் மொழி வளர்ச்சிக்கு அவர் ஆற்றிய தொண்டு அளப்பரிதாகும். இற்றைக்குச் சுமார் முப்பத்தைந்தாண்டுகளுக்கு முன்னர், தமிழ் மக்கள் தங்கள் தாய்மொழியாகிய தமிழ் மொழியில் பேசுதல் அநாகரிகம் என்று கருதினார்கள்; "தமிழில் எனக்குப் பேசவராது," என்று கூறுவதைப் பெருமையென்று எண்ணினார்கள். மேலும் தமிழருள் சிலர், "தமிழ் மொழியா! அது எற்றுக்கு உதவும்?" என்று தமிழை இழித்தும் கூறினர். தமிழில் பேசியவரை எள்ளி நகையாடுவது அக்காலத்தில் சிலர் வழக்கம். பொதுவாகக் கூறுமிடத்துத் தமிழ், தமிழ் மக்களிடத்தில் தலைமறைந்திருந்த காலம் அது. தமிழில் பேசுபவர் அருகி இருந்த காலம் அது. தமிழ் மொழியில் பேச ஆற்றல் பெற்றிருந்தவரும் தமிழில் பேசப் பயந்த காலம் அது. அக்காலத்தில்தான் தமிழின் தாழ்ந்த நிலையைக் கண்டு அதற்குப் புத்துயிர் அளிக்க அறிஞர் சிலர் எழுந்தனர். அவருள் **பரிதிமாற் கலைஞர்** என்ற **வி. கோ. சூரியநாராயண சாஸ்திரியார், மறைமலை அடிகளார்** என்ற **சுவாமி வேதாசலம், சுப்பிரமணிய பாரதியார்,** நம் **சுந்தரனார்** முதலியவர் சிறப்பித்துக் கூறத் தக்கவர் அவர்கள் மக்களிடத்தில் போதிய தமிழ்க் கல்வியில்லாதிருந்ததும், ஓரளவு தமிழ் கற்றவரும் படித்தறிய முடியாதபடி தமிழ் நூல்கள் அனைத்தும் பாக்களால் யாக்கப்பட்டிருந்ததும், மக்கள் அயல் மொழியாகிய ஆங்கில மொழியில் கருத்தூன்றி நின்றதும் தமிழ் மொழி குன்றி வந்ததற்

குரிய முக்கிய காரணங்கள் என அறிந்தார்கள். ஆகவே இனிய எளிய நடையில் தமிழைப் பேசுவதும் எழுது வதுமே தமிழுக்கு ஆக்கம் தேடும் அரிய வழியென உணர்ந்து அத்தொண்டில் அவர்கள் முனைந்து நின்றார்கள்.

எனவே தமிழை வளர்க்கும் பணியில் ஈடுபட்டு, அருந் தொண்டாற்றிய பெருமையிற் பெரும்பங்கு அவர்களுக்கு உரியது. அவர்கள் தொண்டால் இன்று நாடு முழுதும் தமிழ் மணம் வீசுகிறது; எங்கும் தமிழ்ப் பேச்சுக் கேட் கின்றது; 'தமிழ்! தமிழ்!' என்னும் ஒலி வானைப் பிளந்து எழுகின்றது. இதற்குத் துணைபுரிந்த தமிழ் அறிஞர் பலர் எனினும், முன்னே குறிக்கப்பட்ட நால்வரும் முன்னணியில் வைத்து எண்ணத் தக்கவர் என்பதில் இழுக்கொன்றுமில்லை.

சுந்தரனாருடைய எழுத்துக்களில் அழகு ததும்பும்; இனிமை சொரியும்; இசை நடமிடும். அவரின் எழுத் தோவியங்கள் 'உயர்தனிச் செம்மொழி'க்கு ஓர் எடுத்துக் காட்டாய் விளங்குவன. அவர் இயற்றிய ஒவ்வொரு நூலும் ஒவ்வொரு இலக்கியமாக அறிஞர் புலனுக்குத் தோன்று வது. அவர் வடித்த நூல்களுள் 'மாதர்தம்மை இழிவு செய் யும் மடமையைக் கொளுத்துவோம்' என்ற பாரதி கருத் துக்கு ஏற்ப கிற்கும் 'பெண்ணின் பெருமை'யும், 'கண்மூடி வழக்கமெல்லாம் மண்மூடிப்போக' என்ற இராமலிங்கரின் அடியொற்றிய 'சீர்திருத்தம் அல்லது இளமை விருந்தும்,' 'அறிவே தெய்வம்' என்று கூறிய தாயுமானவரின் கூற்றை விளக்கும் 'கடவுள் காட்சியும் தாயுமானு'ரும், அன்பே கடவுள்' என்று கூறிப்போந்த அருள் வெள்ளமாகிய இயேசுநாதரின் கொள்கையை இயம்பும் 'கிறிஸ்துவின் அருள் வேட்ட'லும் சிலவாம்; இத்தகைய கருத்துக்கள் பொதிந்த

பல உரைநடை நூல்களும் செய்யுள் நூல்களும் அவரால் இயற்றப்பட்டுள்ளன, அவர் இயற்றியுள்ள நூல்களின் பட்டியலை இந்நூலின் இறுதியில் கண்டுகொள்க. அந்நூல்களுள் பொதிந்து கிடக்கும் கருத்துக்களில் சிலவற்றை அவர் எழுத்துக்களிலேயே ஈண்டுக் காணலாம்:

1928-ல் அருப்புக்கோட்டையில் கூடிய வாலிப நாடார் இரண்டாவது மாநாட்டுத் தலைமை உரையில் சடங்குகளைப் பற்றி அவர் வெளியிட்ட கருத்து வருமாறு:

"இந்நாளில் நமது நாட்டில் நடைபெற்று வரூஉஞ் சடங்குகளில் சில குருட்டு நம்பிக்கைகள் நுழைந்திருக்கின்றன. அவற்றில் மூன்றைச் சிறப்பாகக் குறிக்கின்றேன். ஒன்று, சடங்குகளைச் சமயத்துடன் தொடர்பு படுத்துவது; மற்றொன்று, பிறப்பில் குறிக்கொண்டு நல்வினை தீவினைகட்குப் பண்டாரத்தையோ தேசிகனையோ பார்ப்பானையோ பிறனையோ அழைப்பது; இன்னொன்று, குறிப்பிட்ட ஒரு மொழியிலேயே மந்திரஞ் சொல்ல வேண்டுமென்பது."

(பக்கம்—31)

1929-ல் யாழ்ப்பாணம் மாணவர் மாநாட்டில் பேசியபோது பெண்களைப்பற்றி அவர் கூறியவை. (அ) ஆணும் பெண்ணும் ஒன்றே. (ஆ) பெண்ணுரிமை தடிதலாகாது. (இ) உலகக் கூறில் ஆண் ஒரு பாதி; பெண் ஒரு பாதி என்பன. இவற்றை அவர் கூறும் திறம் நோக்கற்பாலது.

"பெண்ணடிமை மற்றுமொரு கொடுமை. உலகம் பெண் ஆணால் ஆக்கப்பட்டிருக்கிறது. உலகில் ஒரு கூறாகிய பெண்ணினம் மட்டும் தாழ்த்தப்பட்டதற்கு ஏதாயி

னும் பொருளுண்டோ? பெண்ணுலகம் தாழ்த்தப்பட்டால் ஆணுலகமுந் தாழ்த்தப்படும். இரண்டும் உரிமை பெற்றுள்ள இடத்திலேயே உரிமை ஞாயிறு ஒளி செய்துகொண்டிருக்கும். ஒன்று அடிமைப்படின் மற்றொன்றும் அடிமைப்பட்டு, முடிவில் நாடே அடிமைக் குழியில் வீழ்ந்துபடும்.''

(பக்கம்—74)

அதே மாநாட்டில் அறிவுக் கொவ்வா வழக்கங்களைக் கண்மூடி வழக்கங்கள் என்றும், அவற்றிற்குக் காரணம் அறியாமை என்றும், அறியாமைக்குக் காரணம் போதிய கல்வி அறிவு இன்மையே என்றும் கூறுகின்றார்.

"கண்மூடி வழக்கங்கள் பல, நாட்டுக்கேற்றவாறு ஆங்காங்கே ஆட்சி பெற்றிருக்கின்றன. அவற்றைப் படிப்படியாக இறக்குவதே அறிவுடைமை. கல்வியறிவுக் குறைபாடே கண்மூடி வழக்கங்கட்குக் காரணம். கல்வியறிவு ஒளி படரப் படரக் கண்மூடி வழக்கங்களென்னும் இருட்குழாம் தானே இரிந்தோடும். ஆகவே கல்வியறிவு நாட்டிற் பெருகல் வேண்டும்.''

—சீர்திருத்தம் அல்லது இளமை விருந்து (பக்கம்—75)

1936-ல் சென்னையில் சௌந்தரிய மண்டபத்தில் கூடிய இயற்கை வைத்திய மாநாட்டின்போது இயற்கை வைத்தியமே மற்றெல்லா வைத்தியத்திலும் சிறந்ததென்றும், ஒவ்வொருவரும் இயற்கையோடு ஒன்றி வாழ்தல் வேண்டுமென்றும் இயம்பியது.

"இயற்கை வைத்தியமாவது இயற்கையோடு இயைந்து வாழ்வது. ஒளியாரும், காற்றாரும், நீராரும், மண்ணாரும்

கனியாரும், கீரையாரும் இயற்கை வைத்தியராவர். மலச் சிக்கலுக்கு நோன்பாருந் சிறந்த வைத்தியர். நோன் பினுல் போகாத நோயில்லை."

(பக்கம்-38)

1945-ல் சென்னை செயின்டு மேரி மண்டபத்தில் நடந்த தமிழ் இசை மாநாட்டின்போது கலைகள் எல்லா வற்றுள்ளும் இசைக்கலையே சிறந்ததென்று பகர்ந்தது.

"கலைகள் பலதிறத்தன. அவைகளுள் விழுமியது இசைக் கலை. இக்கலை எல்லாக் கலைகளிலும் கலந்தும் தனித் தும் இயங்கும் பெற்றி வாய்ந்தது. இதனல் இது விழுமிய தாகிறது. இசைக்கலை இயங்குமிடத்தில் பிற கலைகளின் மணம் ஒரோ வழியாதல் கமழாமற் போகாது. இத்தகைய இசைக் கலையை மற்றக் கலைகளின் உயிர்நாடி என்று சொல் வது தவருகாது."

—தமிழ்த் தென்றல் அல்லது தலைமைப்பொழிவு (பக்கம்–419)

உலகத்து இரு கூறுகளுள் பெண்மை ஒரு கூறு என்றும் அச்சமே பெண் என்றும், அப்பெண் பின் னர் இல்லக் கிழத்தியாகி, தாயாகி இறுதியில் இறை யாகிருள் என்றும் புலப்படுத்துவது.

"பெண்மை என்பது கட்புலனுயதோர் அமைதித் தன்மை. அமைதி நிலையே சிறந்த கடவுள் நிலை என்று மறை முழங்குகிறது. கடவுளை யாண்டும் 'சாந்தம்' 'சாந்தம்' என்று வேதாந்தம் போற்றுகிறது. அமைதி, பெண் வடி வாகக் கண்ணுக்குக் காட்சி அளிக்கிறது; காட்சி அளிப்ப தோடு நில்லாது, உலக வாழ்வில் தலைப் பட்டுக் கடவுள்

நெறியைக் காட்டுகிறது; அந்நெறியால் இறைமைக் காட்சியையும் வழங்குகிறது. பெண்மைக்கணுள்ள இந் நுட்பங்களையெல்லாம் உலகம் உணர்வதாக.

பெண்மைக்குள்ள பெருமை யாது? பெண்மையின் மாட்டு, உலக வளர்ச்சிக்குரியதும் தொண்டுக்குரியதுமாகிய தாய்மை பொலிதலான் அது பெருமை யுடையதாகிறது. பெண்மைக்குள்ள பெருமையெல்லாம் தாய்மையால் என்க. தாய்மையில் நிலவுவது இறைமை. இறைமை பெண்மையின் முடிந்த நிலையாகும்.

இறை எது? சமய நூல்கள் பலவாறு கூறும். அக்கூற்றுகளை ஈண்டு ஆராய வேண்டுவதில்லை. பொய், பொறாமை, அவா, சீற்றம், தன்னலம் முதலியவற்றைக் கடந்த ஒன்று இறை என்பது. ஒருவர் உள்ளத்தில் அன்பு நிகழும்போது இப்பொய், பொறாமை முதலியன நிலவுமோ? பொய், பொறாமை, அவா முதலியவற்றால் எரியும் ஒருவன் உள்ளத்தில் அன்பு ஒதுங்கி நிற்றல் (ஒவ்வொருவர் தம் தம் அநுபவத்தால்) உணரக்கூடியது.

அன்பு என்பது பொய், பொறாமை முதலியவற்றைக் கடந்து நிற்பது. பொய், பொறாமை முதலியவற்றைக் கடந்து நிற்கும் ஒன்றே இறை என்றுஞ் சொல்லப்படுகிறது. ஆகவே இறையே அன்பு, அன்பே இறையாதல் காண்க."

—பெண்ணின் பெருமை அல்லது வாழ்க்கைத் துணை

(பக்கம்—453)

பண்டைக் காலத்தில் புராணங்கள் எந்நோக்கத்துடன் எழுதப்பட்டனவென்றும், பின்னர் அவை எவரால் இழிந்த நிலைக்குக் கொண்டுவரப்பட்டன

என்றும், போலிப் புராணங்களால் விளையும் கேடுகள்யாவை என்றும் கூறுவது.

"புராணங்கள் முதல்முதல் நன்னோக்கத்துடன் எழுதப் பட்டன. நன்னோக்கத்துடன் எழுதப்பட்ட புராணங்களில் இயற்கை உண்டு; பாட்டு உண்டு; இறை உண்டு; வாழ்வு உண்டு; அறம் உண்டு; ஒழுக்கம் உண்டு; அன்பு உண்டு; எல் லாம் உண்டு. புராணங்களின் உட்கிடக்கையை ஓராது, பின்னை பாட்டுப்பாடப் பயின்றோரெல்லாரும் புராண நாட கத்தில் புத்தி செலுத்தி நடிக்கத் தொடங்கினர். அவரால் புராணம் பெருங் கூத்தாக முடிந்தது. சமய வெறியர் பலர் பிற சமயக் கடவுளர் நிந்தனை யொன்றையே குறிக்கொண்டு, போலிக் கதைகள் புனைந்து புராணம் பாடத் தொடங்கி னர். காமுகர் சிலரும் புராணம் பாடியுள்ளனர். இப்புராணங் களிலுள்ள வருணனைகள், மொழி அன்னையின் எழின் முகத் தில் அம்மைப் புள்ளி வார்த்து, இயற்கையை மறைப்பன வாயின; கதைகளோ, விலங்கும் வெறுக்கத்தக்கன. இப் போலிப் புராணங்களால் மொழிக்கும், கடவுள் நெறிக்கும், வழக்க ஒழுக்கங்கட்குங் கேடு விளைந்தது என்று சுருங்கச் சொல்லலாம்."

—முருகன் அல்லது அழகு (பக்கம் 100)

உலகில் உள்ள மக்களெல்லாரும் ஒரே குலத்தவர். அவர்களுள் சண்டை மூளலாகாது. அறிவே மக்கள் வாழ்க்கையை அழகு செய்வது என்னும் கருத்தைக் கீழே காண்க.

"எல்லா நாட்டாரும் மக்கள் குலத்தில் சேர்ந்தவரே. எல்லார்க்கும் இரு கால், இரு கை, இரு கண், இரு செவி

ஒரு மூக்கு, ஒரு தலையே இருக்கின்றன. ஒரு குலத்திலா சண்டை மூள்வது?

உலகம் ஒன்று. அது நாடுகளாய்ப் பிரிகிறது. பிரிவை மக்கள் செய்தார்களில்லை; மலையும், காடும், ஆறும், கடலும், பிறவும் நாடுகளைப் பிரித்துள்ளன. இப்பிரிவால் சகோதர நேயத்தையா இழப்பது?

சாதி, நிறம், மொழி, நாடு முதலியவற்றை ஒட்டி எழுந்த போராட்டங்கள் போக; ஒழிக. இனி எவ்வகைப் போராட்டமும் எழாதவாறு காப்பது அறிவுக்கு அழகு. அறிவு, மக்கள் வாழ்க்கையை அழகு செய்யாது இலிவாலா கிடக்குமோ? அறிவு, அன்பால் புரட்சி செய்யும். அறிவும் அன்பும் சேர்ந்த புரட்சியே அறப்புரட்சி என்பது."

—பரம்பொருள் அல்லது வாழ்க்கை வழி (பக்கம் 140)

அங்கிங்கெனாதபடி எங்கும் பிரகாசமாய் ஆனந்த பூர்த்தியாகி அருளொடு நிறைந்தது எதுவோ அதுவே கடவுள் என்னும் உண்மையை விளக்கும் சமரச நெறியைக் கீழே காண்க.

"இயற்கையிற்றானே விளங்குகின்றவராயுள்ளவரென்றும், இயற்கையிற்றானேயுள்ளவராய் விளங்குகின்றவரென்றும், இரண்டுபடாத பூரண இன்பமானவரென்றும், எல்லா அண்டங்களையும், எல்லா உலகங்களையும், எல்லாப் பதங்களையும், எல்லாச் சத்திகளையும், எல்லாச் சத்தர்களையும், எல்லாக் கலைகளையும், எல்லாப் பொருள்களையும், எல்லாத் தத்துவங்களையும், எல்லாத் தத்துவிகளையும், எல்லாவுயிர்களையும், எல்லாச் செயல்களையும், எல்லா இச்சைகளையும்,

எல்லா ஞானங்களையும், எல்லாப் பயன்களையும், எல்லா அநுபவங்களையும், மற்றெல்லாவற்றையும் தமது திருவருட் சத்தியால் தோற்றுவித்தல், வாழ்வித்தல், குற்றம் நீக்குவித்தல், பக்குவம் வருவித்தல், விளக்கஞ் செய்வித்தல் முதலிய பெருங்கருணைப் பெருந்தொழில்களை இயற்றுவிக்கின்றவரென்றும், எல்லாமானவரென்றும், ஒன்றுமல்லாதவரென்றும், சர்வகாருணியரென்றும், சர்வ வல்லபரென்றும், எல்லாம் உடையவராய்த் தமக்கு ஒருவாற்றானும் ஒப்புயர்வில்லாத் தனிப்பெருந் தலைமை அருட்பெருஞ்சோதியரென்றும், சத்திய அறிவால் அறியப்படுகின்ற உண்மைக் கடவுள் ஒருவரே அகம்புறம் முதலிய எவ்விடத்தும் நீக்கமின்றி நிறைந்த சுத்த மெய்யறிவென்னும் பூரணப்பொது வெளியில், அறிவாரறியும் வண்ணங்கள் எல்லாமாகி விளங்குகின்றார்.”

(பக்கம் 46)

நல்லோர் இணக்கத்தால் பெறப்படும் பயனையும் தீயோர் நட்பால் அடையப்படும் தீங்கினையும் சுந்தரனார் அறிவுறுத்துவதைக் காண்க.

“நன்னெறியில் வாழ்வு நடாத்தி, நிலைத்த நெஞ்சம் பெறுவதற்கு முதலாவது நல்லோரிணக்கம் வேண்டற்பாலது. தீயோர் கூட்டுறவால் பலதிறக் கேடுகள் விளையும், இக்காரணம் பற்றியே தீநட்பு களைதலை ஓர் அதிகாரத்தில் ஆசிரியர் திருவள்ளுவர் வலியுறுத்தியுள்ளார்.

தீயோர் எவர்? நல்லோர் எவர்? கடவுளிடத்து உறுதியின்றித் தீயொழுக்கத்திற் கிடப்போர் தீயோராவர்; கடவுளிடத்துறுதி கொண்டு நல்லொழுக்க முடையவராய் வாழுநர் நல்லோராவர். ‘கண்ணுவரேனும் உனைக் கைகுவியாராகி

நின்றார், மண்ணுவார் நட்பை மதியேன் பராபரமே' என்னும் தாயுமானார் திருவாக்கும் ஈண்டுக் கருதற்பாற்று."

—இராமலிங்க சுவாமிகள் திரு உள்ளம் (பக்கம் 122.)

திருமணங்களுள் எவ்வழி மணம் சிறந்ததென்பதையும், அத்தகைய மணம் நடைபெற மக்களுக்கு உழைக்கும் உரிமை எத்தகையது என்பதையும் ஈண்டுக் கூறுகின்றார் சுந்தரனார்.

"காதல்வழி மணஞ்செய்துகொள்ளும் உரிமையே போற்றற்குரியது. உரிமைகளுள் உயிர் போன்றது அதுவே."

(பக்கம் 11)

உலகம் வெள்ளை உள்ளம் கொண்டவர்களுக்கு நல்லதாகவும், கள்ள உள்ளம் கொண்டவர்க்குத் தீயதாகவும் தோன்றும் என்று அறைவதை உணர்க.

"உலகம் நல்லதா? தீயதா? உலகம் நல்லதென்று சொல்வோரும் உளர்; தீயதென்று சொல்வோரும் உளர். நன்மையும் தீமையும் உலகில் இல்லை. இரண்டுக்கும் இடம் உள்ளமே. நலம் திகழும் உள்ளத்திற்கு உலகம் நல்லதாகத் தோன்றும்; தீமை நெளியும் உள்ளத்துக்கு உலகம் தீயதாகவே தோன்றும்."

முடியா? காதலா? சீர்திருத்தமா? (பக்கம் 142)

இயற்கையும் இறையும் உடலும் உயிரும் போன்றவை. இயற்கை வழிபாட்டால் மக்கள் இறையை வணங்கத் துவங்குவர். இறை எங்கும் உளன் என்ற உணர்வைப் பெறுவர். இவ்வுணர்வால் பிற உயிர் மீது அன்பு காட்டுவர் என்பது.

"இயற்கை வழிபாடுகள் பலதிறத்தன. அவற்றுள் சிறந்தது ஞாயிறு வழிபாடு. ஞாயிறு வழிபாடு பழைய மாசுகளைக் கடிந்து உயிரை ஒளி மயமாக்கும். அவ்வுள் ளொளி, இயற்கை உடலாகவும், இறை அதன் உயிராகவும் உள்ள நிலையைப் புலப்படுத்தும். இது, தன் வழிபாடென் னும் உயிர் வழிபாட்டைக் கூட்டும்.

தன்னில் ஆண்டவனை நினைந்து நிகழ்த்தும் வழிபாடு, தன்னிலுந் தன்னனைய உயிர்களிலும் ஆண்டவன் கோயில் கொண்டிருத்தலை யுணர்த்தும். இவ்வுணர்வு, உயிர்கட்கு விடுதலை நல்கும்.

தன்பால் கோயில் கொண்டுள்ள ஆண்டவன், மற்ற உயிர்களிடத்தில் கோயில் கொண்டிருத்தலை உணரும் ஒருவன், எவ்வுயிர்காதல் தீங்கு செய்ய நினைப்பானோ? எவனும் தன்னுறுப்புக்குத் தானே தீங்கு செய்ய உடன் படான். தன்னுயிரும் பிறவுயிரும் ஆண்டவனுக்கு உறுப் புக்களாக இருத்தலை உணரும் ஒருவன், பிற உயிர்க்குத் தீங்கு நினையான்."

—நினைப்பவர் மனம் (பக்கம் 152)

ஒன்றே தெய்வம். அவ்வோர் இறையை ஒருவர் எச்சமயத்திலிருந்தேனும் வழி படலாம் என்றும், பிற சமயங்களைப் பழித்தலாகா என்றும் அறிவுறுத்துவது மனத்திற் கொள்ளற்பாலது.

"இறை ஒன்றே. அவ்வொன்றற்குப் பல மொழியில் பல பெயர்கள் வழங்கப்படுகின்றன; உலகில் அவ்வப் போது குருமார் தோன்றி, அவ்வக்கால தேச வர்த்தமானத் துக்கு ஏற்ற வண்ணம் இறை உண்மையை அறிவுறுத்திச்

செல்வார். அவர் போதனைகள் யாவும் ஓர் இறையையே குறிக்கொண்டு நிற்பன.

குருமார் போதனைகள் பல சமயங்களாகக் கொள்ளப் பட்டன. பலவகைப்பட்ட மனோநிலையுடைய மக்களுக்கு அவர்தம் போதனைகள் பலவழியிலும் பயன்பட்டு வருமுறையில் அமைந்திருக்கின்றன. எவர்க்கு எப்போதனையில் அன்பு நிகழ்கிறதோ, அவர் அப்போதனை வழி நின்று ஒழுகலாம். அவர் பிற போதனைகளை நிந்தித்தலாகாது. 'நமது நெறியைப் போன்றே பிற நெறிகளும் இருக்கின்றன' என்று எண்ணுதல் சிறப்பு. எல்லாப் போதனைகட்கும் பொருளாயிருப்பது ஒரே இறையாதலின், அவ்விறையையே சாரும்.

ஊர் ஒன்று. அதற்குப் பல வழிகள் இருக்கின்றன. எவ்வழிச் சென்றாலும் அவ்வூரை அடையலாம். அது போல இறை ஒன்றே. அதற்குரிய எந்நெறி பற்றி ஒழுகினும் அதை யடையலாம். ஒன்றைக் குறை கூறுவது எற்றுக்கு? அஃது அஞ்ஞானம்!"

—தமிழ்நாடும் நம்மாழ்வாரும் (பக்கம் 67)

முன்னாளில் இமயமலை நீருள் மூழ்கிக்கிடந்ததென்றும் பின்னரே அது வெளிப் போந்தது என்றும் கூறும் சுந்தரனாரின் நில நூல் அறிவு போற்றற்குரியது.

"இமய மலையின் தொன்மை மீது சிறிது கருத்துச் செலுத்துவோம். இமய மலையின் தொன்மையைக் காலத்தால் அளந்து கூறல் இயலாது. இதுகாறும் வெளிப் போந்துள்ள நிலவியல் ஆராய்ச்சிகளையும், மற்ற ஆராய்ச்சிகளையும் கூர்ந்து நோக்குழி, இமயமலையைப் பற்றிய நுட்பங்கள் பல கிடைக்கின்றன. இப்பொழுது இந்து மகா சமுத்

திரம் என்று சொல்லப்படும் நீர்ப்பரப்பு, நிலப்பரப்பாயிருந்த ஞான்று, இமயமலையின் உடலும் அதன் சூழல்களும் நீருள் மூழ்கிக் கிடந்தன என்றும், விந்தியமலையின் வடக்கேயுள்ள நிலப்பரப்பும் நீருள் அழுந்திக் கிடந்ததென்றும் ஆராய்ச்சிக் காரர் கூறுப.

இமய மலையின் பல பாகங்களில் கடல்படு பொருள்கள் சில இன்னும் படிந்து கிடத்தல் கண்கூடு. அப்பொருள்கள் நிலவியல் நீரியல் ஆராய்ச்சிக்காரருக்குக் கருவிகளாக நின்று துணை செய்கின்றன. அவைகளைக் கொண்டும், வேறு பல நிகழ்ச்சிகளைக் கொண்டும் இமயத்தின் உடல் நீருள் கிடந்தமை நிறுவப்பட்டிருக்கிறது.''

—இமயமலை அல்லது தியானம் (பக்கம் 7)

இதுவரை சுந்தரனாரின் பரந்த அறிவைச் சிறந்த முறையில் பிறர்க்குப் பயன்படுமாறு தமக்கே உரிய இனிய எளிய தனித்தமிழ் நடையில் பொதிந்து வெளியிட்ட உரைநடை நூல்கள் என்னும் அமுத குடங்களுள் இதிலொன்றும் அதிலொன்றுமாக ஒவ்வோர் அகப்பை அள்ளி வழங்கப்பட்டது. இனி அவர் பாக்கள் மூலம் பகர்ந்த கருத்துக்களுள் சிலவற்றைக் காண்போம் :

எல்லாவற்றையும் கடந்து நிற்கும் ஒன்றே கடவுள், அவர்க்குப் பெயர் எதுவும் இல்லை. அவ்வாறிருக்க, புலவர் அவரைச் சிவன் என்று அழைத்துவிட்டனர் எனவே முன்னோர் வழியும் ஆன்றோர் வழியும் நின்று நானும் உன்னை அப்படியே அழைக்கிறேன் என்று கூறுகிறார்.

"அருவல்லை; உருவல்லை; அளவெல்லை யல்லை;
ஆதியல்லை; அந்தமல்லை; அகண்டவெறும் பாழ்நீ;
மருவுமுன்னைப் படைப்பதெது? மாண்புடைய சிவமே!
மன்னுமுன்றன் பாழ்வெளியில் மாநிலங்க ளெல்லாம்
அருவுருவாய் ஆங்காங்கே அமைந்தமைத்த கோட்டில்
அசைந்தசைந்தே இயங்கிவரும் அதிசயந்தா னென்னே!
ஒருபெயரும் ஒன்றுமில்லா உனையுஞ்சிவ மென்றே
உரைத்துவிட்டார் புலவரந்நாள்; ஓதுகின்றேன் அதையே."

— சிவனருள் வேட்டல் (கடந்த நிலை–2)

கடவுள் ஒன்றே. மதம் அவசியமற்றது. 'நான்' என்னும் அகந்தை அகலவேண்டும். பாவம் தவிர்க்க வேண்டும். இந்நெறியைப் பெற இறைவனை வேண்டுகிறார்.

"கடவுள்நெறி யொன்றென்னுங் கருத்துநிலை வேண்டும்;
கட்டுமதக் களைகளெலாங் கால்சாய்தல் வேண்டும்;
நடமாடுங் கோயிலுக்கு நலம்புரிதல் வேண்டும்;
'நான்' அழிந்து தொண்டு செயும் ஞானமதே வேண்டும்;
கொடிய கொலை புலைதவிர்க்குங் குணம்பெருகல் வேண்டும்;
கொலை நிகர்க்கும் வட்டிவகை குலைந்திறுதல் வேண்டும்;
இடமொழியுங் கலையுமென்றும் இயங்கிடுதல் வேண்டும்;
இயற்கைவனப் புளங்கவரும் இனிமையும் வேண்டுவனே."

—உரிமை வேட்கை அல்லது நாட்டுப் பாடல்

(வேண்டுதல் பாட்டு–1)

முதலில் ஓரறிவு உயிர் தோன்றி, படிப் படியே வளர்ந்து, பின்னர் ஆறுஅறிவு உள்ள மனிதன் தோன்

றினன் என்னும் உயிர் நூல் தத்துவம் மிளிரும் பாவி னைக் காண்க :

"ஓரறி வுயிரே ஈரறி வுயிராய்,
ஈரறி வுயிரே மூவறி வுயிராய்,
மூவறி வுயிரே நாலறி வுயிராய்,
நாலறி வுயிரே ஐயறி வுயிராய்,
வளர்தலை முன்னோர் அளந்தளந் துரைத்தனர்;
'மாவும் மாக்களும் ஐயறி வினவே'
ஆறும் அறிவுக் கூறே மனிதன்
ஐந்தில் கிடக்கும் விந்தை என்னே !
கொலைபுலை தவிர்த்தால் குலமும் ஆறே;
ஆறும் அறிவுப் பேறு, புவியை
அகிம்சையில் வளர்க்கும் மகிமை உடையது."

—பொருளும் அருளும் அல்லது மார்க்ஸியமும் காந்தியமும் (பக்கம் 13)

ஆன்றோரின் வழி நின்றொழுகினல் தெளிவும் ஒளி யும் உண்டாகும்; நிலையும் நினைப்பும் தூயதாகும் என்று கீழ்வரும் செய்யுள் அறிவு கொளுத்துவது கவ னித்தற் பாலது.

"முன்னோர் மொழியைப் பொன்னேபோல் போற்றுக;
அன்னவர் செம்மொழி மன்னி வானில்
ஒளியாய்ப் படிந்தே உலகை ஓம்பலை
உன்னி உன்னிப் பன்முறை உன்னுக;
தெளிவுண் டாகும்; ஒளியுண் டாகும் ;
முனைப்பறுந் தொழியும்; நினைப்பும் தூயதாம்;
அந்நினைப் புடையார் நன்மொழி அமிழ்தம்

இடையீ டின்றித் தொடர்ந்து வழிவழிப்
பெய்து பெய்து மெய்ந்நெறி காக்கும்;

—முதுமை உளறல் (பக்கம் 4

காய்தல் உவத்தல் இன்றி எல்லார்க்கும் பணி செய்
கிடப்பவரே மாந்தருள் மாணிக்கம் என்னும் விழுமி
கருத்தை விளக்கும் கவிதை ஈண்டுக் காண்க:

"தீய ரிடத்திலும் நேய ரிடத்திலும்
பாவ ரிடத்திலும் பணிகள் செய்வர்
வழுக்கி வீழ்ந்தவர் வாழ்க்கை பண்பட
ஒழுக்கத் தொண்டுகள் பழுக்க ஆற்றுவர்
அவரே அந்தணர்; அவரே முனிவர்;
அவரே சித்தர்; அவரே புத்தர்;
அவரே பெரியார்; அவரே தொண்டர்;
அவரே இனியர்; அவரே மனிதர்."

—இருமையும் ஒருமையும் (பக்கம் 2

அருள் ஆட்சி மற்றெல்லா ஆட்சிகளை விடச்சிறந்ததா
கும். எவ்வுயிர்க்கும் துன்பம் செய்யாதவனை எல்லா
உயிரும் தொழும். அவ்வெண்ணத்தைப் போற்றி
வளர்த்தல் வேண்டும் என்று அறிவுறுத்தும் கந்தசு
ரின் குறள் வெண்பாக்களைக் காண்க :

1. மக்களின் அன்பில் மலரும் அருளாட்சி
தக்கது தக்கது தான். —(பக்கம் 2
2. எவ்வுயிர்க்கும் தீங்கெண்ணு எண்ணமோ நல்ல
தந்
செவ்வி வளர்த்தல் சிறப்பு.

—இருளில் ஒளி (பக்கம் 3

யோகியாகித் தவம் செய்யின் முத்தி கிடைக்குமோ? கிடையா. முத்தி பெற வேண்டுமாயின் இயேசு கிறிஸ்து போதித்த வழியைப் பின்பற்றி நட. அதுவே சாலும் என்பதாகும்.

வாக்கை அடக்கின், வயிற்றை ஒடுக்கின், மயிர் வளர்த்து
மூக்கைப் பிடித்திடின், மூச்சைத் தடுத்திடின், முத்தியின்பம்
தேக்குமோ ஐயோ செகத்தீர்! அடைமின் சிலுவைஉயிர்
போக்கிய ஏசுவின் பொன்னடி இன்பம் புகுத்திடுமே.

—கிறிஸ்துவின் அருள்வேட்டல் அறத்தின் இயல்(4) (பக்கம்6)

எத்தகைய பணிகள் செய்யவேண்டும்; எவ்வெப் பணியால் எவ்வெக் குற்றம் மக்களை அணுகாது என்பதை ஈண்டு விளக்குகின்றார்:

“தொண்டால் மூர்க்கம் அண்டா தொழியும்;
மூர்க்கப் புரட்சியால் பார்க்கு நாசம்;
அகிம்சைப் புரட்சியால் அகிலம் உய்யும்;
கொலைபுலைக் குறையைக் கலையால் விளக்கும்
அறிவுக் குருகுலம் பரிவால் அமைக்க;
கொள்ளை காமம் கள்பொய் கொலையென
உள்ளம் தெரியப் பள்ளி காண்க;
கொல்லும் கருவிசெய் அல்லல் களத்தைச்
சீல விளைவுசெய் ஆலயம் ஆக்குக;
அருளற நெறியின் பொருளைப் பரப்புக;
அந்த நெறியால் ஐந்து பாவமும்
அருகி அருகி அருகிப் பொன்றும்
அருளற நெறியில் பொருநிலர் இலரே.”

—சித்தம் திருந்தல் அல்லது செத்துப் பிறத்தல் (பக்கம் 18)

இதனுடன் திரு. வி. க. வின் செய்யுள் கருத்துகளுள் சில முற்றுப்பெறுகின்றன. இவைகளையன்றி இன்னும் சில இடம்பெறாத 'உள்ளொளி,' என் கடன் பணி செய்து கிடப்பதே' போன்ற நூல்கள் உள்ளன. அவற்றையும் படித்து இன்புறுவீராக. பொதுவாக திரு. வி. க. நூல்களில் ஒன்றிரண்டு நீங்க பிறவெல்லாம் எக்காலத்தும் பயன்படக் கூடியவையாய் விளங்குவன. அத்தகைய நூல்களை ஒவ்வொருவரும் படிப்பது அவசியமாகும்.

உலகில் வழங்கும் மொழிகளில் உரைநடை வளத்தில் ஓங்கி நிற்பது ஆங்கிலம். ஆங்கில உரைநடை ஆசிரியருள் பலர் தமக்கே உரிய தனி நடை கற்பித்துக் கொண்டு சிறப்பெய்தினர். நம் தமிழ் மொழியிலோ உரை நடை நூல்கள் இயற்றிய ஆசிரியர் சிலரே. அவருள்ளும் தமக்கே உரிய தனி நடையை வகுத்துக்கொண்டு நூல் இயற்றியவர் இலர். அக்குறையை அகற்றி வைத்த பெருமை நம் சுந்தரனார்க்கே உரியது. எனவே, அவர் உரை நடையின் செவ்வியினை யறிந்து அவர் இயற்றிய நூல்கள் அனைத்தையும் படித்து மாணவர் பயன் பெறுவர் என்னும் நோக்கத்துடனேயே இவ்விறுதி அத்தியாயம் இந்நூலின் கண் இடம் பெற்றுள்ளது. வாழ்வாங்கு வாழ்ந்த வள்ளலார் வாழ்க்கையைச் சுருக்கிக் கூறும். இந்நூலைப் படிப்பவரின் வாழ்க்கையும் செம்மையுறுமென்பது திண்ணம்.

வாழ்க திரு. வி. க. வின் திருநாமம்!

திரு. வி. க. இயற்றிய நூல்கள்

தி. வி. க. வாழ்க்கைக் குறிப்புக்கள்
பெரியபுராணம்—அரும்பத விசேட ஆராய்ச்சிக் குறிப்
புரையும் வசனமும்
திருக்குறள் விரிவுரை: (முதற்பகுதி பாயிரம்-நான்கதிகாரம்
இரண்டாம் பகுதி அறத்துப்பால்—ஆறு அதிகாரம்)
தமிழ்ச்சோலை அல்லது கட்டுரைத் திரட்டு
மனித வாழ்க்கையும் காந்தியடிகளும்
பெண்ணின் பெருமை அல்லது வாழ்க்கைத்துணை
இந்தியாவும் விடுதலையும்
தமிழ்த் தென்றல்　　உள்ளொளி
நாயன்மார் வரலாறு　　முருகன் அல்லது அழகு
சீர்திருத்தம் அல்லது இளமை விருந்து
இராமலிங்க சுவாமிகள் திருவுள்ளம்
முடியா? காதலா? சீர்திருத்தமா?
பொதுமை வேட்டல்
என்கடன் பணிசெய்து கிடப்பதே
சைவத்தின் சமரசம்　　சைவத் திறவு
சமரச சன்மார்க்க போதமும் திறவும்
சமரச சன்மார்க்கத் திறவு
தமிழ்நாடும் நம்மாழ்வாரும்　　இருளில் ஒளி
இமயமலை அல்லது தியானம்
காரைக்காலம்மையார் திருமுறை—அரும்பதக் குறிப்புரை
யுடன்　　ஆலமும் அமுதமும்
கடவுள் காட்சியும் தாயுமானாரும் சித்தமார்க்கம்
தமிழ் நூல்களில் பௌத்தம்
உரிமை வேட்கை அல்லது நாட்டுப் பாடல்
முருகன் அருள் வேட்டல்
திருமால் அருள் வேட்டல்
கிறிஸ்துவின் அருள் வேட்டல்　　புதுமை வேட்டல்
நாயன்மார் திறம்　　சமரச தீபம்
நினைப்பவர் மனம்　　சைவ சமய சாரம்
முதுமை உளறல்　　இருமையும் ஒருமையும்